Szamos Rudolf

Kantor
Aventurile unui câine poliţist

Traducere din limba maghiară de Ladislau Tarco

EDITURA MILITARĂ, BUCUREŞTI - 1979

Cuprins

KANTOR ŞI CSUPATI

Dinspre Buda, vântul aducea către malul pestan al Dunării sunetul vag al unui dangăt de clopot. Însoţit de doi câini poliţişti, plutonierul Kovacs păşea agale către podul Margareta. Soarele se aşezase pe cupola cetăţii regale, contemplând parcă ruinele ei şi apele fluviului arcuit spre sud-est, care părăsea marele oraş. (Cetatea regală de la Budapesta a fost transformată în ruine în timpul celui de-al doilea război mondial, apoi restaurată după eliberarea Ungariei). De câte ori îl purtau paşii pe malul Dunării, pe insulă, instructorul îşi aducea aminte de anii tinereţii. Aici a crescut, aici a trăit dramaticele vremuri ale războiului... Într-o duminică de octombrie, atunci, demult, măreţul pod Margareta, zguduit de o explozie cumplită, s-a prăbuşit în valuri, cu tramvaie şi autobuze, cu pietoni cu tot. Fusese isprava trupelor germane din oraş, crimă numită de oficialităţile de atunci "eroare", odată ce frontul se afla încă la 50-60 de kilometri. A urmat peste puţin timp distrugerea, rând pe rând, de către hitlerişti şi a celorlalte poduri ale Budapestei - minunate opere arhitectonice.
Subofiţerul păşi pe pod. Câinii -Lux şi Kantor- alergau când în faţă, când în urmă, se jucau, se hârjoneau. "Ei habar n-au de nimic, se gândi stăpânullor, nu ştiu ce-i, aşteaptă..."
Veştile acestei zile erau tulburătoare. Iată cum un vis, o dorinţă pe care chiar sieşi şi-o mărturisea cu sfială,putea să devină realitate. Se zvonea că se va organiza o tabără de dresaj al câinilor poliţişti, dar o tabără după toate regulile profesiei. Şi el, Kovacs, urma să fie şeful, comandantul. "Trebuie să mă pun pe carte, în fiecare zi două-trei ore de studiu. Există cărţi de specialitate, cursuri." Lux, Kantor şi ceilalţi câini pe care îi crescuse şi-i formase până acum erau, fără îndoială, exemplare straşnice, inteligenţi, rezistenţi, receptivi în a acumula noi şi noi deprinderi de copoi, dar acum vor fi câini mulţi şi diferiţi probabil, va fi o adevărată colonie. Va trebui stabilit un program strict, alcătuit după criterii ştiinţifice. Trebuia să crească nişte câini vestiţi, cu renume poate... european.
Glasullui Lux îl trezi din visare. Privi şi văzu câinele ţâşnind şi aruncându-se peste balustrada podului! Dar Kantor?! Kovacs fu uluit când văzu că şi acesta, înainte de a-l putea striga, sări.
Corpul zvelt al animalului pluti graţios în aer, apoi se prăbuşi în Dunăre aproape de Lux, care revenise la suprafaţa apei şi îşi răsucea acum capul în toate părţile. Pe apă, ici-colo, sloiuri de gheaţă. Între ele se ivi, pentru o clipă, capul, apoi trupul unui om. Era gata-gata să se înece, dar nu striga după ajutor.
Lux îl zări imediat. Înotă spre el, din răsputeri. Când ajunse în dreptullui, îl apucă de încheietura mânii, înainte de a se scufunda din nou. Kantor, câinele cel tânăr, era în urma lor la câţiva metri. Îi ajunse. Kovacs îşi dădu seama numaidecât ce se petrecea în capullui Kantor. Pricepuse, da, pricepuse - acesta era Kantor! - că omul nu putea fi salvat aşa. Când se cufunda în apă, când revenea la suprafaţă.

Kantor voia să-l ajute. Dar altfel decât Lux... Omul care se îneca semăna cu manechinele de antrenament. De câte ori nu scosese el din apă asemenea manechine, dar într-un fel anume - la porunca stăpânului! Învăţase şi Lux "metodele" dar, uite, acum se călăuzea mai mult după instincte şi mai puţin după cele învăţate. Kantor ajunse în spatele omului şi încercă să-i apuce ceafa. "Bravo!" exclamă Kovacs, aplecat deasupra balustradei, urmărind emoţionat scena. "Aşa te-am învăţat, bravo!" Numai căceafa celui dintre valuri aluneca din strânsoarea fălcilor lui Kantor, iar de păr câinele nu-l putea înşfăca, omul fiind aproape chel.
Şi Lux îşi dădu seama că nu-l apucase bine. Strânse cu disperare încheietura mâinii, dar încercat de îndoieli în reuşită.
Atunci Kantor apucă cealaltă mână a omului.
Kovacs alergă pe insula Margareta spre mal, acolo unde trebuiau să sosească cei doi câini purtându-şi "captura". Iată-i! Înotau egal, stăruitor, iar între ei, cu braţele desfăcute, omul părea răstignit.
-Lux! strigă poliţistul.
Când câinele îşi ridică privirea spre el, începu să arate, cu degetul repetând intruna:
-Nu, nu spre vâltoarea de la capătul insulei!
Vârtejul acela de ape trebuia ocolit cu orice preţ.
Câinele îl înţelese şi depunea eforturi uriaşe pentru a se apropia de ţărm, înainte de a fi cuprinşi de vârtej.
De pe pod, lumea privea dramaticul spectacol ca pe un film de groază. Unii erau înmărmuriţi, alţii strigau, încurajând câinii în temerara lor acţiune de salvare. Apropiindu-se de mal, câinii apucau tot mai de sus braţele omului. Fălcile lor se încleştau acum aproape de subsuoară, capul omului era deasupra apei.
Kovacs reprezenta direcţia spre care înotau. Alta nu putea fi, deoarece, mai jos, malul era înalt, alcătuind un adevărat zid de beton. Acolo sosise deja o maşină a salvării.
Erau mulţi, foarte mulţi pe mal. "De ce oare a vrut să-şi pună capăt vieţii?" se întreba câte unul. Când câinii şi omul au ajuns la mal, zeci de mâini s-au întins spre ei. Omul era salvat.
Kantor şi Lux se scuturară zdravăn de apă. Kantor îl conduse până la maşina salvării pe cel întins pe targă, apoi se întoarse lângă stăpân. Lux avea o mutră indiferentă. Nu-l mai interesa omul pe care îl salvase, riscându-şi viaţa, îi era frig, ar fi trebuit să alerge pentru a se încălzi, dar stătea liniştit în mijlocul oamenilor care îllăudau, îl admirau: "Formidabil acest Lux! se gândi Kovacs. Poftim, acum pur şi simplu pozează, joacă teatru, savurând succesul şi elogiile!"
-E un câine superb! exclamă o femeie mai în vârstă.
Ar merita o decoraţie.
-Este oare înregistrat? De ce rasă o fi? întrebă un cetăţean cu înfăţişare de sportiv.
Kovacs plecă, fără să răspundă, însoţit de cei doi câini. Lux păşea ţanţoş.

Supărându-se, nici el nu ştia de ce, instructorul strigă:
-Fugi!
Şi câinii trebuiră să execute porunca stăpânului.
Dangătul clopotelor din Buda nu se mai auzea. Numai dinspre pod răzbătea, estompat, zgomotul de tramvaie şi maşini. Kovacs încerca un sentiment de tristeţe, gândindu-se la omul care voise să se sinucidă. Cine ştie prin câte trecuse până a ajuns la acel capăt de drum, la concluzia îngrozitoare că viaţa nu mai avea niciun rost, niciun scop, că era o povară de care trebuia să se lepede... Va fi fericit vreodată? Ce va regreta? Că a încercat să se omoare sau că n-a reuşit?
Îşi aduse aminte de ceva şi-şi chemă câinii. Trebuia să-i laude, să-i recompenseze pentru fapta lor.
-Bravo, băieţi, bravo! Îi mângâie pe creştet. Aţi fost grozavi!
Lux avusese iniţiativa curajosului act. În schimb lui Kantor, "puştiul", îi revenea meritul că l-a urmat, că a avut tăria de a se arunca de la o mare înălţime, cum nu mai făcuse niciodată. Şi, mai mult decât atât, de a face toate acestea în numele salvării unui om şi al solidarităţii cu Lux. "Păcat, mare păcat, că în curând va trebui să-l dau pe Kantor", se gândi instructorul. Perspectiva de a se despărţi de el îl durea ca un adio luat de la un prieten drag.

A doua zi dimineaţa, şefullui Kovacs, un ofiţer cu mari rezerve faţă de ideea folosirii câinilor în munca unei poliţii moderne, dar şi cu o inexplicabilă repulsie faţă de aceştia, îi vârî sub nas câteva ziare.
-Hai, citeşte! Ia citeşte aici! Despre dumneata e vorba!
"Salvarea miraculoasă din valurile Dunării a unui cetăţean... Doi câini ai poliţiei, într-o acţiune eroică."
-Nu Înţeleg.
-Ce nu înţelegi, dragă Kovacs?
-N-am văzut niciun gazetar, n-am vorbit cu niciunul.
Şeful îl măsură cu o privire ironică:
-Să lăsăm falsa modestie. Nu este pentru prima oară când dumneata şi câinii dumitale "cu totul întâmplător" deveniţi eroii zilei, stârnind vâlvă. Îţi faci o reclamă cu totul ieftină, asta este!
-Treceam podul, când deodată...
-Formidabil! Tocmai când treceai dumneata s-a decis cineva să se omoare!
-Ce vreţi să insinuaţi, tovarăşe?
-Absolut nimic. Totuşi, mă întreb, de ce tocmai în clipa când...
-Nu ştiu nici eu.
-Şi de ce este nevoie ca nişte gazetăraşi să înşiruie fel şi fel de laude despre câini şi despre dumneata? Doar te pretinzi om serios, poliţist, nicidecum un dresor de circ, care se produce cu numere senzaţionale, spre admiraţia unor adolescenţi şi pensionari. Ţine minte, Kovacs! Poliţistul nu este dresor, nici artist! Nu ţi-e penibil să faci pe vedeta?! se ambala el din ce în ce mai mult.

Până la venirea dumitale, aici era ordine, disciplină şi linişte! Acum? Totul s-a întors cu fundul în sus!
Adăugă mai calm, resemnat:
-Mâine dimineaţă, la orele unsprezece, să te prezinţi la preşedintele sfatului popular.
-Nu înţeleg!
-Ce anume? îmbracă ţinuta de ceremonie şi, în timp ce primeşti felicitările, o să-mi bat capul cu cine să te înlocuiesc.

În sfârşit, s-a hotărât înfiinţarea noii tabere de instruire a câinilor poliţişti.Şef al taberei a fost numit plutonierulKovacs. Era fericit - avea planuri mari - dar şi puţin speriat. Condiţii bune, spaţiu suficient, boxe şi clădiri, dar o răspundere copleşitoare. Aveau acum şaisprezece câini, aduşi, cei mai mulţi, de la diferite posturi de poliţie. Se antrenau sistematic în poligonul construit după toate regulile. Numai că aceste reguli, deşi, în general, omologate pe plan mondial, erau atât de largi, încât încăpea în ele orice. Aparatura de instruire, mijloacele pentru dezvoltarea unor deprinderi, metodele folosite, toate depindeau de oameni. S-au născut fel şi fel de idei, unele foarte bune, altele năstruşnice. Kovacs trebuia să selecţioneze tot ce considera a fi util. Până şi detaliile trebuiau stabilite - ca de pildă cu ce să înceapă pregătirea unui câine, cu salturi prin cerc sau cu traversarea şanţului cu apă?
Săptămânile treceau, tabăra îşi sporea mereu zestrea, experienţa... Se apropia clipa despărţirii de unii dintre cursanţi. Între aceştia, de Kantor, ținea la el mai mult chiar decât la Lux care, mai în vârstă, devenise un fel de şef şi model. Ceilalţi câini îl respectau, îl urmau, îl imitau. "Pe mâna cui o să încapă?", se întreba Kovacs.

Privea prin geam curtea taberei. Oamenii - delegaţii diferitelor posturi de poliţie din ţară, dintre care unii îşi aduseseră câinii pentru perfecţionarea deprinderilor - erau în repaus, se strânseseră în grupuri, discutând, glumind, fumând câte o ţigară. Unul nu prea înalt, dar cu umerii laţi, îşi ridică braţele spre cer, le coborî şi iar le ridică, de parcă ar fi fost la o oră de gimnastică. "Un băiat vesel, pus pe şotii", se gândi Kovacs. În aceeaşi clipă observă surprins că de după clădire apăru Kantor, alergând vesel spre omul care gesticula. Kantor! Să mai pui preţ pe credinţa câinelui faţă de stăpân! Kovacs era literalmente gelos. Cum se putea ca un străin să cucerească atât de uşor afecţiunea lui Kantor?
-Tibor! Îşi strigă locţiitorul. Ia uită-te acolo! Cine-i amicul de lângă Kantor?
-E tizul meu, şefule. Toti Tibor, caporal, venit dintr-o zonă de frontieră la cursul conducătorilor de câini. E nebun după câini. Mai ceva decât noi doi.
-Cheamă-l încoace pe acest... Toti Ti... Csupa ti (Un joc de cuvinte "Csupa ti" în limba maghiară înseamnă "numai ti"; silaba ti repetându-se în numele de Toti Tibor, autorul cărţii îl va numi pe subofiţer: Csupati.). Să mi-l aducă şi pe Kantor.

Când se prezentă caporalul, Kovacs îl măsură din cap până-n picioare.
-Aşadar, eşti de la Szombathely.
-Da.
Îi plăcea noul prieten allui Kantor. Avea ochi înguşti, verzi care, deşi gata să râdă, exprimau hotărâre şi inteligenţă. Mişcările tânărului caporal, deloc grăbite, arătau forţă şi siguranţă.
-De când eşti în poliţie. Toti Tibor? Am să-ţi spun Csupati, dacă nu te superi.
-De doi ani.
Kantor privea când la unul, când la altul, de parcă ar fi înţeles ceva din dialogul purtat.
-Ai venit voluntar?
-Voluntar.
-Ţi-ai ales o profesie grea. Mă gândesc la cea de poliţist, conductor de câine.
-De când lucram la atelierul de reparaţii mă ocupam de câini. Bineînţeles, acasă, nu la serviciu.
Kovacs zâmbi.
-Biografiile noastre cam seamănă.
Îi plăcea tot mai mult acest Csupati. Poate că va fi un bun stăpân allui Kantor. Ce ar fi să-i împrietenească de pe acum?
-Kantor!
Câinele se apropie, îşi ridică botul, privindu-l pe Kovacs drept în ochi, aproape omeneşte.
-Kantor, fii atent!
Kovacs îl bătu pe Csupati prieteneşte pe umăr de câteva ori, apoi îl mângâie pe braţ, Kantor dădu din coadă, bucuros. Era ca un răspuns: "Am înţeles, stăpâne, este prietenul nostru, ţi-e drag omul acesta cu care m-am jucat mai înainte atât de plăcut".
-CaporalToti Tibor... hai să-ţi spun Csupati, îţi vei face pregătirea, în continuare, împreună cu Kantor.
-Vă mulţumesc, răspunse Csupati şi ochii înguşti îi râdeau acum.
Îşi vârî degetele în coama luiKantor care parcă râdea şi el cu gura deschisă.
După ce ieşiră din încăpere, Kovacs se gândi:
-Se pare că ei doi vor munci bine împreună, se vor înţelege. Kantorl-a ales. Nu vor trăi uşor, acolo, în zona frontierei occidentale.
Nu ştia atunci instructorulKovacs câte fapte, de-a dreptul eroice, senzaţionale va săvârşi acest cuplu: Kantor-Csupati.

CAZULLOTTE

Aproape de miezul nopţii, căpitanulSatori şi Csupati, împreună cu reputatullor câine poliţist Kantor, s-au urcat în grabă în maşina de patrulare a poliţiei care a ieşit duduind din curtea comandamentului. Se îndreptau către circul ambulant care se instalase într-unul din parcurile oraşului. Niciunul dintre ei nu-şi închipuia ce întâmplări neaşteptate vor trăi acolo, în tovărăşia lui Leo, regele îmblânzit al junglei.

În faţa uriaşului cort, i-au întâmpinat medicul poliţiei, doi tehnicieni sosiţi cu câteva minute mai înainte şi directorul circului, abia desprins de grupul de acrobaţi, jongleri şi scamatori care discutau aprins despre cele întâmplate. Spectacolulluase sfârşit de vreo jumătate de oră, publicul plecase, dar ei continuau să se agite printre vagoanele de dormit, unii încă în costumele cu care se prezentaseră în arenă.

Era o trupă venită din străinătate, avusese succes în acest oraş maghiar, şi directorul plănuise să ofere publicului încă trei reprezentaţii. Dar...

Întâmpinându-i pe poliţişti îşi frângea mâinile, gata să plângă, şi repeta ceva în limba germană. Satori îl ascultă pe director un minut, două apoi îl rugă tot în nemţeşte să binevoiască a vorbi mai rar, căci altfel nu-l poate înţelege. Atunci, din grupul celorlalţi, păşi în faţă un bărbat şi începu să explice într-o ungurească aproximativă:

-Accident! Una mare nenorocire... Leul...

-Vă rugăm să ne conduceţi la faţa locului, îl întrerupse Satori.

Directorul porni înainte. Dădu la o parte perdeaua grea de laintrare şi pătrunse în incinta circului. Au traversat cu toţii arena şi iată-i între cuştile masive ale fiarelor.

Kantor adulmeca agitat, cuprins de o ciudată nelinişte, mirosuri până acum necunoscute de el. Îşi întorcea botul când într-o parte, când în alta i se zbârlea părul pe şira spinării. Duhoarea pe care o aspira semăna intrucâtva cu cea a pisicilor vagaboande, murdare şi scârboase, dar era totuşi altceva, mai puternică, persistentă, prevestitoare de mari primejdii. Se trase aproape de stăpân, de plutonierul Csupati,lipindu-se de el şi ciulindu-şi urechile. I s-a părut sau într-adevăr venea spre el un sunet straniu, răscolitor? Da, observă numaidecât un animal uriaş, trântit pe burtă după gratii, un monstru care gemea.

Era leul cel mare al circului.

Kantor se opri instinctiv. Dacă nu l-ar fi simţit lângă el pe stăpân, ar fi luat-o la fugă, dar aşa nu se putea. Şi nu se cuvenea.

Capulleului, incredibil de mare, era lipit de barele de fier ale cuştii. Dar numai pentru o secundă. Observându-l pe Kantor, se ridică în picioare şi începu să mormăie furios, zvârlindu-şi coada sub burtă.

Kantor, căruia coama i se zbârlise şi mai şi, abia se stăpânea să nu tremure; cântărea relativ lucid raportul de forţe.

Îşi cunoştea puterea, îndemânarea, şiretenia şi totuşi nu era deloc convins că ar putea să învingă acest colos cu păr galben şi lucios.
Nu vedea încă nimic în afară de leu, dar mirosul îi semnala şi prezenţa unui om, acolo, în cuşcă. Era mirosul cunoscut, da, al omului, mirosul de o mie de ori adulmecat în toate variantele lui posibile, care acum se amesteca cu duhoarea aproape insuportabilă, tulburătoare a fiarei.
Leul păzea corpul nemişcat al unei femei.
-Cum s-a întâmplat? întrebă Satori întorcându-se spre director şi spre ceilalţi.
Nimeni nu ştia nimic. Tragedia dresoarei fusese descoperită cu puţin timp în urmă de către unul dintre îngrijitori.
-De neînţeles... de necrezut, repeta intruna directorul, gata, iar, să plângă, Leo a fost întotdeauna atât de blând, de ascultător. Niciodată nu-şi arăta colţii când Lotte se afla lângă el...
-Niciodată? întrebă Satori, privindu-l drept în ochi pe director.
-Niciodată! Vă rog să mă credeţi. Pot confirma şi colegii mei... Leo îşi iubea mult dresoarea...
Satori vru să spună ceva, dar se opri încurcat. Se adresă medicului poliţiei, care până acum nu scosese nicio vorbă:
-Ce crezi? Ar putea fi încă în viaţă?
-Nu pot să-mi dau seama. Trebuie scoasă din cuşcă. Altfel cum s-o consult?
-Bine. Ai dreptate. Domnule director! Vă rog s-o scoateţi de acolo pe... domnişoara Lotte!
-Imposibil, răspunse directorul după ce i se traduse rugămintea poliţistului. Nu vedeţi cum o păzeşte? E gata să sfâşie pe oricine ar pune mâna pe ea.
-Hai să fim serioşi! se enervă Satori. Cât o s-o mai ţineţi acolo pe biata femeie? îndepărtaţi leul, numaidecât!
-Hans! Klaus! începu să strige directorul. Încercaţi să-l scoateţi pe Leo! Mânaţi-l spre culoarul de evacuare.
Leul se încăpăţâna să rămână lângă cadavru. Răgea furios, secondat de mormăitul discret allui Kantor, lovea cu labele şi muşca drugii de fier cu care îngrijitorii încercau să-l urmărească spre ieşire. Era acum în picioare, îşi scutura coama, din când în când, se plimba prin cuşcă. Satori observă cu câtă grijă ferea trupul femeii, sărind în stânga şi-n dreapta.
-De necrezut, de neînţeles! Îşi reluă văicăreala directorul.
Satori îi şopti lui Csupati:
-Îndepărtează-i pe toţi gură-cască şi dă o raită prin vagoane.
-Am înţeles!
Kantor îşi urmă vizibil bucuros stăpânul, eliberat de apăsarea continuă pe care o simţea în preajma leului.
Au pornit printre vagoanele-dormitor. De după jaluzele veneau spre Kantor mirosuri ciudate, semnalele unei lumi care îi era complet străină, plină de mistere. Nu se temea, dar nici liniştit nu era. Adulmecând aerul, păşea lângă Csupati când încet, tacticos, când precipitat.

Au făcut recunoaşterea terenului şi atât, nimic mai mult. S-au întors fără să aibă ceva de raportat.

Între timp, la cererea lui Satori şi cu asentimentul directorului, se luase măsura de a-i injecta leului un somnifer. Kantor văzu mirat, uluit, cum fiorosul animal din cuşcă, atât de vioi mai înainte, începu să se domolească, apoi, căzând în bot, să se potolească de tot, adormind. "Uite un ac lucios, cu miros înţepător care gâdilă nările, se apropie de părul fiarei şi... gata, peste puţin timp ea devine o mare pisică somnoroasă, blândă şi adoarme buştean". Nu înţelegea nimic, cum nu pricepuse atâtea şi atâtea gesturi şi reacţii pe care le întâlnise adesea la oameni. Ştia doar atât, că ceea ce fac cei doi stăpâni ai săi - dar mai cu seamă Csupati! este bine. Orice i-ar porunci Csupati, el, Kantor, îl va asculta şi va acţiona fără să ezite. De bună voie n-arintra în cuşcă, n-arintra în ruptul capului, oricine l-ar îndemna.

Dar dacă i-ar cere asta stăpânul... Ar fi groaznic, dar ar face-o. S-ar strecura printre gratii, înăuntru, s-ar bate până la capăt, întâmpinându-şi sfârşitul. După cum ar sări şi într-o prăpastie, fără să stea pe gânduri, dacă Csupati i-ar spune să sară.

Leo începu să sforăie. Kantor privea nu fără îngrijorare cum Satori deschise uşa cu gratii, întrând în cuşcă. Se aştepta ca, din clipă în clipă, fiara să-şi salte capul şi să-şi înfigă colţii în Satori. În acest caz, elKantor, ar fi sărit în apărarea omului. Fireşte, nu s-a întâmplat nimic din toate astea. Câinele continua să urmărească încordat mişcările din cuşcă. O femeie capturată de un animal?... Un om învins de un animal?... I se părea cu totul curios, straniu, tulburător. Adevărat, în acţiunile la care participase, avusese la rândul său "capturi", oameni prinşi, învinşi, dar întotdeauna din ordinul stăpânului. Şi întotdeauna, când se rostea un asemenea ordin, mirosul acelei capturi era respingător, enervant, duşmănos; mergând pe urmele ei, atacând-o, o făcea cu sete. Pe când omul din cuşcă nu avea un miros urât... Dar mai era om?

Medicul poliţiei rosti:

-Moartea a survenit de treizeci, patruzeci, cel mult cincizeci de minute. Pe gâtul victimei sunt urme vizibile. A fost sugrumată. Pe corp - alte urme: traumatisme provocate de o încăierare.

-Eşti sigur că nu leul?... Întrebă Satori.

-Ai mai auzit ca un leu să sugrume pe cineva? În cel mai "bun" caz îşi sfâşie victima. O să-i facem autopsia, bineînţeles.

Satori îl rugă pe director să adune în arenă toţi salariaţii circului, absolut toţi, şi asta imediat. Directorul transmise şi el mai departe dispoziţia.

Împins de un instinct "profesional", Kantor se apropie de victimă şi începu s-o miroase. Sistematic. Apoi, strecurându-se printre oameni, porni spre vagoanele-locuinţă.

Dresoarea locuise în vagonul cel mai apropiat de cuşti.

-Hai să-i vedem."casa", îl îndemnă Satori pe Csupati, avem timp până îi adună pe toţi. Veniţi şi dumneavoastră, domnule director.

Csupati îl căută cu ochii pe Kantor, dar acesta dispăruse.
-Ia uite, că a roit-o! se necăjea Csupati. O să mănânce el papara pentru acest act de indisciplină.
Dar ajunşi în faţa vagonului dresoarei, cine altul îi întâmpina decât Kantor? Urcat pe scara de la intrare, clipea şiret, de parcă întreba:
-Pe mine mă căutaţi, şefilor? Deh, sunt mai iute de picior.
-Weck! Încercă să-l gonească directorul, iar Csupati îşi zise în sine, zâmbind răutăcios: "Nu te căzni, bătrâne, că tot n-ai să reuşeşti!"
-Du-te şi deschide uşa, ce mai aştepţi? spuse Satori.
Csupati se urcă pe scară, împinse uşa, şi poruncilui Kantor:
-Căutarrrea!
Dar Kantor nu se mişcă din loc. Privea ţintă spre vagonul de vizavi, ciulindu-şi urechile.
Noaptea se umplea de vocile oamenilor care îşi strigau colegii, îndrumându-i spre arenă.
-Hai, dă-i drumul, Kantor! Îl urni Csupati, neînţelegând de ce acesta se tot holbează spre acelloc întunecos. Câinele tot nu porni.
Stăpânul său nu putea să vadă, ca dânsul, perechea de ochi verzi, mintoşi, care-i fixau, sclipind.
-Căutarrrea! Se auzi din nou porunca şi, neavând încotro, Kantor se supuse, deşi toate instinctele îl chemau spre o confruntare cu purtătorul celor doi ochi plini de ură.
-Doamna trăia singură? întrebă Satori.
Directorul răspunse şovăitor:
-Da şi nu... Herr Inspektor.În oraşulLinz am angajat un halterofil... Unde o fi? Peters! Bist du drin? (Eşti înăuntru?) Nu l-aţi văzut pe Peters? se adresă unor tineri, pesemne artişti sau acrobaţi.
-Vă rog, mergeţi în arenă, puse capăt discuţiei Satori, pătrunzând în locuinţa dresoarei.
În încăpere, îi zise lui Csupati, careintrase deja împreună cu Kantor:
-Cum e?
-Ceva nu-i în regulă, răspunse plutonierul de poliţie.
-La ce te referi?
-Uită-te la el, arătă spre Kantor.
Câinele era neliniştit, agitat. Trecea de la o mobilă la alta. Mirosindu-le, îşi scutura capul, alerga dintr-un colţ într-altul al încăperii. Şi mereu-mereu îşi întorcea capul spre uşă, aşteptând parcă să se ivească cineva sau poate nerăbdător să o zbughească afară.
-L-a debusolat, cred, întâlnirea cu leul. Îşi dădu cu părerea Satori.
Csupati îl contrazise, jignit.
-Kantor nu se sperie nici de dracu'!
Satori cercetă sertarele unui şifonier, rând pe rând, apoi se opri în faţa patului.
-Observi, ceva, frate dragă?

-Ce să observ? Că-i acoperit?
-Hm, da. Acoperit. Oare ce acoperă pătura asta, dragul meu coleg?
Se auziră bătăi în uşă şi intră directorul.
-Domnule inspector,... am venit să vă rog ceva. Aş vrea să mă înţelegeţi. Ceea ce s-a întâmplat este un accident îngrozitor, ...dar, vedeţi, în profesia noastră se mai ivesc şi necazuri de acest fel. La Los Angeles, în 1957, în arena circului Vaith, tigrii l-au rupt în bucăţi pe dresorullor... în perioada de împerechere, animalele sălbatice au reacţiiimprevizibile. Şi acum este tocmai această perioadă... Nu înţeleg ce a căutat Lotte în cuşca lui Leo! Nu înţeleg oricât mi-aş frământa mintea! Oricum, faptul e consumat. Circul nostru are însă un anumit prestigiu. Vă rog din suflet, fac apella înţelegerea domniilor voastre... Trataţi cazul cu discreţie. Cu toată discreţia necesară salvării renumelui nostru! Suntem un circ de talie europeană.
-Vom lucra cu discreţie, răspunse puţin plictisit Satori şi adăugă: Sper că salariaţii dumneavoastră sunt de-acum adunaţi.
-Da, da, fireşte.
-Venim imediat.
Directorul se retrase.
Csupati îşi cercetase câinele, tot timpul cât directorul îşi susţinuse pledoaria pentru renumele circului. Rosti preocupat:
-Şefule, te rog fii atent la Kantor.
-Ţi-am spus că azi e cam dereglat.
-Nu-i deloc! Uite-te la el.
Kantor se întinsese pe burtă, între picioarele unei mese rabatabile. Era - se vedea cât de colo - încordat la maximum, cuprins de febra vânătorii. Simţea starea de spirit a lui Satori, simţea că nu era încuviinţată comportarea sa, însă patima străveche a vânătorii îl incita la maximum. Începu să latre, furios, strigând parcă spre stăpânii săi:
-Ia lăsaţi-mă să-mi văd de treburi! De ce nu mă lăsaţi?
Numai că, foindu-se, săltându-şi capul, lovi zdravăn masa. Sticluţa şi pudriera, câteva flacoane şi o cutiuţă rotundă se rostogoliră, pe podea şi pe spinarea lui Kantor. Se calmă brusc. În sfârşit era mulţumit. Cu laba stingă începu să împingă spre stăpâni cutiuţa rotundă, al cărei miros îl stârnise de când pătrunsese în încăpere.
-Te-ai prostit Kantor! Exclamă Satori, deşi nu eradeloc convins de ceea ce spunea. Ia-i cutiuţa sau pudriera, ce o fi!
Csupati o luă, apucând-o cu o batistă. Îi desfăcură capacul.
-O pudră fără niciun miros, stabili Csupati.
-Iar te grăbeşti să tragi concluzii. Dacă-i altceva? Dăi-o tehnicianului pentru analiză.
Kantor îşi urmărea stăpânii. Din tonul frazelor înţelese că găsise ceva interesant, pentru care ei se vor bucura. Dacă-i aşa, de ce nu-llaudă acum? Să fi fost ceva fără importanţă, l-ar fi azvârlit, iar pe ell-ar muştrului. Ce să faci? Aştia-s

oamenii!
Încă din cuşca leului culesese Kantor două mirosuri distincte şi pe "traiectul" lor pornise încoace. Aşa a ajuns la vagonul de dormit. Pe podea şi pe mobile, stăruiau amândouă, puternic. Încet-încet, aburul femeii din cuşcă trecuse pe planul doi şi rămăsese persistent, celălalt miros - al unui om înverşunat, cu sângele aprins. Instinctul îi spunea lui Kantor că trebuia să urască acest miros şi pe purtătorullui, care... care - îi sugera un alt instinct - era pe undeva pe aproape. Sări din vagon pe pajiştea din faţă şi porni în direcţia în care simţea că trebuie să meargă.
Puţin mai încolo, după un gard, începea grădina publică, cu pomi şi alei, cu lumini rare, gălbui. Păşea cu gâtullungit, încercat de presimţirea unei noi primejdii. Încetini mersul, intuind că pericolul devenea iminent. Nu departe de gard, pe teritoriul circului, zări o claie de fân. Era probabil depozitul"de alimente" pentru elefanţi şi alte erbivore ale circului. Îşi saltă capul, încordat la maximum. În aceeaşi clipită i se iviră în faţă cei doi ochi răi, duşmănoşi pe care îi văzuse de pe scara vagonului, sclipind în beznă.
Făcu câţiva paşi îndărăt, căutând o poziţie de apărare cât mai bună, dar era prea târziu: un mormăit ameninţător, şi din claia de fân se desprinse o umbră neagră. Atacul neaşteptat îl derută. Numai antrenamentelor şi dresurii sistematice la care fusese supus nu luni, ci ani în şir, le putea mulţumi pentru promptitudinea cu care i-au acţionat reflexele. Reuşi să pareze primul, teribilul atac... Îşi dădea seama că adversarul, înverşunatul său adversar, era un câine ca şi el... Încercă să-l împace printr-un hămăit prietenos, dar celălalt scoase un mârâit ameninţător.
Era limpede, urma lupta. Poate pe viaţă şi pe moarte, în orice caz aprigă. Câinele negru al circului îşi apăra domeniul.
Voia să se strecoare în spatele lui Kantor, să atace de acolo, după străvechiul obicei, apucând subit ceafa adversarului... "Asta nu! Mormăi Kantor, cu mine nu ţine un asemenea truc demn de un novice..." Dejucă cu îndemânare intenţia câinelui advers.
Din umbra căpiţei de fân se auzi o voce omenească, şoptită:
-Rex... Rex!
Şi Rex dispăru din faţa lui Kantor.
Tot atunci, o altă voce, cunoscută şi dragă, cea a stăpânului, veni dinspre vagoane:
-Kantor! Unde eşti?
Kantor răspunse printr-un lătrat puternic, destins, încordarea îi trecuse, apropierea stăpânului îi dădu curaj, abia aştepta să reînceapă confruntarea. Dar, şiret, mai şiret decât îşi închipuise, adversarul ţâşni din stânga, de acolo de unde el nu se aştepta. Kantor era net dezavantajat. Deşi reuşi să se menţină în picioare, în timpul ciocnirii, câinele negru îl apucă zdravăn de piciorul din spate, smulgând un smoc de păr. Rana îl durea. Fără îndoială, inamicul său era un câine pregătit, călit, învăţat să lupte. Şi, pe deasupra, isteţ. Cu jumătăţi de

măsură nu putea fi învins. Atacul, iată soluţia. Va trebui să atace, era dornic să atace, durerea din picior îl aţâţa. Nu, nu-i întuneca mintea nici mânia, nici durerea. Cântări situaţia fulgerător. Saltul îl aruncase pe câinele negru la câţiva metri de căpiţă, aşa că trebuia ca acum Kantor să-i ia locul, adică să se posteze cu spatele la fân, pentru a se putea feri mai uşor.

Începu să mârâie provocator, aţâţător. Efectul fu cel scontat: orbit de ură, adversarul se dezlănţui cu colţii descoperiţi. În clipa premergătoare ciocnirii, Kantor sări, ca împins de un resort, peste trupul celuilalt, care, în virtutea inerţiei, intră cu capul în căpiţa de fân. Până să-şi revină... era deja sub Kantor, care îşi înfipse colţii în gâtullui; îşi tăvăli adversarul cu o forţă sălbatecă, de fiară, strângându-i gâtul. Nu era o muşcătură mortală, dar dureroasă. Natura îl învăţase? Nu! Omul. Era o muşcătură de câine? Nu doar atât. Ci o tactică de câine poliţist. Adversarul gemea neputincios, biruit nu de mânie şi instinct, ci de deprinderile şi luciditatea lui Kantor.

Apăru omul, curmând ostilităţile.

-Kantor! Lasă-l! Se auzi glasullui Csupati.

Prins în şuvoiul de lumină a unei lanterne, Kantor clipi des şi-şi slobozi potrivnicul. Învinsul fugi cu coada între picioare, schelălăind, spre vagoanele-dormitor,

Kantor gâfâia eu limba scoasă, obosit dar, fericit că-l avea alături pe stăpân. Acesta se lăsă în genunchi lângă el şi-i pipăi cu palma coşul pieptului, spinarea, labele.

-Am să-l împuşc pe ticălosul ăla! exclamă. Aici te doare, voinicelul meu, nu-i aşa? Eşti plin de sânge! Am să-l împuşc, pe onoarea mea!

Kantor se scutură şi-şi privi stăpânul drept în faţă.

-Zici că nu-i nimic grav? Bine, atunci e bine. Eştiun băiat curajos şi deştept. Mergem? Dă-i drumul! Căutarrrea!

Kantor porni fără pic de elan.

-Bătaia te-a obosit, înţeleg, continua să-i vorbească poliţistul. E în ordine. Ai să-ţi revii.

Fusese, realmente, o luptă grea. Kantor era obosit nu atât fizic, cât psihic. Poate că nu era o oboseală propriu-zisă, ci - din nou - o anume nelinişte. Se bătuse cu un câine care îi aţâţase; dar câinele fusese aţâţat de un om! De ce l-a asmuţit asupra sa? Omul, da, acel om trebuia găsit! Tocmai el purta mirosul care-l excitase!

Îşi recapătă subit pofta de vânătoare. Căuta febril urma abandonată din cauza încăierării şi simţea cum prinde puteri noi. Mergea înainte, aproape lipit de gardul grădinii publice.

Csupati crezu mai întâi că iar s-a luat după câinele negru, ceea ce nu i-ar fi convenit deloc, dar curând înţelese că era vorba despre cu totul altceva. Kantor ocoli căpiţa de fân, privind-o, apoi se năpusti asupra ei, mârâind furios. Spre surprinderea lui Csupati, din fân se desprinse silueta unui om înalt, puternic.

-Hooo, halt! strigă acesta, încercând să-llovească pe Kantor cu piciorul.

Parcă atât ar fi aşteptat câinele poliţist, îl înşfăcă numaidecât pe individ, trântindu-lla pământ cu o mişcare fulgerătoare, învăţată, exersată de zeci şi sute de ori.
-Dumneata ce cauţi aici? se răsti Csupati la omulcare încerca să se ridice, vegheat de Kantor.
-Mein Gott!... bolborosi acesta în chip de răspuns.
-Hai! Auf! Scoală-te şi dă-i drumul! Kantor, condu-l!
Porniră toţi trei.

Satori era supărat foc. Privea încruntat când la Kantor, când la Csupati, lărgindu-şi cu degetele gulerul cămăşii. Aşa făcea întotdeauna când era furios, poate pentru a-şi acorda un răgaz în care să-şi domolească nervii înainte de a vorbi. Acum nu reuşi însă şi începu să ţipe:
-Ce mama dracului aţi făcut?! Unde aţi umblat?
-Şefu'! Raportez. Kantor a pornit pe nişte urme, a fost atacat de un câine negru, asmuţit de acest tip pe care l-am prins şi l-am adus.
-Auzi, cică l-au prins. Ce să fac cu el, plutonier? Este probabil un component oarecare al trupei.
-Kantor presupune că nu-i un oarecare, încercă Csupati, dar şeful său curmă cu un gest al mâinii orice argumentare.
Omul capturat de Kantor era dresorul de elefanţi, iar câinele negru îi aparţinea.
-Eliberează-l, porunci Satori.
-Crezi că-i bine...?
-Aşa cred. Cere-i scuze!
Csupati ridică din umeri şi se întoarse către dresor care nu înţelegea o iotă din tot ce se discuta.
-Pardon,... rosti subofiţerul încurcat şi celălalt pricepu de îndată totul. Scăpă un oftat de uşurare şi vru să plece.
Kantor însă nu era deloc dispus să-i ceară scuze şi să-l elibereze. Sări în faţa dresorului, mârâind, la care acesta scoase iar un "Mein Gott!", subţire şi speriat.
-Plutonier! deveni ferm şi oficialSatori.
-Înapoi, Kantor, rosti aproape blând Csupati.
Câinele cedă, după o clipă de ezitare, vădit indispus, cuochii aţintiţi la bărbatul solid care se îndepărta cu paşi de un metru.
-Al dracului câine, rosti mai mult pentru sine Satori. Apoi strigă către unul dintre tehnicienii poliţiei care se apropia:
-Comunicaţi directorului că oamenii se pot întoarce în vagoanele lor!
-Aşadar, niciun rezultat până acum, constată Csupati, privindu-şi botul cizmelor.
-Ce zici?... De fapt, aşa-i. Putem s-o luăm de la început.
Nu termină bine fraza şi se ivi din nou tehnicianul:
-Am găsit acest obiect.
Desfăcu o hârtie şi-i arătă un nasture.
-Unde l-aţi găsit?

-În iarbă, în faţa vagonului în care a locuit victima.
-Hm. Pe numitul Peters mi l-aţi adus?
-Nu dăm de el.
-Fă rost de-o fotografie şi ia măsuri să fie pus sub urmărire.
-Am înţeles.
-Şefu'...,îndrăzni să intervină Csupati.
-Te ascult.
-Kantor ar trebui s-o ia din loc. Dacă avem nasturele...
-Da, da, cred că ai dreptate, să mai încercăm o dată. Hai să ne întoarcem la vagonul victimei.

Îlluă de braţ pe Csupati, în semn de împăcare.

În faţa vagonului, Csupati începu să se ocupe de Kantor, oarecum îngrijorat la gândul că s-ar putea întâmpla ca animalul să apuce acelaşi drum, care nu dusese la niciun rezultat.

-Hai, Kantor... Atenţie! Miroase bine... aşa... Acum... Căutarrrea!

Surpriză! Kantor porni în cu totul altă direcţie, opusă celei dinainte. Lui Csupati îi venea să aplaude de bucurie, văzând cum câinele se strecură spre două vagoane, alergă apoi spre pânza cortului, iar de acolo se întoarse, ocolind nişte cuşti şi se opri brusc. Începu să comunice ceva, prin mârâitul lui specific.

Se grăbiră amândoi spre câine. Satori îşi îndreptă lanterna într-acolo...

Rămaseră înmărmuriţi de groază. Sub cuşca maimuţelor - strânse acum ciorchin, tăcute, lipite una de alta - da, sub cuşcă, se încolăcea un şarpe uriaş. Ochii-i sticleau fioros în întuneric.

Csupati scăpă o înjurătură, iar Satori rosti cu voce răguşită:
-Fugi şi cheamă-l pe director!
-Mi s-a tăiat respiraţia, şefu'!
-Fugi!

Directorul veni numaidecât, gâfâind şi strigând intruna:
-Jurgen! Jurgen! Komm schnell! - Vino repede! (germ.)

Se înfăţişă şi Jurgen, un tânăr voinic şi frumuşel, împreună cu alţi câţiva bărbaţi, împingând o cuşcă cu gratii dese. Jurgen mânuia cu îndemânare o prăjină la capătul căreia era prins un fel de coş, o plasă metalică. Semăna cu o plasă mare de prins fluturi. Începu operaţiunea de capturare a reptilei.

-Ce naiba se întâmplă aici, la dumneavoastră? îl întrebă Satori pe director. Cum a ajuns aici acest târâtor hidos?!

Directorul începu să explice că de la o vreme încoace dresoarea de lei se ocupa şi de acest şarpe. Pregătea un număr de mare atracţie, ieşit din comun - şarpele, încolăcit pe trupul, pe gâtul ei... Numărul încă nu era perfectat...

Satori îl asculta pe director, gândindu-se cum a ajuns, totuşi, reptila sub cuşca maimuţelor?

-Dar cine şi de ce a eliberat şarpele? Am impresia că la dumneavoastră este o totală debandadă!
-Nu înţeleg cum s-a putut întâmplă... Până acum, niciodată...

Kantor începu iar să mârâie, în spatele unui vagon se mişca o umbră. Câinele ţâşni. Peste câteva secunde se şi întoarse. Trăgea după el - apucându-l când de pantaloni, când de mâneca hainei - un bărbat înalt, robust, speriat rău de tot, de agresivitatea animalului care îl încolţea.
-Dumneata cine eşti? se răsti la elSatori.
-Păi el e Peters! spuse directorul.
-Halterofilul?
-Sigur că da!
Satori îl măsură cu o privire aspră pe Peters.
-N-ai fost în arenă, i se adresă în limba germană, deşi eu cerusem să fie prezenţi acolo absolut toţi.
-După spectacol, am dat o fugă în oraş, să cumpăr ceva...
-Ce ai cumpărat?
-Magazinele erau deja închise.
Satori îl fixă cu aceeaşi severitate, dar vocea îi era parcă mai blândă când întrebă:
-Vezi că-ţi lipseşte un nasture de la haină... Sau mi se pare.
Niciun răspuns.
-Peters! strigă acum directorul. Domnul inspector te bănuieşte că ai ucis-o pe Lotte! Nu spui nimic?
Peters rosti încet:
-Ce să spun, domnule director?
Halterofilul privea acum spre grupul de oameni care, se căzneau să vâre şarpele în cuşcă. Vorbi încet, calm, resemnat:
-Ştiam că aşa se va termina...
-Hai, nu te opri, îl îmboldi Satori, spune tot.
-Ştiam că aşa se va sfârşi povestea asta stupidă.
-Care poveste?
-Cu Lotte. Care alta?
-V-aţi certat, nu-i aşa? insistă Satori.
-N-am omorât-o... Sunt nevinovat...
-Îmi pare rău, dar trebuie să te arestez.
-Ajutaţi-mă, domnule director!
Directorul îşi clătină capul trist, abătut:
-Peters, Peters! Dacă aş fi bănuit ce porniri ai, nu te-aş fi angajat niciodată. N-am cum să te ajut. Legea-i lege peste tot. S-a dus dracului renumele circului nostru. Şi era un circ de talie europeană.
Satori îi aruncă o privire lui Csupati şi îi spuse arestatului:
-Herr Peters, să mergem, dar fiţi cuminte, n-aş vrea ca acest căţeluş... cine ştie, doar îl cunoaşteţi acum.
Omul porni cu umerii căzuţi, striviţi parcă de o povară, spre ieşirea din zona circului. În urma sa, la niciun metru distanţă, păşea ţanţoş, cu ochii vii, atenţi, Kantor... Din vreme-n vreme îşi întorcea capul tulburat, cuprins de nelinişte.

Csupati sesiză aceste tulburări de o secundă ale lui Kantor. Şi neliniştea câinelui i se transmise şi lui. Oare cazulLotte era rezolvat, încheiat?

La interogare, Peters repeta intruna:
-N-am ucis-o... n-am ucis-o... Am iubit-o... Nu ştiu cum s-a întâmplat. Nu înţeleg, credeţi-mă.
A iubit-o... Satori reluă întrebările de rutină. În sinea lui filozofa asupra iubirii. A iubit-o? Se cheamă iubire patima care naşte crimă? "Am iubit-o, am iubit-o", ce ecou straniu aveau aceste cuvinte, aici, între pereţii cenuşii şi trişti ai încăperii unde se ancheta omuciderea.
Grupul de poliţişti pe care îi conducea lucra cu promptitudine. S-au adunat părerile experţilor, anchetatorilor, declaraţiile martorilor, şaisprezece la număr, plus propriile constatări. În aparenţă, totul era limpede, dovedit cu prisosinţă. O furie de moment, un dezechilibru psihic, un act necugetat şi, iată, ireparabila tragedie: uciderea unei femei. Totuşi, căpitanulSatori ezita să tragă concluzia pe care dactilografa urma s-o pună pe hârtie - procesul verbal cu argumentele imbatabile. "La urma-urmei poate fi un nasture argumentul decisiv? se întrebă Satori. Poate dovedi totul un nasture? Peters susţine că batista găsită în vagonul de dormit nu este a lui. Dacă într-adevăr nu este?"
În cutiuţa rotundă era heroină. Când i s-a adus asta la cunoştinţă, Peters s-a jurat că în viaţa lui n-a folosit niciun fel de stupefiante. Ca dovadă, îşi suflecase mânecile cămăşii:
-Priviţi braţul! Are vreo urmă de ac, de injecţie?
N-avea.
-Undeva..., pe undeva greşim, se frământa Satori.
Se hotărî să amâne încheierea procesului verbal. Cucâteva ore în urmă îi telefonase şefului său, maiorul Bokor, şi-i aştepta acum sosirea cu sentimentul vinovăţiei. Ce o să-i spună?"Am arestat un om, îl bănuim de crimă... ,dar dovezile nu sunt convingătoare. Ajutaţi-ne, tovarăşe maior Bokor..." Ce penibil!
Sună telefonul. Era medicul poliţiei. Îl ruga să treacă urgent pe la spital. Ceva important, în urma autopsiei.
Era oare un colac de salvare această veste?
Peters privea apatic cum i se puneau cătuşele în holul de lângă sala de autopsii, Satori asculta cu nervii încordaţi concluziile medicului.
-Femeia ucisă a fost consumatoare de stupefiante, însă într-o fază de început. Pe braţul stâng s-au găsit urme de înţepături, iar în vene - analizele de laborator atestă - heroină încă neabsorbită.
-Seringa n-a fost găsită, adaugă Satori.
-Poate injecţiile au fost făcute de o altă persoană.
-Batista! Rosti Satori şi cuvântul semăna cu un geamăt. Să mi-l aducă pe Peters, numaidecât:
Rămase singur. Nu voia să mai vadă cadavrul dresoarei. Toată fiinţa sa se împotrivea. Când apăru halterofilul, cu paşi nesiguri, cu genunchii moi, îl

cuprinse mila. Îl văzu apropiindu-se de femeia moartă, oprindu-se lângă ea, acoperindu-şi ochii, zguduit de un plâns amarnic. "A iubit-o, sunt sigur că a iubit-o mult, se gândi căpitanul. El nu este morfinoman... femeia a fost. Poate tocmai aici să fie cheia... Dar batista? A cui să fie batista, dacă nu este a lui Peters? Batista! Tot ea ne va conduce la capătul acestui caz! Kantor!"
Se mustra în sine, Kantor, sigur că da, el a mers pe un drum bun, direct spre ţintă, dar n-a fost crezut şi şansa cea mare a fost pierdută, irosită! Cum i s-a putut clinti încrederea în instinctul şi profesionalismullui Kantor? Tocmai el a avut îndoieli, el, Satori, care susţinuse în atâtea rânduri că toate semnalele "emise" de acest câine brav şi inteligent trebuie recepţionate, că trebuie să se ţină seama de ele în orice împrejurare, altminteri anchetele făcute împreună cu Kantor sunt pândite de eşec. De ce n-a avut încredere în Kantor, în cazulLotte? Probabil pentru că ori de câte ori îllansau, câinele apuca alte urme, nu cele indicate de stăpânii săi.
Nu era însă acum vreme de despicat toate firele, adică ce şi cum s-a greşit faţă de Kantor. Satori ordonă ca Peters... bănu... era să zică bănuitul, dar se opri în mijlocul cuvântului, să fie adus înapoi, nu, nu în camera arestaţilor, ci într-un birou al poliţiei şi să aştepte acolo. În sine, îl absolvise de pe acum de vină pentru omor.
Alergă la rândul său spre o maşină.
Pe Csupati îl găsi moţăind cu capul rezemat într-o mână. Îl scutură zdravăn:
-O misiune pentru Kantor!
-Ce s-a mai întâmplat? Se ţin lanţ, ce naiba?
-Mişcă-te, majur adormit!
-Am înţeles, să trăiţi!
Iată-i din nou în vagoanele circului.
Numai că locuinţa pe roate a dresorului de elefanţi era pustie! Lui Satori îi venea să se dea cu capul de pereţi.
-Sunt un dobitoc, un mare dobitoc! Exclamă, la care Csupati îi replică:
-Poate n-ar fi cazul să insulţi un grad de căpitan...
Kantor participa calm, liniştit la scenă. El îşi făcusedatoria. Urmărind mirosul batistei, în câteva minute fusese în faţa acestei locuinţe.. (Câinele negru, de cum îl zări din prag, o tuli cu coada între picioare). Acum să se descurce stăpânii!
În încăpere, Kantor descoperi fără niciun efort o cutie metalică şi le atrase atenţia poliţiştilor, împingând-o cu botul înainte. În cutie se găseau trei seringi şi douăsprezece ace.
Tocmai venea, val-vârtej, directorul îmbrăcat în halat de casă.
-Aşadar aceasta este camera lui..., îlluă în primire Satori, fără nicio introducere.
-A lui Fritz, răspunse prompt directorul.
-Fritz şi mai cum?
-Fritz Kassel.
-Unde se află acum? ridică tonulSatori.
-Nu ştiu, n-am de unde să ştiu. Un moment (scoase capul pe uşa vagonului).

Alo, băieţi, nu ştiţi pe unde umblă Fritz?
Nu ştia nimeni, dar o voce preciză:
-Nu-i văd nici autoturismul.
-Imposibilă noapte, mormăi directorul.
Satori se gândea cam ce cantitate de stupefiante s-ar aduna dacă i-ar lua la bani mărunţi pe toţi componenţii circului "de talie europeană". Deşi... i se părea greu de imaginat să-ţi poţi face meseria de îmblânzitor, de acrobat, de jongler sau prestidigitator având sistemul nervos zdruncinat de narcotice.
Îşi scoase din porthart radioreceptorul şi chemă ofiţerul de serviciu de la centru, cerând măsuri de rigoare la punctele de trecere a frontierei spre Occident. Apoi comunică datele personale ale lui Fritz Kassel şi unele date privind maşina acestuia, care urmau să fie completate.
Nu mai era nevoie să fie completate. Abia ajunşi la sediul poliţiei, primiră raportul punctului de trecere a frontierei de la Rabafuzes: numitul Fritz Kassel fusese reţinut cu două minute în urmă.
-Aşteaptă-mă aici! Strigă Satori către Csupati şi plecă val vârtej.
Se întoarse după două ore, aducându-l pe dresorul de elefanţi. Acesta recunoscuse încă din maşină totul. Da, el a sugrumat-o pe Lotte. N-a vrut s-o ucidă, susţinea cu disperare făptaşul, la început nici nu-i venea să creadă că femeia a murit...
Încă se aflau cu toţii în biroul căpitanului Satori, când un poliţist raportă că în maşina "elefantistului" au fost descoperite 250 g de heroină.
Dimineaţa la opt, intră în birou Csupati, cu ochii cârpiţi de somn.
-Ţi-am făcut o cafea, şefule. Iat-o.
Căpitanul era bine dispus. Bătu cu palma peste procesul verbal al cazului Lotte şi începu să fluiere o melodie,
-Eşti sub ton, şefule.
-Faci pe grozavul. Nu-i bine niciodată să te crezi prea deştept.
-Păi tocmai asta le spun mereu şi eu celor doi pui ai mei. Îşi închipuie că sunt mai deştepţi decât mine.
-În cazul în speţă poate că au ceva dreptate.
-Am înghiţit pilula, dar nu ştiu dacă o merit.
-Adevărul e că amicul nostru Kantor ne-a dat o lecţie de înţelepciune. Descoperise criminalul când noi încă rătăceam pe o pistă greşită.
-Odios acest Fritz Kassel... Acum îmi pare rău că am plecat să mă odihnesc, fără să aflu şi eu detaliile.
-Citeşte procesul verbal... Sau mai bine ţi le spun eu, în câteva cuvinte. Aşadar, "elefantistul", ca să folosesc expresia sergentului nostru, şi-a pus ochii pe Lotte, propunându-şi s-o acapareze de la halterofil. Avea planuri, mari, voia să se angajeze cu ea, undeva în America. Pe semne că ochise un circ "de talie americană". Arma saprincipală a fost... heroina. Numai că Peters a prins de veste. S-a iscat un scandal între acesta şi Lotte. Apoi după plecarea lui Peters a venit Fritz. Ştii doar cum e cu narcoticele astea. Sub influenţa lor stările de

euforie, de extaz, se împletesc cu isteria, cele de iubire pătimaşă cu cele de ură oarbă şi de furie nestăvilită. Şi de aici până la crimă nu e decât un pas. Doi oameni drogaţi se iau la ceartă, unul dintre ei, puternic, apucă gâtul celuilalt... Aşa a fost ucisă Lotte.
-Dar cum a ajuns victima în cuşca leului? Şi cum a ajuns şarpele sub cuşca maimuţelor?
-Mă mir că n-ai înţeles până acum. La circ, totul e posibil. Asasinul şi-a târât victima în cuşca leului, dar dându-şi seama, după aceea, că povestea cu leul - care, chipurile, îşi omoară dresoarea pe care o adoră - este neverosimilă, recurge la o altă diversiune: eliberează şarpele, sperând că va fi mai convingătoare versiunea cu reptila care-şi sugrumă îmblânzitoarea, în timpul unui dresaj nocturn, apoi fuge.
-În această variantă, cum a ajuns Leite în cuşca leului?
-Nu căuta consecvenţă şi logică la o minte dereglată de heroină.
-Adevărat circ, şefule!
Se auziră bătăi în uşă, de parcă cineva ar fi ciocănit cu mâna băgată în mănuşă.
-Intră!
Venea Kantor, aducând un coşuleţ de fursecuri.

TONCSI INTRĂ ÎN SCENĂ

CăpitanulSatori studia un dosar voluminos, aplecat asupra filelor, dar cu un ochi pândea căţeluşulcu păr tărcat care se împleticea păşind pe masa de lucru, printre vrafurile de documente. Puiul se apropia acum de marginea mesei.

"Cade!" îl fulgeră gândul pe căpitan, gata să întindă mâna spre căţeluş, dar acesta se opri la timp, presimţind pericolul.

-Toncsi, fii cuminte, spuse blând Satori.

Puiul îşi ciuli urechile. Încă era sub impresia spaimei prin care trecuse. Căutase un locşor cald, un cuib, dar, brusc, în faţă i se căscase un gol. Căpşorul îi atârnase, bălăbănindu-se, deasupra prăpastiei. Instinctul îi porunci să se aşeze numaidecât pe fund. Începu să se smiorcăie şi făcu pipi pe biroul celui a cărui voce îl stârnise să-şi ciulească urechile.

-Ei, fir-ar să fie! Exclamă Satori când observă firicelul de umezeală pe care-l caligrafiase Toncsi. Începu să frece biroul cu o bucată de hârtie. Eşti un prostănac lipsit de bun simţ!

Îl primise pe Toncsi abia de o oră. I-l aduseseră într-o sacoşă, drept cadou din partea medicului veterinar de la Kam, vechi cunoscut de-al său. Toamna trecută fusese pe acolo, trecuse şi pe la medic şi-i plăcuse foarte mult o căţeluşă cu păr lucios, cu picioare strâmbe şi scurte. La despărţire, gazda îi promisese că îi va trimite un exemplar dintre primii născuţi ai căţelei.

Satori uitase episodul, în schimb medicul veterinar s-a ţinut de cuvânt, trimiţându-i un pui de câine.

-Pesemne că m-am molipsit de la Csupati, care-i nebun după câini. Sau... poate îmbătrânesc.

Oftă. Da, anii aleargă în galop. Ar trebui să se însoare. Aveau perfectă dreptate colegii care îl tot băteau la cap pe această temă. Avea treizeci şi trei de ani. Începuse să arate ca un veritabil burlac ce provoacă zâmbete şi ironii în jurul său. Adevărul era că se simţea foarte singur. Satisfacţiile profesionale nu-l mulţumeau pe deplin. Şi ce' dacă a vârât la răcoare atâţia hoţi, bandiţi, criminali? Orice om trebuie să aibă şi o viaţă personală, un cămin, copii... "Ia uite că am adoptat un ton didactic, moralizator faţă de mine însumi", îşi zise zâmbind şi începu să mângâie părul mătăsos al căţeluşului. Reluă firul aceluiaşi gând. "Ce pot face dacă dragostea cea mare nu mi s-a ivit la orizont? Câte o legătură trecătoare, care numai dragoste nu se poate numi... Eh, asta este. Poate e mai bine aşa. Bacilii raţionali nu vor putea fi devoraţi de viruşii sentimentali, decât foarte greu, în cazul meu. Prostii. Ca să vezi la ce meditaţii absurde m-a împins acest ghemotoc de viaţă cu năsucul umed."

Nu ştia ce să facă cu căţeluşul. Mai întâi se gândi să-l păstreze. Dar unde să-l ţină? Acasă, în cameră închiriată? Mai era ceva. Adesea pleca în deplasări, lipsea din garnizoană zile în şir. Unde mai pui, că putea fi mutat de-aici definitiv? Cu cine să rămână Toncsi? Se hotărî. O să-l roage pe Csupati să-l

primească! Va fi frăţiorul cel mic allui Kantor. Era o rezolvare ideală. Va fi pe mâini bune, iar el, Satori, va putea să-l vadă oricând. Să vină Csupati!
Subordonatul său se înfăţişă curios de ce va urma. O nouă misiune?
-De ce nu l-ai adus şi pe Kantor?
-E aici, şefule! Veni replica prompt, Csupati adăugă atât:"Hai" şi uşa se deschise, Kantor făcându-şi apariţia, vădit bucuros pentru cinstea ce i se făcea de a fi primit de şef.
De după un maldăr de dosare îşi scoase căpşorul Toncsi, holbându-se prosteşte, probabil, fără să vadă ceva precis. Kantor îi simţise prezenţa de cum intrase în încăpere.
Acum se uităla el evident contrariat. Ce-i cu javra asta mică aici,în tovărăşia stăpânilor?! Se întoarse către Csupati, aşteptând parcă un răspuns, însă acesta încă nu observasecăţeluşul. Era nerăbdător să afle de ce a fost chemat.
-Ce zici de noul nostru colaborator?!I se adresă Satori.
Abia acum îl zări. Se apropie de masă.
-Dumnealui cine este, şefule?
-Toncsi. Descendentul de rasă al unor părinţi de rasă. Vrei date biografice mai precise? Mama: Anastasia- bate-străzi; tatăl: Aladar-Hoţomanul.
-Sănătoasă origine, nu glumă! Şi ce evidenţă! Câinii noştri, de aici, îl pot invidia pe Toncsi pentru un asemenea dosar. Despre ei, bieţii, nu ştim uneori nici cel puţin cine le-a fost părinte. Kantor este fiul căţelei Kofa, aflată şi ea în slujba poliţiei. La atât se reduc datele biografice ale lui Kantor al nostru.
-Aş vrea să te întreb ceva, dragul meu Csupati. (Lui Csupati i se păru cam suspect acest "dragul meu" şi deveni atent.) Şi anume, ce am putea face cu Toncsi?
-Să-ţi spun drept, n-am nicio idee în această privinţă.
-Ştii, s-ar putea să mă mute...
-Cum adică?! exclamă contrariat Csupati.
-Este doar o presupunere de-a mea. Cui îllas pe Toncsi dacă se adevereşte? Dar chiar dacă rămân aici, tot va trebui să-i găsim un stăpân.
-Fă-l cadou cuiva.
-Nu aşa, dragul meu prieten! (iar "dragul meu"!). Abia l-am primit. Să-l şi dau? M-am gâmdit la cu totul altă rezolvare.
-Eu unul n-am nevoie de el. Se vede de la o sută de metri că n-are stofă de câine poliţist. Este o "nobilă corcitură", nimic mai mult. Uită-te la el. Mi se pare chiar bleg, lipsit de inteligenţă, prostănac.
-Nu te pripi să-l caracterizezi. Eu cred, că, dimpotrivă, şi-ar putea câştiga şi el o bucată de pâine, vorba ceea. În mijlocul colectivităţii de câini ai poliţiei. Hai, Csupati, nu fi rău!
-O să-l sfâşie ceilalţi, dacă-l vârâm între ei
-Nu, pentru că va fi păzit. Ocrotitorullui va fi...
-Csupati?
-Nu. Kantor!

-Kantor?! se supără de-a binelea plutonierul. În definitiv ce-i Kantor? Tutore, dădacă, doică, sau cel mai sensibil nas de copoi din câţi s-au pomenit în lume? N-ai să mă convingi, şefule, să-l reduc pe Kantor la condiţia mizeră a unui îngrijitor de pui plini de purici.
Satori era pe punctul de a slobozi o straşnică înjurătură... dar observând o mişcare a lui Kantor, se opri. Uriaşul câine se ridică şi-şi aşeză laba stângă pe birou, lângă Toncsi. După care, încet, îşi aşeză acolo capul, apropiindu-l centimetru cu centimetru de pui. Nasul ud îi lucea, nările îi tremurau aspirând mirosul micului patruped încremenit de frică.
Kantor nu făcuse niciodată vreun rău unor pui, dar nici cine ştie ce prietenie nu manifestase faţă de ei. Acum, însă, era stăpânit de simţăminte ciudate. Parcă devenise... sentimental. Îl apucă de ceafă pe Toncsi, cu grijă, cu gingăşie, strângându-l exact cât trebuia ca să nu-l scape jos. Picioarele lui Toncsi se agitau în aer, iar făcu pipi, cuprins de spaimă, deşi colţii care-l ţineau nu-i provocau nicio durere. Încă înainte de a ateriza, frica i se risipi. Înţelesese că de câinele cel mare nu trebuie să se teamă.
Kantorlinse ocrotitor părul ciufulit de pe ceafa puiului pe care îl aşeză pe covor.
-Acum ce ai de spus?! Exclamă Satori. Supărarea îi trecuse. Nu ţi se pare că-i mai multă omenie în inima lui Kantor decât într-a ta?
-Începe să se ramolească şi Kantor... Dă semne de sentimentalism blegos.
-Îl primeşti pe Toncsi, or ba?
-Numai să n-aibă viermi.
-Poftim certificatul emis de medicul veterinar, îi împinse triumfător în faţă o hârtie. Nu numai că n-are viermi, dar i s-a făcut şi primul vaccin!
Între timp, subiectul discuţiilor, trântit pe spate, se juca destins cu laba lui Kantor, cât capul său de mare.
-Se înstrăinează efectiv de natura lui..., constată cu dispreţ Csupati, referindu-se desigur la bravul copoi. Duioşia de acest fel n-avea nimic comun - în concepţiasubofiţerului - cu misiunea aspră şi plină de riscuri a unui câine poliţist.
-Ai să vezi că odată şi odată mica zdreanţă numită Toncsi va deveni CINEVA!
-Nu-i văd un viitor strălucit, în carieră, cu asemenea picioare scurte şi strâmbe, dar... mă rog. Fie. Îl iau la noi, dacă şi Kantor îl simpatizează... Spune, şefu' chiar te aştepţi la o mutare, sau vrei să mă necăjeşti?
-Să te necăjesc? Păi scapi de mine. Tu mi-ai mărturisit că sunt tot mai cicălitor, mai neînţelegător, mai dur şi aşa mai departe.
-N-aş vrea să pleci, ştii bine.
-Mâine se hotărăşte.
-Ai accepta să te ia de-aici? Cui dracu' ne laşi?
Satori încercă un sentiment de emoţie la auzul acestorcuvinte. Îl privi cu drag pe subordonatul şi prietenul său.
-Nu te necăji. Întâi să vedem ce şi cum.

 În curtea taberei de câini poliţişti era linişte. Scârţâitul porţii nu stârni nicio mişcare în boxe. Doar Elli, fata cea mică a lui Kantor, se sculă cu mişcări leneşe. Moştenise de la tatăl ei forma capului, dar încolo întreaga sa înfăţişare evoca înfăţişarea mamei.
-Înceată, molâie, ca o muiere grasă, obişnuia să spună Csupali.
După ce Elli împlinise un an, începuse s-o dreseze, să-i corecteze chiar şi felul de a merge, de a alergă. Ar fi vrut s-o vadă mai delicată, mai suplă, dar degeaba. Avea nişte picioare ca butucii de vie. Totuşi, în vreme ce pe mulţi alţi locatari ai taberei, între care trei fraţi ai ei, i-a dat fără nicio strângere de inimă, pe Elli a păstrat-o. În meseria asta de câine poliţist, susţinea el, nu atât trupul contează - deşi îşi are importanţa lui - cât capul, mai exact gradul de dezvoltare a mirosului. Cu Elli n-ar fi putut cuceri vreun premiu la o expoziţie de câini frumoşi, în schimb ca "detectiv" avea unele şanse de reuşită.
-Stai liniştită! Se răsti la ea. Hai, miroase-l şi atât, deocamdată. Îl cheamă Toncsi. Îţi va fi coleg.
Îllipi pe Toncsi de nasul dintre gratii al căţelei.
În aceeaşi clipă, Kantor se repezi la mâna lui Csupati,
Om şi câine se priveau uluiţi. Niciunul nu putea să înţeleagă ce s-a întâmplat. Era fără precedent ca atât de ascultătorulKantor să-şi îngăduie o asemenea atitudine. Acum... Da, văzuse cum Csupati apropiase puiul de Elli şi-l săgetase un simţământ groaznic: stăpânul voia să-lînşele! Voia să i-l ia pe Toncsi şi să-l dea altcuiva, lui Elli, pe care, la drept vorbind, el nu prea o agrea. Pentru o clipă, a fost mai puternic instinctul de împotrivire, de nesupunere decât disciplina sa. O stare de spirit ciudată, nouă, provocată de ataşamentul faţă de Toncsi cel bleg şi neputincios, dar drag. Până acum, nici pentru mâncare, pentru nimic, nu s-ar fi repezit la mâna stăpânului, şi uite, s-a produs şi acest imposibil.
Csupati îl privea adânc mâhnit pe Kantor.
-Ai înnebunit?
Acest glas era mai dureros pentru Kantor, decât o lovitură de cravaşă. Îşi plecă ochii în pământ.
"Numai corcitura e de vină", se frământa Csupati, în timp ce desfăcea uşa boxei lui Kantor.
-Poftim, ia-l în primire, se răsti la Kantor, aşezând puiul de câine lângă el. Dacă ai chef să-l dădăceşti, n-ai decât. Sunt curios să văd cum ai să-l hrăneşti fără ajutorul meu.
Plutonierul rămase lângă boxă. Kantor îl împinse pe Toncsi înăuntru, apoi veni în faţă şi se aşeză lângă gratii, privindu-şi stăpânul cu ochi plini de pocăinţă. Cerea iertare.
-Ţi-e foame, da? întrebă Csupati pe acelaşi ton răutăcios, apucând o gamelă şi pornind spre bucătărie. Acolo o rugă pe bucătăreasă să-i dea o gamelă în plus sau orice alt vas. Considera că nu era cazul ca, pentru toate câte s-au întâmplat, "ăla micu" să aibă de pătimit.
Găleata, ce răspândea în jur arome ademenitoare, fu aşezată în faţa boxei lui

Kantor în aşa fel încât mirosul să ajungă tocmai unde trebuie, adică sub nasulcâinelui. Clăti cu mişcări încete vasullui Elli şi-l umplu apoi cu mâncare, făcând aceste operaţiuni anume sub nasullui Kantor.
-Să-ţi dau şi ţie? îşi întrebă câinele, zâmbind strâmb.
Kantor îl urmărea, îi asculta glasulcu un calm flegmatic. Pricepuse că stăpânul său îi plăteşte o poliţă pentruabaterea comisă, puţin mai înainte. Ar fi vrut să se stăpânească, să-i poruncească stomacului, dar îi era imposibil, începu să saliveze puternic. Totuşi nu se clinti din loc. Nu se sculă în picioare nici când stăpânul deschise uşa boxei.
Şi atunci lui Csupati i se făcu pur şi simplu ruşine. "Ce dracu m-a apucat? se mustră. Doar n-am să-l pedepsesc, chinuindu-l. Nici n-am să mă răzbun pe un animal."
Niciodată n-a spălat, frecat şi clătit atât de repede gamela lui Kantorla robinetul din apropiere, strigându-i de acolo câinelui:
-Vin acuşi, vin numaidecât Kantorică! Gata, ne-am împăcat.
Înainte de a se apuca să mănânce, Kantor se frecă de piciorul stăpânului, ca o pisică. Numai după aceea se apucă să înfulece mult doriţii tăiţei cu carne. Toate simţurile lui reintraseră în albia lor normală. Era din nou acelaşi Kantor, bine dispus, iubitor de stăpân şi mâncăcios. Ceea ce îl nelinişte puţin era Toncsi. La un moment dat se şi opri din mâncat şi trecu la vasul primului, îi mirosi conţinutul şi se întoarse la gamela sa.
În acest timp Toncsi se chinuia să treacă un prag, agăţându-se cu labele, pentru a putea ajunge la mâncare. Scheuna amarnic.
Csupati închise uşa boxei. Urmărea de dincolo de gratii comportamentul celor doi câini. Kantor îşi goli repede gamela şi se întoarse lângă Toncsi. Îl săltă cu o singură mişcare peste prag şi acesta se grăbi mai mult de-a buşilea în direcţia aromelor dumnezeeşti care îl chemau. În vas era un lichid pregătit anume. Nasul căţeluşului căzu întâi în el, dar imediat îşi trase căpşorul înapoi şi începu să plescăie.
Csupati îl cercetă pe Kantor. "Curios, se gândi, comportamentul său ocrotitor faţă de acest căţeluş contrazice şi ceea ce ştia el, Csupati, până acum, dar şi observaţiile literaturii de specialitate".
Plecând de lângă boxă, întâlni în curte doi gradaţi, ajutoarele lui. Purtau nişte haine civile, cam ponosite.
-Ce mai e nou, băieţi?
-Nimic deosebit.
-Fiţi atenţi, avem unnou locatar. Deocamdată l-am instalat în boxa lui Kantor. Nu vă sfătuiesc să puneţi mâna pe el.
-Nu v-am înţeles, raportă unul.
-Un pui. Aveţi grijă ca nu cumva Robi, Szultan sau oricare alt câine să se apropie de boxă. Kantorl-ar face praf.

Csupati nu-şi găsea locul. Ziua i se părea interminabilă, totul îl enerva, îl agasa.

Aştepta cu nerăbdare întoarcerea căpitanului Satori. Eventuala mutare a acestuia în garnizoană îl îngrijora profund. "Dacă pleacă, se frământa plutonierul, viaţa mea va fi imposibilă aici. S-a mântuit cu mine! Maiorul Bokor nu va avea nicio reţinere în a-şi exercita autoritatea, aşa cum înţelege el. Vai de capul meu şi allui Kantor! O să ne mâne încoace şi încolo, o să ne ocupăm de descoperirea celor mai banale găinării, ne va sili să ne supunem unei discipline de-a dreptulcăprăreşti... Toate vin de la stomac!" Era convins că felul aspru şi pretenţios de a fi, incapacitatea de a accepta un ton mai "degajat" al vreunui subaltern, sobrietatea, insensibilitatea la umor şi toate celelalte "defecte" ale maiorului îşi au originea în boala de stomac, în ulcerul său. "N-ar trebui să li se încredinţeze subordonaţi unor inşi suferinzi de stomac. Dacă nu-şi pot îngădui să devoreze mâncăruri după poftă, obişnuiesc să mănânce oameni, de vii...", conchise subofiţerul şi brusc se hotărî să meargă la gară. Nu ceru aprobarea nimănui, deşi era în orele de program. Fie ce-o fi.
Rapidul de Budapesta sosi la ora zece seara. Călătorii coborau, rând pe rând, din vagoane. Pe căpitan nu-l văzu, în schimb îl descoperi Satori pe el.
-Ce-i cu tine aici? îl pocni, din spate, peste umăr.
-Cu mine? Păi, nimic... ziceam că poate..., se fâstâcide tot subofiţerul.
-Bine-bine, nu vreau să te deranjez, probabil că aştepţi pe cineva, îi răspunse celălalt.
-Să mă deranjezi? Nu aştept pe nimeni, adică numai pe tine...
Căpitanul zâmbi. Îl iubea pe Csupati, pe "figura asta imposibilă", cum spunea câteodată. Îl aprecia, se simţeabine în tovărăşia lui, chiar şi în afara serviciului. De câţiva anilucrau împreună, trecuseră amândoi, umăr la umăr, prin fel şi fel de peripeţii, desigur, fireşti pentru poliţişti.
-Te invit la un şpriţ, la "Crama lui Matyas".
-Nu-i rău, accept, zâmbi Csupati, deşi nu-i prea venea, ros de curiozitate să afle ce s-a hotărât la comandament.
Dar Satori deveni anume de-a dreptul enigmatic. Nu scoase la cramă nicio vorbuliţă despre ceea ce îl preocupa pe subofiţer. Ciocniră două pahare şi ieşiră iar pe stradă. Csupati nu se mai putu stăpâni.
-Nu-mi spui nimic?!
-Despre ce?
-Nu mă tortura! Ştii bine. Ce s-a hotărât?
-Secret!
-Nu mă lua cu chestii de-astea... Sau mă rog, dacă consideri că nu-i de nasul meu să aflu... fie, se supără Csupati.
-Plecăm, amice.
-Cine pleacă şi unde?!
-Cine alţii decât Kantor, tu şi cu mine. În Capitală. Ai să fii locuitor al Budapestei. Te pomeneşti că nu te bucuri.
-Vine şi el, şeful nostru...? întrebă acum Csupati.
"Şeful nostru", evident, se referea la maiorul Bokor.

-Mie nu mi s-a comunicat aşa ceva, făcu Satori un gest de îndoială cu mâinile. Şi adăugă, glumind: Nu mi s-a raportat nimic despre tovarăşul maior...
-Înseamnă că tu vei fi şeful! Exclamă plutonierul, smulgându-şi cascheta de pe cap, gata să scoată şi un chiuit.
-Mi s-a spus să te întreb, Csupati, dacă eşti de acord cu mutarea. Şi eu am fost întrebat, la rândul meu, în ceea ce mă priveşte.
-Vesteşte-i urgent pe cei de sus că plutonierul Csupati este pentru!
-Nu ştii ce ne aşteaptă!
-Satorică, împreună cu tine şi cu Kantor mă duc şi la dracu'n praznic! Dar îmi promiţi, nu-i aşa, că n-ai să ne trimiţi în patrulări plictisitoare şi fără noimă?
-Eşti incorigibil. Cred că mai întâi tu ar trebui să-mi promiţi ceva, şi asta foarte serios.
Pentru Csupati nu era deloc greu să ghicească la ce se referea şeful său, aşa că, înghiţind în sec, răspunse solemn, ceremonios.
-Îţi promit, pe cuvânt că-ţi promit. N-am să beau nici măcar un strop în timpul serviciului, chiar dacă vreo urmărire o să mă vâre drept în mijlocul unor butoaie cu vin de Tokay.
-Iau act de ceea ce-mi spui şi-o consider drept angajament. Ne aşteaptă..., cum să mă exprim, o perioadă plină, frumoasă, în profesia noastră. La centru s-a hotărât organizarea unui grup special de urmăritori dotaţi cu câini. Deocamdată, experimental. Nu prea înţeleg de ce dintre toate "faptele ostăşeşti"ale lui Kantor, ştabii noştri evocă mereu cazulLotte. De, nu pricep, şi basta, clar nici nu mă preocupă în mod deosebit.
-Nu te mira, şi eu consider că ancheta noastră de la circ, departe de a fi fost o chestiune de rutină..., a fost un adevărat spectacol de jonglerie, prestidigitaţie şi acrobaţie în profesia de poliţist.
-Să fim serioşi! Ai să vezi tu de acum înainte ce înseamnă “acrobaţie". Probabil că spectacolul de la circ, ca să te citez, a fost un impuls care a grăbit înfiinţarea grupului special cu o rază de acţiune care să cuprindă toată ţara.
-Toată ţara? Grozavă chestie!... Satori, aş vrea totuşi să te mai întreb ceva.
-Dă-i drumu'!
-Locuinţă primim?
-Probabil. De unde să ştiu?
-Nu-mi plac camerele "închiriate".
S-au despărţit în centrul oraşului. În timp ce păşea către casă, Csupati era frământat de fel şi fel de gânduri. Nu era printre cei ademeniţi de mirajul Capitalei. Trepidaţia, larma, luminile metropolei nu-l atrăgeau în mod deosebit. Alţii, zeci şi zeci de mii, se îmbulzeau spre Budapesta, închipuindu-şi că adevărata realizare, afirmare sau poate ascensiune, acolo se poate realiza. Csupati nu era dintre aceştia, nu era omulcare să-şi facă iluzii. Acum, se bucura totuşi, trăia acea stare de spirit febrilă care precede marile întâmplări din viaţa omului. Numai că... ce va spune soţia? Îi va reproşa că, hodoronc-tronc,vor pleca, vor lăsa căsuţa frumos aranjată din "cartierul cu grădini"... Aşa i se

spunea, pentru că erau amenajate o mulţime de grădini între blocurile noi, de şase-opt etaje, moderne, confortabile. într-un asemenea bloc era şi apartamentullor.

Pentru prima oară de când se cunoşteau, s-au iscat grave contradicţii între Kantor şi primul ajutor allui Csupati, un subofiţer dealtfel cumsecade şi priceput în meseria de dresor-îngrijitor. Venise să-i hrănească pe câini. Cuprins de dragoste faţă de mogâldeaţa numită Toncsi, îl apucă de ceafă şi începu să-l scuture, încercând să-l provoace la joacă. În generallui Kantor îi repugna prezenţa altui om în boxă decât cea a lui Csupati, dar o suporta stoic. Văzând scena, întâi scoase un mârâit, dar, nefiind luat în seamă, se înfurie. Un schelălăit allui Toncsi puse capac la toate. Kantor ţâşni dintr-un colţ al boxei şi, într-o clipită, apucă mâna îngrijitorului.
-Te bag în... împreună cu stăpânul care te-a crescut! Exclamă omul furios, dar şi speriat.
Toncsi fugi de-a buşilea spre fundul boxei, derutat şi pus pe plâns.
Fugi şi îngrijitorul spre uşă, urmărit de Kantor care, la cuvântul"stăpânul" rostit cu necaz, se burzului şi mai şi, dezvelindu-şi colţii ca un lup gata să-şi sfâşie victima.Îngrijitorul trânti uşa boxei în urma sa şi Kantor începu să scoată un lătrat de spart timpane.
Ca la un semnal - de fapt era un semnal dat de liderullor, Kantor - tabăra se umplu de lătratul câinilor, pe toate vocile şi tonurile. Fără să ştie exact pentru care motiv, îl cercetau revoltaţi şi-l apostrofau pe subofiţer. Dar mai lătrau pur şi simplu de dragul de a-şi auzi glasul. Mai cu seamă pentru Szultan şi Satana era un fel de artă pentru artă. Nu se îndurară să tacă, nici chiar după ce colegii lor de tabără se potoliră,
Kantor se întoarse de la uşă şi scoţând un sunet blând, paşnic, liniştitor, îl chemă pe Toncsi care se pitise în culcuşul său de la capătul boxei. Căţeluşul îşi ridică botul încă sub impresia spaimei prin care trecuse, Kantor se apropie, îllinse pe scăfârlie, de trei ori una după alta. Lacare Toncsi - complet redresat din punct de vedere psihic - se agăţă de coada sa mare şi stufoasă.
Stăpânul abia a doua zi se înfăţişă la boxa luiKantor. Deschise larg uşa.
-Domnilor, onoraţi-mă cu prezenţa dumneavoastră!
În urma lui Kantor se grăbea spre ieşire, neîndemânatic, Toncsi. Csupati îl scărpină sub bărbie şi după urechile-i clăpăuge, Kantor îşi privea cu adoraţie stăpânul. Nu, n-are pereche pe lumea asta! E cel mai drag dintre oameni.
Cel adorat, venerat îşi lipi capul de cel al câinelui şi-i şopti:
-Fii atent, musiu, plecăm la Budapesta. Ei, ce zici? Vei fi din nou locuitor al Capitalei! Îţi convine ori nu?
Kantor, simţind din intonaţia vocii stăpânului buna dispoziţie, fu cuprins de veselie şi începu să se zbenguiască, să sară în jur, pus pe joacă.
-Eram sigur că ai să fii de acord şi ai să te bucuri, îi mai spuse Csupati. Dar să ştii, deocamdată este vorba de o detaşare temporară. Pe urmă, vor vedea ei, şefii

noştri de acolo.
Se adresa câinelui de parcă acesta l-ar fi înţeles. Întotdeauna dialogau ei doi aşa, convins fiecare în parte că celălalt îi înţelege orice vorbă, orice gest.
Aşadar Kantor primise cu bucurie vestea plecării din oraş... În schimb, soţia lui Csupati nu se entuziasmase câtuşi de puţin. La început, aflând vestea, tăcu, căzută pe gânduri, după aceea stabili clar şi precis:
-Tu du-te, eu cu copiii rămânem. Deocamdată.
-Oare e bine? îndrăzni plutonierul.
-Prea des nu te-am avut lângă noi nici până acum. Se schimbă ceva dacă ai să fii la două sute de kilometri depărtare? Cel puţin când o să ne vizitezi, ai să stai cu noi efectiv câteva zile, fără ca şefii tăi să te mâne încoace şi încolo pe urmele unor hoţi.
Spusele ei nu erau lipsite de logică şi adevăr, recunoştea în sine Csupati. Spera că în curând vor primi un apartament acolo, la Budapesta, şi atunci va judeca lucrurile cu totul altfel.
Colegii de serviciu îi aruncau lui Satori priviri în care era şi respect, dar şi puţină invidie. Nu îndrăzneau să-l tachineze, aşa că tot ce le venea în gură i le spuneau lui Csupati. De pildă:
-Hm da... Aţi apucat pe dumnezeu nu de un picior, ci de patru picioare.
Sau:
-Iată cum un câine brav, cult şi inteligent propulsează în carieră un subofiţer de poliţie mediocru.
Csupati nu putea să se supere pentru asemenea glume, chiar dacă unele erau cam răutăcioase. Trăia zile de aşteptare, fericite, în faţa marii promisiuni care se chema exercitarea profesiei în Capitala ţării.
De la ştirea despre plecare, trecuseră trei săptămâni. Nimic nou şi interesant nu au adus ele, decât... evoluţia lui Toncsi. Creştea şi se dezvolta văzând cu ochii. Dimineţile era şi el pe câmpul de exerciţii. Alerga cu zel în urma lui Kantor. Într-o bună zi, se îndepărtă de protectorul său şi, înotând în iarba care îl acoperea, se opri în faţa unei tufe mari şi dese. Kantor îl urmări mimând plictiseala, fiind, în fond, foarte atent. Căţeluşul îşi vârî nasul sub frunze şi-l scoase repede. Iar şi-l vârî şi iar îl scoase numaidecât. Kantor îl privi întrebător pe stăpân.
-Lasă-l!Porunci el şi îi strigă lui Toncsi: Curaj! Căutarrrea...!
Toncsi se băgă sub tufă, iar ieşi, de astă dată schelălăind ascuţit.
Kantor sări ca ars, ca o tigroaică ce-şi apără puiul, şi scoase de sub tufă, rostogolindu-l cu labele, animalul atât de fioros pentru Toncsi, un arici.
...Cum se apropia ziua, plecării, bucuria lui Csupati se micşora, îşi simţea inima din ce în ce mai grea. Se plimba prin curtea taberei de câini poliţişti cu expresia omului nevoit să se despartă de ceva foarte drag şi familiar. Fusese principalul mentor şi organizator al taberei. "Din nimic s-a făcut tot ce-i aici, Se lamenta el. Ce chestie, dom’le, să ne mute!". Se opri în dreptul unor "jucării" de lemn necesare instruirii câinilor. Elle-a cioplit, personal, încă la început.,. Cu ele a

pornit şi Kantor pe drumul săuglorios, da, glorios, de copoi temut, de ostaş credincios alordinii publice. Acum n-aveau decât să-şi ia rămas bun, şi el, şi Kantor, şi Satori, să plece, să ia totul de la început, undeva în necunoscutul plin de surprize şi poate de nereuşite.
Apoi... el acolo, familia aici. Ce treabă mai era şi asta?
-O să ne descurcăm noi cumva, nu-i aşa Kantor? Nu-i aşa Toncsi?

UN NOU ÎNCEPUT ȘI PRIMA AVENTURĂ ÎN MARELE ORAȘ

La trei zile după sosirea la Budapesta, plutonierulCsupati împreună cu Kantor şi Toncsi au şi luat în primire, dimineaţa la ora şase, terenul de instrucţie al taberei de la Martonhegy. Obstacolele poligonului de antrenament erau mult mai grele decât cele de acasă, dar Kantorle trecea fără cine ştie ce efort. Îl deranjau doar spectatorii. Mereu se aduna un public curios: oameni ai poliţiei care urmăreau antrenamentele cu interes, "meseriaşi", antrenori şi dresori de câini, care se interesau de Kantor şi pentru că se dusese vestea despre el, dar şi fiindcă spre sfârşitullunii septembrie se programase un concurs pe ţară al câinilor poliţişti. Nu-i rău să cunoşti capacitatea, stilul, tactica, dar şi eventualele defecte ale unuia dintre posibilii pretendenţi la medalii.
Deşi pe Kantor îl cam deranjau ochii atenţi, plini de interes, care-l urmăreau de după gard, îşi făcea datoria conştiincios, chiar cu zel. Sărea peste obstacolele înalte, se căţăra pe scări şi cobora ca o felină, se adăpostea, executa salturi înainte şi replieri etc., etc., toate la comanda lui Csupati, adesea nerostită, ci comunicată printr-un simplu gest al mâinii, sau o mişcare a sprâncenei. Auzea cuvinte şi exclamaţii admirative din partea spectatorilor... şi asta nu-i displăcea, la drept vorbind.
Zărindu-l pe Toncsi, noii colegi ai lui Csupati îl întrebau:
-Ce-i cu ghemotocul ăsta? De ce l-ai cărat după tine?
-Muncitor auxiliar, deocamdată.
Când voia vreunul să-l mângâie, Toncsi protesta vehement. Nu era deloc sociabil.
-Ăsta-i un hârciog! râdeau poliţiştii.
Cei insistenţi, care se încăpăţânau să pună mâna pe"ghemotoc", făceau cunoştinţă cu colţişorii lui ascuţiţi, dovadă că puiul nu era curajos doar cu "vorba", ci şi cu fapta. Alerga intruna după Kantor, se strecura şi el prin conducte şi canale, se adăpostea lipindu-se de pământ. Numai la "scara găinilor" se încurca, neizbutind să urce decât prima treaptă, picând şi de acolo.
Ochii lui Kantor parcă zâmbeau, privindu-l, iar Csupati îl studia concentrat. I se părea interesant, demn de notat, că Toncsi, după a patra cădere de acest fel, începea să se sprijine cu lăbuţa de partea laterală a scării. O mirosea din când în când. Apoi porni în sus, pe urmele lui Kantor, gemând, agăţându-se cu ghearele şi cu dinţii, cu burta lipită de ea.
Csupati se minuna:
-Parcă tată-su ar fi fost motan!
Cu chiu cu vai, puiul a reuşit să se caţere până la a patra treaptă, dar acolo l-a cuprins spaima. Îşi sucea capul în toate părţile, constatând cu groază că era înconjurat de adâncuri, că pământul se afla tare departe. Ultima nădejde şi-o puse în gheare, înfigându-le cât putea în crăpăturile din lemnul scării.

"O să cadă, neghiobul", se gândi Csupati şi se apropie ca să-l scape, dar Kantor i-o luă înainte. Coborî sprinten - se afla pe o treaptă de sus a scării - şi până să ajungă subofiţerulla pui, îl şi apucă de ceafă, ridicându-l. Toncsi fu predat, astfel, în mâinile lui Csupati.
Publicul era încântat de spectacol. Invidia profesională se transforma în cea mai sinceră admiraţie.
N-ar fi vrut să-l aducă la Budapesta pe Toncsi, dar s-a decis până la urmă s-o facă de dragullui Kantor pe care îl vedea atât de ataşat de micul său prieten. La drept vorbind, se şi temuse puţin ca nu cumva despărţirea de Toncsi să-i provoace unele reacţii nedorite lui Kantor, astfel încât să se compromită în faţa şefilor cei noi de la Pesta.
Acum îi părea bine că-i făcuse lui Toncsi mutarea din garnizoană. Puiul devenea subiectul unor experienţe interesante, în sensul că îşi însuşea fel şi fel de deprinderi necesare unui câine poliţist, fără intervenţia nemijlocită a omului, numai şi numai,sub înrâurirea lui Kantor. Multe dintre aceste deprinderi erau complexe, învăţarea lor pretindea, normal, o vârstă mai matură decât cea a lui Toncsi, totuşi puiulle repeta şi le învăţa efectiv. În afară de acest aspect, mai era şi altul, poate şi mai demn de reţinut pentru un dresor de câini poliţişti. Toncsi se înstrăinase, într-un fel, de natura rasei sale. El făcea parte din rasa câinilor vânători de viezuri şi vulpi -lungi, cu picioare scurte strâmbe - şi deci îi era relativ străin, de pildă, instinctul şi predispoziţia căţărării pe garduri şi scări.
De multe ori. În timpul zilei, puiul era lăsat singur la sălaşullui Kantor din tabăra dintre dealuri. Dimineţile, la ora şapte şi treizeci de minute, Csupati îllua pe Kantor şi coborau amândoi spre oraş, pentru a se pierde în vălmăşagul şi vacarmul bulevardelor. Era acum mediullor de muncă, se aclimatizau cu el în vederea misiunilor care îi aşteptau.
În oraşul de provincie unde trăise Kantorpână nu demult, fusese linişte, cutia cea lungă şi galbenă - tramvaiul - alerga din când în când pe străzi... Aici? -Fugeau câte trei cutii legate una de alta, şi încoace, şi încolo. Lui Kantor i se părea că acuşi - acuşi se ciocnesc, se urcă una pe spinarea celeilalte. Şi maşini, puzderie, şi oameni ca furnicile. Un du-te vino neîntrerupt, gălăgios, enervant. La început nu se putea stăpâni să nu-şi smucească botul într-o parte şi într-alta, iritat, cu nervii încordaţi. Se tot ferea de sumedenia de picioare care-l împresurau mişcându-se pe trotuar şi care, în închipuirea sa erau gata-gata să-l calce pe labe.
În câteva zile s-a obişnuit cu agitaţia metropolei. Avea o fire adaptabilă şi ambianţa cea nouă care îi pretindea o atenţie distribuită spre o mie şi una de sunete, mirosuri şi culori, îi deveni din ce în ce mai familiară. Cu subteranul s-a împrietenit cel mai greu. Nu se putea împăca în ruptul capului cu imaginea monstrului cellung şi ochi scânteietori care, când intra în staţia de sub pământ, îi provoca o teamă vecină cu panica. Dacă-l călca?! Dacă îl izbea pestăpân? Chiar la coborârea în adâncuri i se ivea sentimentul nesiguranţei, se simţea învăluit şi torturat de voci, de sunetele metalice ale roţilor, de mirosuri, de tot. Ce mai,

metroul nu era deloc agreat de Kantor, chiar dacă stăpânul îi vorbea calm, liniştitor, încercând să-i explice cum anume trebuie să reacţioneze la anumite semne şi semnale de aici ale mediului înconjurător.
Dar marea minune şi marele examen pentru Kantor, în perioada familiarizării cu condiţiile de muncă şi de viaţă de la Pesta, a fost Parcul de distracţii. Au mers acolo într-o duminică ei patru, adică Csupati, cei doi băieţi ai săi veniţi să-l viziteze la Budapesta şi Kantor. Peripeţiile au început încă la intrare, unde controlorul nu a vrut să admită în niciun chip ca un câine să pătrundă în Parcul de distracţii. Csupati a trebuit să recurgă la argumente "strict oficiale" - plus la nişte acte doveditoare - ca să-l convingă pe controlor că nu are în faţa sa un patruped obişnuit, ci "...vă rog să înţelegeţi, un slujitor al poliţiei, un detectiv mai abitir decât poate alţi zece la un loc" şi aşa mai departe.
Au ajuns, în sfârşit, şi la "trenul pe valuri". S-au aşezat în bănci, ca nişte şcolari cuminţi, în faţă cei doi puştani, în spatele lor Csupati şi Kantor. Csupati nu mai contenea să-şi dăscălească băieţii: să nu se foiască, să se ţină bine, să nu umble la lănţişoarele de protecţie. De Kantor nu se ocupa deloc. Şi într-adevăr, nu se ivi nicio problemă când trenul porni şi se căţără pe pantă, spre "cotă"; Kantor părea puţin încurcat, dar suportă bine ascensiunea. Nu-l afectau prea mult chiuiturile, strigătele de bucurie sau de frică ale copiilor şi femeilor din celelalte compartimente ale trenului. Dar când dispărură, subit, coama munţilor albăstrui din faţa sa, coroana copacilor, cupola băilor termale "Szechenyi", când totul-totul dispăru, inclusiv pământul de sub el, atunci Kantor îşi zise: s-a terminat cu mine! Cu o secundă în urmă plutise undeva în cer, acum se prăbuşea implacabil! Acel ceva, ca o năpârcă, ce îi purta în jos, ţipa, fluiera, tremura şi se sălta, şi Kantor îşi zise iar: iată sfinţitul! Singurul firicel care-l mai lega de realitate ca o vagă speranţă că va scăpa era braţullui Csupati, ce îl încolăcea ocrotitor. Vedea capetele celor doi copii ai stăpânului prăbuşindu-se în hău, îl chinuianeputinţa de a le sări în ajutor, dar, peste o secundă, prăbuşirea se curmă şi năpârca începu să-i urce iarăşi.
Un coşmar. Un adevărat coşmar!
Când s-au oprit exact în staţia de unde plecaseră, Kantor se scutură cu scârbă şi Csupati îl întrebă, mângâindu-l:
-Cum ţi-a plăcut, bătrâne?
-Mai vrem, mai vrem! Strigau copiii şi iar s-au urcat cu toţii. Kantor nu a mai avut aproape nicio emoţie în timpul prăbuşirilor şi urcuşurilor. Mai târziu, în cuşca de la Roata Uriaşă, în tunelul cu "minuni" şi grozăvii, (deşi ce-i drept, nu s-a putut abţine şi a lătrat-o, furios, pe "vrăjitoarea" călare pe o mătură) şi-a dat seama sau, în orice caz, a intuit într-un fel, că tot ce era aici nu exista, că primejdiile de aici erau o joacă... nu adevărate.
...-Cum decurge aclimatizarea? îl întreba aproape zilnic Satori pe Csupati.
-P.A.L. primi răspunsul.
-Asta ce dracu' înseamnă, plutonier?
-Pregătiţi pentru acţiune şi luptă, râse Csupati. Ţi-ai pierdut simţul umorului?

Dacă vrei, "Căutarrrea!" şi Kantor ţi-l găseşte, mergând pe urme vechi.
Râse şi căpitanul, dar adaugă, devenind serios:
-Să te pot găsi, oricând, prin ofiţerul de servici.
-Aşa va fi, şefule. Nu ţi se pare că trăim aici... ca nişte belferi? Nicio aventură, nicio emoţie. Eu; unul, aş vrea mai multă mişcare. Kantor, la fel. Tu, nu?
Răspunsul nu veni.

În noaptea aceea de pomină era o zăpuşeală insuportabilă. Uriaşele clădiri ale oraşului, încinse de soare în timpul zilei, emanau acum căldura ca nişte radiatoare. După cină, Satori îl chemă la el pe Csupati, oare se înfăţişă însoţit de Kantor.
-Vom face o partidă de şah, îi comunică.
-Iarăşi? se amărî celălalt. Ce zici, Kantor? începe calvarul.
-Dacă nu vrei...
-Cu alţii de ce nu joci? Nu ţi s-a urât să mă faci şah-mat, în cinci din cinci partide? întrebă cu voce plângăreaţă subofiţerul.
-Sunt obosit. Ai şansa să mă baţi.
-Poate te bate dumnezeu. Hai să începem.
Kantor se aşeză lângă Csupati. Ca de atâtea ori, urmări atent deplasarea pieselor. În timpul partidei, din modificările temperaturii corporale a celor doi, din oscilaţia radiaţiei biocurenţilor provocaţi de emoţiile, de incertitudinile şi îngrijorările lor, ştia care dintre mişcări era în favoarea şi care în defavoarea stăpânului său.
Aşa şi acum. Jucau de vreo oră. Csupati, ţuguindu-şi buzele apucă o piesă, o ridică, apoi începu s-o coboare încet, încercat de îndoieli, în timp ce Satori se bucura în sinea sa de gafa evidentă pe care adversarul o va comite în clipa următoare. Dar clipa următoare a adus cu totul altceva. Înainte ca figura să fi atins pătratul alb, Kantor se ridică şi o smulse încet, cu delicateţe, dintre degetele lui Csupati, aşezând-o la marginea mesei.
-Hooo... Nu te băga! Strigă subofiţerul.
-Te-a salvat, amice! Îl domoli Satori.
-Zău? De unde naiba... instinctul pentru şah? Ca să fiu sincer, nu pot să-mi explic asta.
-Simte tensiunea noastră nervoasă, probabil.
-E un geniu, trebuie să recunoşti, dragă Satori, că este un geniu Kantor al nostru! Adică... ar fi, dacă acum mi-ararăta şi pătratul în care trebuie să aşez piesa.
Douăzeci şi treizeci de minute era ora indicată de ceasul electric din perete, când în uşă apăru unul dintre locotenenţii din grupul operativ:
-Raportez, tovarăşul căpitan Satori este chemat la telefon de către serviciul operativ central.
În două minute Satori s-a şi întors:
-Echiparea, imediat! Coborâţi cu ascensorul rapid în curtea numărul doi!

-’ţeles!
...Două maşini ale poliţiei alergau spre Buda, traversând "Podul cu lanţuri". În prima, Satori repeta ceea ce aflase de la serviciul operativ central: "Un jaf în Tunel". Nu-i venea să creadă. Bulevardul care continua prin tunelul săpat în stânca muntelui, pe malul dinspre Buda al Dunării, era deosebit de aglomerat la ora aceea a serii. Cum să aibă loc un jaf de asemenea proporţii? În văzul a sute sau mii de oameni? Era de necrezut.
Intrarea în Tunel era deja blocată de poliţie, când au ajuns acolo. Agenţi de circulaţie cu mâneci albe îndrumau maşinile spre alte artere ale oraşului.
În mijlocul Tunelului îi aştepta locotenent-colonelul Szalkai, învăluit în lumina albăstruie a tuburilor fluorescente de sub bolta de piatră. Drumul era barat de un autovehicul al poştei cu aspectullui cunoscut: partea din spate - teşită, fără geamuri laterale. În urmă - un Fiat 125 de culoarea untului.
-Ce s-a întâmplat? îl întrebă Satori pe locotenent- colonel, oarecum jenat de faptul că nu sosise el primulla faţa locului.
-Furt. Jaf. Gangsterism. Numeşte-l cum vrei.
-Pachete? Bani?
-Încă nu ştiu. Un martor declară că doi tipi au scos o ladă din microbuz. Iar o ladă, în aceste situaţii, de obicei conţine cinci milioane.
-Cinci milioane de forinţi? se miră involuntar Satori, și-i păru rău în aceeaşi clipă că nu se abţinuse a da glas acestei mirări.
-Sigur că forinţi, credeai cumva că purici? Şi, auzi, băiete, douăzeci de gură-cască au privit acţiunea bandiţilor, dar singura lor grijă a fost să clipească din faruri, cerând înlăturarea gâtuirii circulaţiei! Urme? Nimic. Poate potaia voastră să descopere ceva. Şoferul maşinii de poştă, ca şi însoţitorul înarmat miros şi acum a cloroform. Dacă-l credem pe doctor, mai trebuie să treacă vreo jumătate de oră până să-şi revină. Cam atât. No, servus, noi plecăm. Îi luăm cu noi pe cei doi leşinaţi. Dacă nu găsiţi nimic, treci pe la mine. Poate până atunci prind glas, drăguţii de ei. Noroc!
După plecarea lui Szalkai, Satori se întoarse către Csupati:
-Este timpul să începem.
-De unde anume? îl întrebă plutonierul, avid de a acţiona.
-Cred că de la mânerul uşii aflată pe partea şoferului.
Csupati îl conduse pe Kantorla locul respectiv.
-Miroase! Căutarrrea...
Câinele, după ce se supuse, începu să umble în jurul maşinii, apoi pe trotuar, dar se întoarse repede la stăpânul său, ridicându-şi privirea.
-Păsările au zburat, e clar, spuse Csupati.
-Bănuiam. După cum bănuiam de la bun început că aici, la Budapesta, munca noastră n-o să semene cu cea de până acum. Aici gangsterii circulă cu autoturisme, nu pe jos, iar roţile nu poartă mirosullor. Şi nu tu urme de sânge, de paşi, obiecte uitate... Aduceţi maşina poştei şi Fiatul în curtea poliţiei! - mai rosti către unul dintre anchetatori, locotenentul Kuti, apoi îi comunică şefului

grupului de agenţi de circulaţie că traficul în tunel poate fi reluat.

Din ameţeala provocată de cloroform, întâi s-a trezit şoferul. Clipea buimac pe canapeaua lui Szalkai. Satori îi cerceta faţa, dintr-un fotoliu. Era un bărbat tânăr, cu faţa ovală, bărbierită proaspăt, avea sprâncene negre şi groase şi păr des care-i acoperea o parte a frunţii. Purta uniforma poştei.
-Poate fi interogat? îl întrebă locotenent-colonelul Szalkai pe medic şi acesta, în loc de răspuns, începu să scuture puţin umerii şoferului.
-Mă auziţi?
-Da, veni răspunsul pe un ton slab, tremurat.
-Cred că poţi sta de vorbă cu el, i se adresă medicullui Szalkai şi se apucă să mai administreze paznicului - fără cunoştinţă şi el - o porţie din tubul de oxigen.
-Vă puteţi ridica în picioare? îl întrebă acum Szalkai pe şofer.
Acesta dădu din cap în semn de afirmare.
-Atunci v-aş ruga să vă aşezaţi aici, pe scaunul cu spetează.
-Am înţeles! Se ridică neaşteptat de viguros şoferul şi Satori se miră de efectele diferite produse de narcotic asupra celor doi. Şoferul era de-acum perfect lucid, în toate puterile, în vreme ce paznicul nu se trezise încă şi respira greu, sacadat. Probabil că dozele de cloroform fuseseră diferite.
Szalkai îl măsura cu ochi bănuitori pe şofer: uniforma bleumarin de camgarn a acestuia era impecabilă.
-Legitimaţi-vă.
-Da, tovarăşe colonel! Poftiţi... asta-i legitimaţia de la instituţie, iar aici buletinul de identitate.
Le aşeză pe masă, în faţa ofiţerului.
-Numele Gazso Jozsef. Născut în 1942, la Cegled. Numele mamei Kora Klara... de trei luni lucrez la baza centrală de autovehicule... Mi-am satisfăcut stagiul militar în unitatea P.f. 2613. Cazier nu am.
Satori se miră din nou. Cu câtă promptitudine îşi înşiră acest tânăr datele personale! Fără să clipească.
-Dacă aveţi sau nu cazier, vom stabili noi, mormăi Szalkai. Să auzim acum tot ce ştiţi despre caz. Ne interesează fiecare detaliu. Întâi, gândiţi-vă.
- Da. vă rog.
Era plin de solicitudine.
Satori îi privi acum mâinile, avea degete răsfirate, ceea ce, după unii psihologi, trădează un caracter şovăielnic, o “gură spartă“.
-Să o pornim, rosti Szalkai. Când aţi început serviciul?
-La orele 18. Conform dispoziţiilor primite, trebuia să transport la "72" banii de la patru sucursale ale poştei. Însoţitorul meu a fost, atunci, plutonierul Fitak. La "72" am sosit la orele 19.20. Urma ca de acolo să mă deplasez la Gara de Vest - pe plutonier mi l-au luat - dar la orele 20 şi 10 dispecerul mi-a comunicat că la 20 şi 20 mă voi deplasa la Gara de Sud, cu nu ştiu ce încărcătură.
-Nu cunoşteaţi conţinutul încărcăturii?

-Nu. De obicei, noi n-avem de unde să ştim ce transportăm. Ne lipim cu spatele maşinii de o uşă prin care ea se încarcă. Cabina şoferului este izolată de restul maşinii, el nu poate vedea ce-i în spate, în maşină. Aşa că n-am putut şti nici eu ce transportam. La orele 20 şi 15 minute s-a aşezat lângă mine bătrânul, mi s-a dat foaia de parcurs, mi s-a indicat itinerarul: Bulevardul Rakoczi, strada Dohany, Piaţa Engels, strada 6 Octombrie, bulevardul Jozsef Attila, Podul cu lanţuri, Tunelul...
-Mai departe.
-Acolo unde este sens giratoriu, aproape deintrarea în Tunel, a sărit în faţa mea un Opel. Dacă n-aş fi frânatla timp, i-aş fi turtit portbagajul. I-am şi înjurat pe cei doi tipi din maşină, de furios ce eram.
-Mai departe.
-În mijlocul Tunelului, acelaşi Opel a stopat brusc. Şirul de maşini din faţa lui s-a scurs mai departe, noi ne-am oprit. Însoţitorul m-a întrebat: "Ăştia ce-or avea? Ce-or fi păţit?" Coborâseră amândoi şi ne făceau semne cu mâinile, cerând ceva sau scuzându-se. Eu trebuia să sosesc la destinaţie exact la ora stabilită, însă fluxul continuu de maşini care venea din faţă nu-mi permitea să depăşesc Opelul oprit. Atunci am coborât geamul ca să le zic ceva celor doi tipi care acum trebăluiau la motor. Unul dintre ei s-a apropiat..., eu i-am spus paznicului să-l întrebe ce şi cum, cât o să ne ţină aici. Paznicul a coborât geamul din partea sa; eu eram atent la celălalt pasager al Opelului care venea spre mine, strigând ceva. E zgomot mare în Tunel, nu am putut auzi nimic. Nici lumină prea bună n-ai acolo, din cauza gazelor de eşapament. Omul acela a sărit spre mine, strigând - acum l-am auzit - "Domnule!" şi în clipa următoare m-a plesnit cu o cârpă peste faţă... O cârpă, o batistă sau aşa ceva. Ce s-a mai întâmplat, nu ştiu, habar n-am.
-Altceva?
-Vă rog, puteţi verifica şi controla...
-Bine-bine.
Szalkai apăsă un buton al dictafonului şi ceru ca Gazso să fie condus în altă încăpere.

Între timp s-a trezit şi paznicul însoţitor. Szalkai "îlluă tare" de la început.
-Cred că sunteţi convins că aţi încălcat regulamentul?
-Eu... Vă rog să... Eu...
Omul avea o faţă slabă şi plină de riduri subţiri.
-Degeaba vă bâlbâiţi. Luaţi loc, aici, în faţa mea şi povestiţi. Dacă vreţi, mai târziu citim amândoi, cu voce tare, regulamentul, dar acum răspundeţi la întrebările mele. De când sunteţi în serviciu?
-De douăzeci de ani.
-Şi totuşi v-aţi purtat ca un începător. Dacă banditii v-ar fi rugat să le împingeţi maşina, aţi fi făcut şi acest gest amabil.
-Nu ştiu ce să spun... totul este ca un vis urât.

Îşi aduse aminte de ceva, subit, şi începu să-şi pipăie buzunarele.

Lui Satori îi păru rău de el, i se făcu milă.
-Căutaţi cheile? Sunt la noi.
-Doamne-ajută! Oftă paznicul. Credeam că mi le-au furat... Înseamnă că nu s-a întâmplat nimic grav, nu-i aşa? se însenină puţin la faţă.
-O nimica toată, îl ironiză Szalkai, decât că lipseşte o ladă cu cinci milioane de forinţi. Şi-a luat zborul din maşină. Cum? Maşina a fost deschisă cu cheile dumitale, apoi închisă la loc, frumos, şi cheile puse înapoi în buzunarul pe care-l pipăi acum.
Satori observă că de la "dumneavoastră", locotenent-colonelul trecuse la "dumneata".
-Cinci milioane! gemu paznicul şi ochii i se rotunjiră de groază. Înseamnă că sunt un om nenorocit, terminat.
-Îl cunoşti pe şofer?
-Îl cunosc. Cu două săptămini în urmă l-am însoţit pentru întâia oară.
Szalkai făcu semn să fie oprit magnetofonul şi dispuse să fie întocmit procesul verbal al interogatoriului.
Începu să bâzâie dictafonul şi imediat o voce raportă că laboratorul a fixat câteva amprente, care nu erau ale şoferului sau ale însoţitorului. Vocea mai anunţa că niciunul dintre cei doi nu figura în evidenţa penală a poliţiei şi că numerele de serie ale bancnotelor nu fuseseră notate.
-Tu ce părere ai, Satori?
Întrebând asta, Szalkai privea undeva spre tavan.
-Afacerea seamănă cu "Jaful secolului" - un film poliţist englezesc. Nu ţi se pare?
-Ai dreptate. Nu prea se încadrează acest caz în culoarea locală. Pesemne că intrăm într-o epocă nouă a banditismului.
-Ce ai de gând? Mă refer la şofer şi la paznic.
-Le dau drumul, după ce semnează procesul verbal. Opelul CG 13-54 şi Fiatul erau precis maşini furate.
-Pe şofer şi pe paznic nu-i pui sub observaţie?
-Nu. Iar ca să-i arestez, n-am nicio bază legală. Au un alibi perfect... poate chiar prea perfect.
Satori era de acord cu această ultimă remarcă. Se ridică în picioare şi rosti un "îţi urez succes" convenţional, luându-şi rămas bun. Se simţea cumva "în plus“ în tovărăşia lui Szalkai, ceea ce nu era un sentiment prea plăcut.
În holul de la etajul şase îi întâlni pe Csupati şi pe Kantor. Subofiţerul îl privi întrebător.
-Nu va fi cazul nostru, îi răspunse abătut.
Intră în biroul său şi aprinse lumina. Piesele se aliniau pe tabla de şah aşa cum le lăsaseră la plecare. Se aşeză şi începu să analizeze câteva mişcări posibile..., dar era o judecată mecanică, de suprafaţă. Gândul i se întorsese în Tunel. Un furt neobişnuit, da, un stil ieşit din comun. Rememoră secvenţe din filmul britanic despre jefuirea trenului...

-Eu, Satori, cum aş proceda dacă, prin absurd, mi-aş propune să jefuiesc maşina poştei, în Tunel?
Începu să-şi construiască un plan de acţiune. Întâi şi întâi ar stabili exact unde poate fi oprită maşina, fără riscuri prea mari. Aşadar ar trebui să studieze Tunelul din interior. S-ar angaja, apoi, ca muncitor ocazional bunăoară la poştă, pentru a putea afla cum se procedează cu lăzile încărcate de bani, cine le îmbarcă în maşini, cum le îmbarcă, pe unde trece itinerarul de transport... După aceea? După aceea...? Se ştie, prea bine se ştie şi de demult, că banii furaţi n-au astâmpăr, nu sunt în stare să stea ascunşi decât pentru scurtă vreme. Dar lui Satori nu i se potrivea metoda răbdării, adică aşteptarea liniştită până ce se descoperă că cineva, cutare sau cutare, începe să trăiască pe picior mare, începe să cheltuiască mai mult decât e normal faţă de veniturile sale... Nu. Satori prefera întotdeauna acţiunea şi nu aşteptarea, deşi, recunoştea că şi aşteptarea era un mod de acţiune, adesea eficient.
Sună telefonul. Se frecă la ochi. Adormise, evident. Prin geam se strecură lumina dimineţii. Ridică receptorul, la capătul celălalt al firului era Szalkai.
-Tu eşti, Satori?
-Da, eu.
-Trufandaua îţi aparţine. Furtul celor cinci milioane e cazul tău. Aşa s-a hotărât, sus. Noi o să te ajutăm, atât. Fii atent. Opelul a fost găsit lângă Budaors, pe şosea. Fusese furat, aşa cum am presupus, împreună cu Fiatul, ieri după-amiază, de la locul de parcare de pe strada Poşta Veche... Atât. Succes!
"Bine ai venit, clipă aşteptată de câteva săptămâni!" rosti pentru sine Satori. Fu cuprins de o mare nelinişte. Iată deci primul examen, aici, pentru toţi trei, el, Csupati şi Kantor. Îl vor trece, sau vor rămâne corigenţi?
Dimineaţa, la ora opt, i se încredinţă oficial descoperirea banditţilor care furaseră cele cinci milioane. Ca forţe de întărire i se dădură în subordine patru detectivi din grupul operativ allui Szalkai.
La opt şi zece se adunară pentru o scurtă consfătuire de ordin tactic şi pentru a analiza tot ce se cunoştea până la ora aceea în legătură cu furtul din Tunel. Poşta confirma că în lada respectivă se aflaseră cinci milioane de forinţi; împrejurările jafului erau cele constatate; despre făptaşi - mai nimic. Martorii nu reuşeau să-i descrie decât foarte vag şi contradictoriu. După unii dintre ei, erau scunzi amândoi, după alţii, dimpotrivă, lungani. Trăsături ale feţei? Nici paznicul însoţitor nu reuşea să dea date cât de cât folositoare.
Cât priveşte urmele descoperite la faţa locului, ele nu spuneau aproape nimic. Satori dispuse ca cei doi gangsteri să fie daţi în urmărirea tuturor unităţilor de poliţie de pe teritoriul ţării..., deşi nu exista niciun portret, nici chiar aproximativ, al acestora. Mai ceru ca toate organele poliţiei să urmărească atent cine şi unde îşi permite cheltuieli peste măsură.
Membrii grupului de urmărire îşi primiră fiecare sarcina.
Pâlpâia, undeva în fundul sufletului său, o bănuială. Imprecisă, totuşi îşi semnala prezenţa iar şi iar. Satori răsfoi din nou, concentrat, raportullaconic al

serviciului de evidenţă penală:"Gazso Jozsef, născut în 1942, Cegled. Numele mamei: Kora Klara. Antecedente penale nu are".
Secţia de presă şi propagandă a ministerului se interesa prin telefon cum progresează cercetările şi dacă se putea comunica ceva ziariştilor.
-Deocamdată ar fi bine să fim lăsaţi în pace, răspunse Satori necăjit.
Aşeză receptorul şi spuse secretarei că va lipsi o oră. Va trece pe la serviciul de evidenţă. Să nu fie deranjat, pe cât posibil.
Avea să lipsească nu o oră, ci două.

-De unde acest rezultat? îl întrebă pe şeful serviciului. Acesta arătă cu mândrie spre aparatul de culoare cenuşie, înalt de un metru şi jumătate, prevăzut cu o claviatură asemănătoare celei de la maşinile de scris. Adică? insistă Satori.
-Creierul-robot.
-Mda... Mai încercaţi o dată.
-Cum doriţi, însă fiţi sigur că...
-Sigur-nesigur, dumneavoastră încercaţi. Vă rog.
Răspunsul maşinii electronice fu identic celui pe care îl dăduse cu un minut în urmă.
-Pentru dumneavoastră ce înseamnă exact acest răspuns? insistă căpitanul.
-Ca pentru oricine, înseamnă că în prezent respectivul nu este supus unor îngrădiri de ordin juridic.
-Dar dacă, să presupunem, a beneficiat de o amnistie?
-Maşina nu are acest program.
-Mulţumesc. Încă ceva. Datele mai vechi unde pot fi găsite?
-Numai la arhivă.
Merse la arhivă şi începu să cotrobăiască prin dosare vechi, de 5 - 10 ani. Abia peste o oră şi jumătate dădu peste nişte documente pe care descoperi numele de Gazso Jozsef. Citi înfrigurat: "...student al facultăţii de medicină, anul III, falsificare de acte şi furt de bani, la spitalul..."
Satori sudui mocămeşte "maşinăria" electronică.Într-adevăr, răspunsul robotului fusese exact, în raport cu datele introduse, dar nu dăduse nicio informaţie despre Gazso privind amnistia de care beneficiase şi datorită căreia fusese şters de pe lista celor cu antecedente penale. Din punctul de vedere al justiţiei: perfect; din cel al poliţiei, însă... Era supărat că trebuia să piardă atâta vremepentru o informaţie dintre cele mai obişnuite despre un om supus cercetării.
Aşadar, pâlpâirea aceea de bănuială - mai mult instinctivă - îl condusese pe un drum bun.
Puse neîntârziat pe urmele lui Gaszo doi detectivi: unul avea să participe la discutarea şoferului de către comisia de disciplină de la locul de muncă, celălalt - deocamdată - n-avea altă sarcină decât să aştepte lângă magnetofonul montat la centrala de telefoane a bazei de maşini unde lucra Gazso.
Reveni în birou. Se aşeză la masa de lucru, îşi lăsă capul în mâini şi începu să se gândească la tot ce se ştia despre cazul din Tunel. Iar şi iar ajungea la Gazso.

Nu ştia cât trecuse de când stătea aşa, "contabilizând" puţinele date pe care le deţinea, când pe uşă îşi băgă capul secretara.
-Aş vrea să merg la masă. Se poate?
Vorbea pe tonul omului care se simte, vinovat, dar căpitanul se simţi el dator să ceară scuze. Era o femeie cam grăsuţă, în jur de treizeci de ani, avea gradul de sublocotenent în poliţie.
-Formidabil cum a trecut timpul! Iertaţi-mă... Sigur că trebuie să mergeţi la masă.
-Dumneavoastră nu veniţi?
-Nu... nu. Kaldi nu s-a prezentat?
-Încă nu.
-Poftă bună, tovarăşe.
Femeia închise uşa în urma ei.
Kaldi era poliţistul trimis să cerceteze locuinţa lui Gazso, în timp ce acesta lipsea de acasă. "Unde dracu' stă atât?!" se întreba Saturi. Să-l aştepte? Până la urmă se hotărî să meargă totuşi la masă, i se făcuse foame. Şi somn! Cum se ridică de pe scaun, simţi o mare toropeală. De-abia îşi târa picioarele. În hol se întâlni cu Csupati.
-Te rog să mă anunţi la sala de mese dacă apare locotenentul Kaldi, sau dacă dă vreun telefon. Neapărat să fiu anunţat.
Nu ajunse la capătul culoarului, când auzi vocea lui Csupati.
-Şefule! La telefon!
Era Kaldi. În sfârşit, Kaldi! Cerea un agent pentru strada Bajza, care să supravegheze o anume clădire. Cea cu numărul 777.
-Ce cauţi dumneata acolo, Kaldi?
Locotenentul raportă că a dat de urmele unor amici ai lui Gazso. Îl rugă pe Satori să-şi noteze un număr de telefon.
-Colegul dumitale unde se află?
-Şefule, la sediu am să explic totul pe-ndelete. Acum te rog să-mi trimiţi o căruţă (o maşină), dar care să se oprească mai departe, nu chiar în faţa clădirii cu numărul 777!
-În regulă.
Satoriluă măsurile cerute.

-Cine-i, deci, femeia cu numele de Szonyi Ilona despre care mi-ai pomenit? îl întrebă Satori peste o jumătate de oră pe Kaldi.
Acesta vorbea precipitat, cam răguşit, socotind că informaţiile culese de el au o mare importanţă,
-Szonyi Ilona este un fel de..., nu un fel de, ci chiar este o intelectuală. Artistă. Suflet de artist. Vârsta: douăzeci de ani. Profesia: creatoare de prototipuri de mobilă. Părinţii i-au murit, nu de mult, într-un accident de maşină, lăsindu-i moştenire un apartament cu trei camere... Şchioapătă cu dreptul, de aceea poartă pantofi cu pingele mai groase la acest picior. Prietene nu are, este foarte afectată

de moartea părinţilor care i-au fost unicii prieteni. După ce-a rămas singură pe lume, a înjghebat un fel de cenaclu artistic. Sau "salon" artistic... aşa ceva.
-Gazso este amantul ei?
-Nu... nu cred.
-Cu ce se ocupă ea?
-În cadrul"salonului"? Are o compoziţie foarte eterogenă acest salon. Vin câteva speranţe în ale artei plastice, dar şi poeţi, vreo doi gazetari, un teozof...
-Teozof?
-Aşa cum spun. Ilona este preocupată de mistica orientală, de "migraţia sufletului" şi alte asemenea chestii. Mai vreau să raportez că...
Satori îl întrerupse enervat, intrigat.
-Ajunge, locotenente! Ajunge cu prostiile! Mă tem că prea te-ai cufundat în cercetarea vieţii sufleteşti, confuze, haotice, a acestei tinere cucoane. Acum înţeleg de ce nu te-ai prezentat la sediu mai devreme. Te-a captat teozofia şi migraţia de suflete.
-Tovarăşe căpitan..., se sperie Kaldi.
-Ajunge! repetă Satori. Şi reţine, te rog, o dată pentru totdeauna că poliţia nu este o comunitate de veleitari ai scrisului de romane. Dumneata eşti detectiv şi atât. Nici cercetător de suflete, nici nimic, decât detectiv! S-a-nţeles? Mie să nu-mi vorbeşti despre fantasmagoriile acestei presupuse artiste, ci, explică-mi ce legătură există între ea şi şoferul Gazso.
Kaldi era acum calm. Răspunse cântărindu-şi parcă fiecare cuvânt.
-Acasă la şofer am găsit câteva numere de telefon, dar singurul număr la care a răspuns o femeie este cel al Ilonkai Szonyi. Dumneata spuneai mai deunăzi... "caută femeia, dacă vrei să descoperi adevărul".
Satori se lăsă pe un scaun. Nu-i displăcea tânărul ofiţer de poliţie, deşi se supărase pe el.
-Deci, am căutat femeia, pentru că orice persoană din anturajullui Gazso trebuie, cred, să ne intereseze. Aveam să aflu de la ea că cei mai mulţi dintre cei care frecventează salonul sunt nişte... existenţe îndoielnice sub raport social. Soo Laszlo, de pildă, este fost campion de box, acum ratat. În Italia, un partener l-a pocnit cumplit peste ochi şi a suferit un fel de comoţie. Nu vede bine. Nu-i vindecat nici astăzi. Sau Ladi Lajos. Colegii din "salon" îi spun profesore, a fost exmatriculat din învăţământul superior pentru un furt... de la propriul său tătic, descoperit apoi el însuşi, tăticul, ca fiind autor al unor grave încălcări ale legalităţii. Sau Gazso - numit Doki de către Ilona - care a avut o mare încurcătură pe când era student la medicină şi care...
-...a fost judecat şi condamnat.
-Exact. Apoi, unul, pe nume Simon, e pictor neînţeles, altul - fost cântăreţ în corul operei, acum... nimic, altul, chipurile, "candidat" la profesia de operator cinematografic, altul fost preot, altul matroz, dar "în fond" poet... şi aşa mai departe. Adică o societate pestriţă, compusă din oameni aiuriţi râu sau dezechilibraţi... E bine să punem sub supraveghere telefonul Ilonkai Szonyi.

-Dacă ai afla cumva ziua şi ora următoarei lor intruniri, am putea anunţa de pe acum poliţia de moravuri.
-Şefule, eu am anchetat-o pe Ilona pentru Gazso. Îţi pot spune că intrunirea va avea loc chiar mâine. Va fi dezbătută... "diaspora moleculară" pe baza unui referat ţinut de unul cu numele de Aland, mi se pare teozof şi el.
-Cere să mi se adune date despre fiecare membra al"salonului". Şi notează, te rog, că şi de acum înainte mă vor interesa inclusiv datele în aparenţă minore şi lipsite de vreo importanţă. (Kaldi zâmbi.) Fără însă a ne pierde vremea cu complicaţiile psihico-emoţionale ale "subiecţilor" noştri.
-Am înţeles!
-Colegul dumitale unde se află... totuşi?
-Raportez: când ieşeam de la Szonyi Ilona, a apărut în uşă un tip cu o mutră de peşte, care tocmai voia să sune. S-a fâstâcit rău, cetăţeanul. Era roşu la faţă, cu ochii injectaţi, de am crezut că-i beat, dar nu mirosea a alcool. Ni s-a părut tare suspect. L-am lăsat să plece, dar colegul meu s-a lipit de urma lui.
-Cine-i tipul cu faţa congestionată?
-Îl cheamă Karpat Laszlo. Altceva încă nu ştim despre el.
-Când se întoarce colegul, să mă caute.
"Mai bine mai târziu, decât mort de foame", se gândi Satori şi se hotărî să coboare la sala de mese. Măcar o gustare... Îşi încuia sertarul, când năvăli în încăpere locotenentul Kuti.
-Tovarăşe căpitan, ia ascultă aici... Şi aşeză pe masă un casetofon.
Kuti fusese făcut poliţist direct de pe băncile facultăţii de ştiinţe juridice. Avea o mutră de adolescent, simpatică. Acum arboră mina unui învingător.
Aparatul începu să difuzeze un dialog.
"Alo, baza de autovehicule?"
"Da, poşta. Baza de maşini."
"Vă rog faceţi-mi legătura cu sala de odihnă a şoferilor."
-Cine-i femeia? întrebă Satori.
-Puţină răbdare, şefule, te implor... Îi răspunse Kuti, frecându-şi palmele, copilăreşte.
"Alo, vă rog, cu Gazso Jozsef."
"Cine-l caută?"
"Sunt Szonyi Ilona..."
-Ia uite! exclamă Satori.
"...Lipseşte cumva?"
"E aici. Aşteptaţi. Vi-l aduc imediat."
O pauză, apoi:
"Alo"
"Tu eşti, Doki?"
"Eu. Ce vrei?"
"N-ai putea să mă ajuţi cu patru sute de forinţi? Trebuie să achit telefonul şi astăzi e ultima zi de plată... Când termini?

"La trei-jumătate."
"E nevoie, urgent, de steks..."
"Unde să-l aduc?"
"Mă aflu la capătul dinspre Buda al podului Margareta. Să ne întâlnim pe undeva, pe aproape."
"Bine că nu mă chemi pe muntele Janos!"
"E urgent, Doki. Vino. Te aştept la patru".
"Unde?"
"Vizavi de băi, unde ne întâlnim de obicei cu gaşca noastră. Te aştept."
"Bine. La patru ne vedem. Servus."
Kuti opri casetofonul, iar Satori îşi privi ceasul.
-Când a avut loc această convorbire?
La trei şi un sfert.
-Acum este ora patru şi cinci minute... Hm. Ia să vedem harta asta un pic. Se întoarse către harta Budapestei, din perete, şi desenă un semicerc imaginar la capătul podului. Hmda... Pe aici pe undeva se întâlnesc..., s-au întâlnit.
-Aiai! exclamă Kuti, acolo sunt cel puţin douăzeci şi cinci de restaurante, cârciumi şi expresuri.
-Pe Gazso îl urmăreşte cineva?
-N-a fost vorba, şefule!
-Stai puţin! Îi veni o idee lui Satori. Pune casetofonul!
-În zonă sunt trei băi termale: Băile Kiraly, băile Csaszar şi Lukacs..., se gândi cu voce tare Kuti.
-Dumneata ai fost student aici, la Budapesta...
-Am fost, dar tot nu cunosc chiar toate cârciumile!
Din nou se auzi pe bandă discuţia dintre Szonyi Ilonaşi Gazso. Kuti îşi puse mâna pe frunte:
-Am găsit! Trebuie să fie restaurantul"Tomalom". Este peste drum de băi...
-Ce mai stai?! Ia doi detectivi cu dumneata şi... roiu! Şi aşa suntem în întârziere cu un sfert de oră. Urmăriţi fiecare pas alui Gazso.
-Am înţeles! Rosti Kuti şi plecă valvârtej,
Zbârnâi telefonul, receptorul fu ridicat de Kaldi.
-Şefule, pe fir este colegul nostru Kovacs. Întreabă ce să facă. Tipul pe care l-a urmărit a mers până la Turnul Păgânului de pe Muntele Arany, de acolo s-a întors la locuinţa fetei...
-Să-l urmărească mai departe, ordonă Satori. Iar dumneata, Kaldi, numeşte unul care să observe mişcarea la Turnul Păgânului.
-Raportez, şefule...
-Întâi comunică-i lui Kovacs...
-Kovacs! Urmăreşte-l mai departe pe tip... Puse receptorul. Tovarăşe căpitan, nu mai avem la dispoziţie niciun om.
-Cere de la serviciul operativ central.
-Aşa am să fac... Uitaţi, încă nişte date despre componenţii salonului

domnişoarei Szonyi.
-Lasă hârtiile aici.
Kaldi plecă. Pe Satori âl răzbi din nou oboseala. Se lăsă pe spate, în scaun, îşi propti ceafa de perete şi simţi aproape fizic goana timpului. Visa? Timpul alerga asemenea metroului. Dar încotro? Nu cumva... pe o linie moartă? Nu cumva la capătul unei secvenţe a timpului pe el, Satori, îl aştepta eşecul acţiunii încredinţate?
Începu să răsfoiască hârtiile lăsate de Kaldi.
...Lazi Bela, redactor tehnic la un săptămânal, fără antecedente penale. Sumegi Istvan, pictor, tot fără antecedente, Koczog Lajos, actor - la fel. Paku Pal - fochist la o centrală termică, Simon Sandor–tapiţer. KarpatLaszlo - corist, Ladi Lajos, Mikulka Peter, Soo Laszlo, Lontai Maria, Kamonek, toţi fără antecedente.
-Ia uite... se opri subit la un nume. Hertelendi Geza, cu antecedente penale! Locuieşte în circumscripţia III, Muntele Arany, numărul 1734.

-Ştii unde e Muntele Arany? îl întrebă pe şofer aşezându-se în maşină.
-Ştiu. La Obuda.
-Du-ne repede la Turnul Păgânului!
În maşină se aflau, în afară de Satori, Kaldi, Csupati şi Kantor.
Csupati repetă: Muntele Arany... Turnul Păgânului... Habar n-avea pe unde or fi. Acasă, în zona frontierei de vest, cunoştea fiecare dâmb, fiecare râu, potecă. Altă viaţă, acolo...
Alergară pe malul Dunării, apoi, undeva în spatele cimitirului din Obuda, cotiră către Muntele Arany.
Strada care urca spre Turnul Păgânului avea de o parte şi de alta clădiri cochete, în stil de vilă, grădini , dar şi terenuri încă virane, năpădite de buruieni. Iar turnul din vârful dealului - o clădire cam sinistră, cu pereţii măcinaţi de vreme, împrejmuită de un zid altădată înalt, acum ruinat, surpat din loc în loc.
Din desişul de la marginea zidului apăra un poliţist şi-i opri cu un gest al mâinii.
-Sunteţi şapte aici, nu? încercuiţi turnul! ordonă Satori, scoţându-şi capul pe geamul maşinii care continua să înainteze încet.
Se opriră laintrarea în clădirea-bastion. Primul care coborî a fost Kantor. Se grăbi să pătrundă în turn, urmat de Csupati şi de ceilalţi. La parter, în stânga, era o uşă mare, cu ţinte de fier, care se deschidea spre o încăpere lugubră, ca o închisoare medievală. Dar lângă pereţi, două lăzi cu sticle de bere goale. Vizavi de uşă - un pat improvizat, acoperit cu o pătură de lină ponosită, boţită, iar în mijlocul"celulei", o masă din lemnnecioplit şi două laviţe.
Csupati, la insistenţele vizibile ale lui Kantor, porni cel dintâi să urce scările în spirală. La primul etaj se opri,brusc, în faţa unei uşi asemănătoare celei de la parter, încercă s-o deschidă, dar nu reuşi. Era zăvorită.
Plutonierul bătu în uşă cu pumnul.
-Deschideţi!

Veni, alergând, şi Satori. Scoase din buzunare nişte speracle, le încercă rând pe rând, dar degeaba. În broască era o cheie, întrodusă pe dinăuntru. Iar bătură în uşă şi, de astă dată, Satori strigă:
-Poliţia! Deschide! În numele legii!
Se auziră zgomote vagi, apoi uşa se deschise scârţâind şi gemând, iar în pragul ei apăru o făptură îmbrăcată într-o cămaşă de noapte albă, lungă până la glezne. Clipea somnoros, frecându-şi ochii cu dosul palmei.
-Ce vreţi? Cine sunteţi?
-Poliţia, repetă Csupati. Lasă-ne să intrăm.
-Vă las, dacă vreţi, dar întâi să mă îmbrac.
-Nu-i nevoie, spuse Satori. Dumneata eşti Aland Victor, dacă nu mă înșel.
-Da.
-Cine locuieşte în turn, în afară de dumneata? întrebă sever căpitanul.
-Nimeni, adică, jos, la parter, locuieşte cineva. Un prieten de-al meu.
-Cum îl cheamă?
-Hertelendi Geza, îl cheamă.
-Şi cine mai stă aici? Hai-hai! Vorbeşte!
Aland ezita, dar privirea cruntă a lui Satori îi dezlegă limba.
-Obişnuieşte să doarmă aici un amic allui Geza.
-Figurează în cartea de imobil, are viză de flotant?
-Nu.
-Dumneata nu ştii că orice persoană care locuieşte într-o clădire mai mult de douăzeci şi patru de ore trebuie să...
-Ştiu..., dar m-am gândit că... Doki, de fapt...
-Cine-i Doki?
-El este, prietenullui Geza, îl cheamă Gazso...
-Hertelendi unde-i acum?
-De unde să ştiu? La amiază, când am venit acasă, era încă aici, cu băieţii.
-Cu care băieţi?
-Nişte cunoscuţi de-ai noştri.
-Numele, dă-mi numele lor! Deveni iar aspru căpitanul.
-Nu l-am văzut decât pe Soo, vă spun drept. Eram obosit. Eu lucrez la staţia de pompare de la Dunakalasz. La miezul nopţii iar intru în tură.
-Vreau să-mi spui cine erau ceilalţi.
-N-am intrat la ei. Părintele a strigat dinăuntru să-i las în pace, să nu-i deranjez.
-Părintele? Adică cine.
-Aşa-i zicem noi lui Gazso Jozsef. Îmi striga să nu intru... După vocile lor, cred că erau domnul profesor Ladi, poate şi Mikulka, dar nu sunt sigur.
-Îmbracă-te!
"Acesta să fie Aland, teozoful, care mâine seară va conferenţia despre diaspora moleculelor? se întreba Satori. Cel care se pretinde a fi un descifrator al divinităţii şi alnaturii prin intuiţii mistice? În orice caz este o arătare ciudată." îi şopti lui Csupati:

-Până mai stau de vorbă cu arătarea, cercetează cu Kantor, - dar bine! - zona turnului, împrejurimile.
-Zburăm! îi şopti Csupati la rândul său, avid ca-ntotdeauna de acţiune, de mişcare.
"Turnul părăsit, locurile virane pline de tufăriş, sunt locuri ideale pentru ascunzători. O tabără ideală, ca în filme, pentru gangsteri", se mai gândi căpitanul de poliţie.
Asculta cu tot mai mult interes declaraţiile lui Aland. După ce s-a îmbrăcat, l-a condus pe căpitan sus, la ultimul nivel al turnului. Vorbea, egal, monoton, dovedindu-se totuşi un interlocutor capabil să reţină atenţia. Poliţistul înclina să creadă că, realmente, "teozoful" nu ştia când au plecat ceilalţi din turn. Primind răspunsuri la întrebările privindu-i pe aceştia, Satori era surprins cât de exact şi aproape... pitoresc îi descria omul din faţa sa, în aparenţă primitiv.
Kantor şi Csupati se întoarseră fără niciun rezultat. Cercetarea zonei nu adusese nimic demn de semnalat. Dar pe Satori, asta nu-l interesa momentan. Era concentrat numai şi numai asupra convorbirii cu Aland. Interogatoriul despre amicii lui a început cu Hertelendi. Aland relatăcă acesta, la nouăspreceze ani, şi-a dat seama că fără bacalaureat, "nu-şi va găsi un loc sub soare" pe măsura pretenţiilor sale faţă de viaţă. S-a înscris la cursurile serale ale unui liceu din Budapesta. Trei săptămâni se dovedise a fi cel mai sârguincios, cel mai silitor dintre elevi, apoi de la o zi la alta s-a lăsat de şcoală. În cele trei săptămâni făcuse o recunoaştere amănunţită a terenului şi într-o seară fostul elev avea să săvârşească spargerea care-l tentase din cale afară. Din biroul directorului, a furat ştampila liceului şi o adeverinţă, desigur necompletată, din acelea care se înmânează celor care reuşesc la examenul de bacalaureat. Avea s-o completeze, fireşte, cu numele său. În gaşcă i se spunea "Părintele" sau "Părințelul", pentru că fusese şase luni încheiate şi seminarist la Esztergom. Dacă n-ar fi fost atât de afemeiat, ceea ce l-a atras în fel şi fel de aventuri şi complicaţii, precis ar fi ajuns popă. Era inteligent. Latina a învăţat-o în numai şase săptămâni, spre bucuria şi mândria profesorilor de la seminar. Nu mai că, spre nenorocul său, într-o noapte romantică a fugit din internat. După un chef de pomină la un restaurant, a introdus o femeiuşcă de moravuri uşoare în bazilica medievală aparţinând seminariului... De aici au mers amândoi, cuprinşi de febra aventurii nocturne, direct la străvechea biserică a reginei din dinastia arpadiană, unde, s-au dedat la acte cu totul neadecvate mediului. (Aland:"O îngrozitoare profanare...") Hertelendi a fost găsit, dimineaţa, de către un abate, dormind pe covorul moale din faţa altarului. A fost exmatriculat din seminar în aceeaşi zi.
-Un şnapan interesant în felul său, constată Satori. Dumneata, Aland, unde l-ai cunoscut?
Aland mângâia distrat, luneta veche, rudimentară pe care - Satori nu ştia de ce, încă nu-l întrebase - o avea instalată lângă crenelul turnului.
-La Ionka, la Ica l-am cunoscut.
-Szonyi Ilonka, nu?

-Da, ea este. Hertelendi mi s-a plâns că n-are locuinţă, la care eu l-am poftit să stea la mine.
-Cu ce se ocupă"Părintele"?
-S-a făcut zugrav. Un timp a lucrat ca atare împreună cu Doki. Uneori îi mai ajutam şi eu.
-Mda... De unde ai făcut rost de această lunetă?
-Am montat-o din vechi binocluri militare... Vreţi să vă uitaţi prin ea? Uite, aşa... Venus se vede bine, e cât o minge de tenis. De ani de zile o urmăresc, fără să-mi pot explica de unde umbrele de pe suprafaţa ei. Seamănă cu luna. Adesea are înrâurire asupra spiritului universal.
-Hm... Satori îl măsura plin de suspiciuni. Ce crezi, prietenii dumitale se întorc?
-Se întorc, se întorc. Dacă nu astăzi, mâine. Poate lucrează pe undeva.
-A avut vreo iubită?
-Cine?
-Hertelendi, "Părintele".
-A? El? Da, o fată minunată.
-Cum o cheamă?
Aland îşi clătină capul a regret.
-Nu ştiu cum. Poate Lonyai... Nu. Mai degrabă Lontai. Lontai Mari. N-am văzut-o decât o singură dată.
-Aland, tot ce mi-ai povestit va fi trecut într-un proces verbal, pe care am să te rog să-l semnezi. Îmi pare rău, dar trebuie să mă însoţeşti până la poliţie.
-La miezul nopţii intru în serviciu.
-Până atunci terminăm. Îţi promit că o să te ducă o maşină până la Buda-Kalasz.
Aland nu se împotrivi. Îl urmă pe Satori calm, senin. Nu se miră nici când Satori îl opri să închidă poarta turnului, zicându-i:
-În noaptea asta oamenii mei stau de pază aici,
-N-au ce păzi. Poate numai luneta mea. Mi-ar pare rău să n-o găsesc.
Doi poliţişti rămaseră într-adevăr să păzească turnul cu zidurile măcinate de secole. Csupati îl rugă pe căpitan să-i permită o deplasare cu maşina până la Muntele Marton: Kantor trebuia să mănânce...
Kaldi şi Kuti îi aşteptau nerăbdători, la sediul poliţiei. Când îl zăriră pe Satori, începură să raporteze amândoi, întrerupându-se unul pe celălalt.
L-am interogat pe Karpat Laszlo, începu Kaldi. El a transmis mesajul Ilonkai Szonyi către unul numit "Părintele", aflat la TurnulPăgânului de pe Muntele Arany.
-Cu fata n-ai vorbit?
-A dispărut.
-Cum adică?!
-Nu s-a mai întors acasă.
Se vârî în vorbă, precipitat, celălalt tânăr ofiţer, Kuti:
-Interesant..., deoarece fata nu s-a înfăţişat nici la întâlnirea de la Tomalom pe care o stabilise prin telefon!

-Da, foarte interesant, încuviinţă Satori. Oare cu cine s-a întâlnit, în acest caz, şoferul?
Kuti răspunse şovăitor:
-Nu ştiu... Noi o aşteptam pe fată. Deşi...
Se opri, surprins el însuşi de descoperirea pe care o făcea, spontan.
-...deşi, tocmai când intram noi în expres, de la masa lui Gazso s-a ridicat un tânăr şi a plecat.
-Acum îmi spui asta, măi...?! se supără Satori.
-Noi o aşteptam pe Ilona... Credeam că şi Gazso. A mai stat acolo o oră.
-Ca să vă inducă în eroare.
-După aceea, a mers drept acasă. Locuinţa este supravegheată în continuare.
-Ne-au luat-o înainte, constată zâmbind trist Satori. Mai treceţi o dată pe la locuinţa fetei, vedeţi ce şi cum şi... să mi-i aduceţi pe toţi componenţii "salonului". Executarea!
Era ora douăzeci şi unu. Căpitanul se întinse pe canapea, vrând să tragă un pui de somn - era foarte obosit - dar, ca de obicei, abia aţipi, că năvăli cineva în încăpere. Kuti.
Gazso a plecat de-acasă. Doi detectivi îl urmăresc.
-Deci aşa! Sări Satori de pe canapea. Somnul îi pierise. Încotro se îndreaptă? Unde se află?
-Acum aşteaptă într-o staţie de autobuz, la Buda.
-Nu cumva să mi-l scăpaţi!
La ora douăzeci şi unu şi patruzeci de minute veni ultimul raport despre Gazso. A coborât din autobuz la biserica Ujlaki şi se îndrepta spre Muntele Harmashatar unde se afla o staţie de autobuze ce circulă în zona muntoasă. Agenţii cereau autospeciala de urmărire,în sala de transmisiuni-radio a poliţiei, în faţa aparatelor, operatorii lucrau de zor, cu mânecile cămăşilor suflecate, cu gulerele descheiate. Veneau rapoarte, se răspundea, se transmiteau ordine şi dispoziţii pe undele eterului. Satori se opri în faţa unui emiţător cu rază mică de acţiune.
-Căutaţi-mi pe "Dunărea 2", se adresă transmisionistului.
Se auzi un fel de ciripit, un şuierat, apoi imediat o voce cu rezonanţe metalice:
-Aici "Dunărea 2"..."Dunărea 2"...
Satoriluă microfonul.
-Aici "Alpacca". Unde vă aflaţi?
-La capătul drumului Szemleri. Urmăritul a intrat în pădure şi a dispărut, de cinci minute din faţa noastră. Îl căutăm.
-A dispăruuut?! strigă Satori în microfon.
-Ce ordonaţi?
-Rămâneţi acolo unde vă aflaţi. Vin la faţa locului.
Aşadar "păsărică" îşi luase din nou zborul.
Traversă sala de transmisiuni cu paşi grăbiţi. Dar, înainte, de a ieşi pe uşă, auzi o voce care se adresa şefului de sală:

-Şefule! O crimă... Ni se comunică din circumscripţia a treia.
Se opri, instinctiv, încercat de presimţiri.
-Unde se află victima? întrebă precipitat.
-La Spitalul Felheviz, pavilionul"C", demisol, numărul 17. Numele victimei: Lontai Mâria. Asupra ei s-a găsit un teanc de bancnote.
Satori se cutremură.
-Cum?! Lontai Maria?... Bancnote?!
Își alarmă subordonaţii în trei minute şi îi ordonă lui Csupati - aflat la Muntele Marton - să se înfăţişeze, împreună cu Kantor, neîntârziat, la Spitalul Felheviz. Două maşini ale poliţiei frânară în faţa spitalului. Coborâră cei din "grupulSatori", un medic şi doi tehnicieni. În faţa pavilionului "C" îi întâmpină un sergent, iar în camera cu pricina doi detectivi ai secţiei de criminalistică de la circumscripţie. Prezenţa acestora nu-l bucura deloc pe Satori. Experienţa îl învăţase că ori de câte ori se suprapuneau acţiunile a două organe, fiecare cu stilul său propriu, cercetările, investigaţiile aveau de suferit. Uneorievaluarea urmelor descoperite la faţa locului era atât de diferită şi de contradictorie, încât influenţa cu totul negativ - adică încurca - anchetele viitoare. Satori ştia toate acestea, poate ar fi obiectat chiar..., dar tabloul care-i întâmpină era atât de groaznic, încât îi pieri glasul, pur şi simplu.
Unul dintre pereţii încăperii mobilate modest, dar frumos, era stropit, până la tavan, de sângele victimei. Patul alb, de spital, acum răvăşit, pe care femeia asasinată stătea de-a curmezişul, ca şi scaunul răsturnat între masă şi fereastră, erau mărturii ale încăierării care avusese loc.
Satori era adânc zguduit. De ce trebuise să moară această tânără şi frumoasă femeie? Se apropie de cadavru şi abia atunci observă bancnotele de o sută de forinţi, multe, risipite în apropierea mesei. Între patul de fier şi calorifer căzuse o sacoşă pe linoleum şi din ea se revărsaseră alte bancnote de o sută.
În timp ce doctorul poliţiei îşi făcea treaba de rutină, Satori stătea nemişcat. Numai privirea sa se plimba de la un obiect la altul. Îşi explica moartea femeii. Fără îndoială, a fost ucisă pentru bani... Dar dacă-i aşa, făptaşul de ce n-a luat banii? Se putea ca femeia să fi fost complice la jefuirea maşinii poştei şi, cerând prea mult din captură,... să fi fost înlăturată.
Medicul îşi isprăvi treaba. După părerea sa, moartea se produsese cu 80 - 100 de minute în urmă. Cauza decesului: trei răni provocate de o unealtă metalică. Fiecare dintre răni ar fi putut produce moartea femeii. Abundenţa urmelor de sânge se datora lezării arterei... etc... etc Asasinul folosise un obiect foarte ascuţit, medicul avea bănuiala că putea fi chiar un instrument chirurgical, dar îşi rezervă dreptul de a se pronunţa definitiv abia după autopsie.
-Cât mă priveşte, victima poate fi luată de aici.
-Nu, încă nu, interveni Satori.
Ceilalţi ieşiră pe culoar. Rămase singur cu cadavrul. Continua să cerceteze tot ce se afla în cameră, voia să fixeze în memorie cât mai multe detalii... de parcă fotografierea încă nu s-ar fi inventat. Împărţi, în gând, încăperea în mai multe

sectoare şi începu să-l studieze pefiecare în parte, aproape centimetru cu centimetru pătrat. Aici, în colţ, da, după o perdea, chiuveta. E uscată... Pe etajera de deasupra ei, obiecte obişnuite... Săpunul este uscat şi el. Deci asasinul n-a încercat să spele de nicăieri urmele de sânge... Pe pat, sub victimă, două pleduri. Noptiera are uşa închisă. Dulapul, la fel... Masa a fost împinsă de la locul ei..., piciorul mesei a zgâriat linoleumul. Atunci s-a răsturnat scaunul. Urme de pingele pe linoleum. Şi urme de sânge. Perdelele sunt smucite de la locullor... pe pervazul ferestrei, urme de pingele. Fereastra - pe jumătate deschisă. Probabilcă a fost deranjat... de aceea a lăsat banii aici... Unde-s Csupati şi Kantor?!
-Am venit, şefule, prezent! Se auzi tocmai atunci în uşă glasul subofiţerului... Oioi! Abator, nu altceva.
-Te rog, abţine-te, n-am chef să-ţi ascult prostiile!
-Am înţeles. De unde pornim?
-De aici, de la urmele de pe pervazul ferestrei... Dar fii atent! Dacă-mi stricaţi vreo urmă... vă desfiinţez.
-Noi, şefule?
Căpitanul ieşi în hol şi ceru să i se aducă martorul care a descoperit cadavrul femeii.
-Este aici, i se raportă, dânsule.
Îl privi pe martor. Era un om de statură mijlocie, cu părul roşcat, cu barbă deasă, stufoasă. Avea ochii speriaţi, se rezema palid de perete.
-Deci, dumneata...
-Da, eu. Sunt fochist, aici, la spital.
Îi ceru legitimaţia şi când se uită la numele lui, tresări: Paku. Paku? Păi ăsta-i un nume cunoscut! O fi acelaşi Paku din gaşca lui Szonyi Ica? Dacă da, cum de se află încă aici, şi nu împreună cu toţi ceilalţi, adunaţi de Kaldi?
-Unde ai umblat astăzi?
-De la ora douăspe' am lucrat aici, în sala cazanelor.
-Hm...
Satori îşi fixă ochii asupra mâinilor omului din faţa sa. Tremurau. Erau mâini murdare, dar de loc bătătorite.
-Numele?
-Paku Pal.
Privirea îi rătăcea undeva în spatele căpitanului. Era o privire cam stranie, pierdută, care îl enervă pe Satori. Se apropie şi mai mult de martor, vrând să-l oblige să i se uite în ochi. Venea spre el o boare, un miros de... de... "E morfinoman!" constată uluit.
-Eşti stângaci, cumva?
-Nu, nu, vă rog.
-Suflecă-ţi mâneca de pe braţul stâng.
-Nu, asta nu, vă rog respectuos să nu mă luaţi aşa! Eu nu sunt decât martor...
"Tu eşti o ruină, puişorule...". Îi răspunse căpitanul în gând, iar cu voce tare îl

întrebă, simulând că renunţă la suflecatul mânecii:
-De când lucrezi aici, în spital?
-De la întâi ianuarie. N-am nicio absenţă de la serviciu. Iarna am muncit şi câte douăsprezece ore în sala cazanelor... Pentru sufletul meu, munca înseamnă...
-Nu prea porţi urmele muncii pe mâini. Nu sunt palme care mânuiesc lopata de cărbuni.
-Avem cazane încălzite cu păcură. Dar mâinile mi le păzesc anume, să ştiţi asta!
-Zău? De ce atâta grijă?
-Sunt pictor, domnule. Pictor care încă nu a reuşit să se realizeze în această lume barbară, dominată de anticrişti şi de...
-Să rămânem la subiect, îl opri căpitanul. Ce-ai căutat seara la ora zece în camera fetei? Ţi-a fost amantă?
-Nu, vă rog. Cum vă închipuiţi ea o minune de fată să... sărute o mutră ca a mea?
"Într-adevăr, ar fi greu de închipuit" îşi dădu, în gând, asentimentul.
-Maria a fost sora mea de suflet. Am vrut s-o salvez din ghearele unui monstru. Când aveam puţin timp liber, pictam, iar ea venea lângă mine, privea şi mă asculta cum îi explicam esenţializarea spiritului. I-am dăruit un tablou, l-a păstrat... Astea erau legăturile mele cu Maria. Medicul şef este plin de bani... Mi-a promis patru sute de forinţi dacă-i spun cine este "Părintele" care o ceruse pe Maria în căsătorie... Maria mi s-a plâns că-i era scârbă de doctorul dezmăţat şi puhav.
"Mamă, ce vorbă lungă! Întotdeauna, tipii de teapa lui Paku ne încurcă, pe noi, poliţiştii, în loc să ne ajute."
-Te-am întrebat ce-ai căutat la fată? repetă, dar, tot atunci, îl apucă fulgerător de braţul stâng pe Paku şi-i suflecă mâneca hainei: pielea era plină de puncte negre, urme de injecţii. Paku nu se supără, depăşi episodul ca şi când nu s-ar fi produs şi-i dădu înainte cu poveştile lui, fără însă a răspunde la întrebarea căpitanului.
-Domnule inspector, dacă eu n-aş fi un om sărac, aş fi azvârlit cei patru sute de forinţi mânjiţi de sânge drept în faţa doctorului.
-Mânjiţi de sânge? Ce vrei să spui?
-Vă rog... Înţelegeţi odată că fata m-a invitat la ea pentru seara asta. Spunea că a găsit o muncă demnă de mine, ca să scap din sala cazanelor. Am mers, am intrat la dânsa..., dar târziu, domnule inspector, târziu. Am bătut la uşă, respectuos, dar vocea dragă nu a răspuns. Uşa nu era încuiată, am intrat, am aprins lumina... Fata minunată era întinsă pe pat... şi sângele picura, picura... Vai, cât sânge! Vai, vai!!...
Striga de-acum acoperindu-şi ochii cu palmele, apoi izbucni într-un plâns amar, nestăvilit.
-Duceţi-lla maşină, hotărî Satori. Şi să i se dea un calmant.
Apăru Csupati, împreună cu Kantor. Dăduseră o raită prin hol, prin încăperi. Câinele se opri atât de brusc în dreptullui Paku, pe care îl conduceau doi poliţişti pe culoar, încât Csupati, împiedicându-se, fu să cadă peste animal.

Kantor mirosi cu nesaţ picioarele martorului, gleznele, după care începu să mârâie. Paku se lipi de perete, speriat şi gemu:
-Ajutor! Ajutooor!
-Te ajutăm noi, cu plăcere, cetăţene..., sări lângă el Csupati, dar Satori puse capăt scenei:
-Lăsaţi-l... El a descoperit crima, de aceea şi-a lăsat parfumul în încăpere.
-Încetarrrea! Îi porunci Csupati lui Kantor şi acesta îşi întoarse botul de la bipedul urât mirositor, lăsându-l să plece, deşi expresia feţei şi ochii săi spuneau că avea o părere cât se poate de rea despre el.
Paku se îndepărtă, privind înapoi şi abia stăpânindu-şi impulsul de a o lua la fugă.
-Şefule, te anunţ că la colţul gardului dinspre Dunăre al spitalului, Kantors-a oprit la urma lăsată de nişte anvelope. Tipul de la volan fusese tare grăbit, judecând după dâra lăsată de cauciuc. E ca la o frânare bruscă.
Satori îl ascultă, dar nu reacţionă, în schimb întrebă pe cei din rezerva în care se produsese crima, dacă au terminat.
-Atunci Kovacs să meargă şi să fixeze urma acelor anvelope la locul indicat de Csupati.
Unul dintre tehnicieni raportă că în încăpere erau urme şi amprente cu duiumul. Au obţinut imaginile lor exacte cu ajutorul pulberii de argentorat. În zorii zilei următoare analiza lor va fi terminată.
-Cadavrul poate fi luat.
Căpitanul îşi privi ceasul. Era ora 23 şi 30 de minute.
I se raportă că în sacoşă şi pe jos fuseseră în total un milion de forinţi. Imagine după imagine se perinda în faţa ochilor săi: Turnul Păgânului ca un ecou sinistru al unor vremuri de mult apuse... omuleţul bărbos şi ciudat de acolo... enigmatica excursie nocturnă a lui Gazso în munţii Budei... Şi fata frumoasă pe care au ucis-o, dar banii nu i-au luat. Oare de ce?... Cine este această fată? Cine a fost ea?
Îl aştepta cu nerăbdare pe locotenentulKaldi care căuta răspunsuri la aceleaşi întrebări la locul de muncă al Mariei Lontai. Făcuse o treabă foarte bună, colegul şi subalternul său. Iată ce aflase Kaldi:
Lontai Maria devenise asistentă medicală, aici, la vechiul şi prestigiosul spital din cartierul Felhevis, la vârsta de 21 de ani. Apariţia, ei în secţia de ginecologie, condusă de doctorul Varhelyi, a stârnit surpriză în instituţie, de la bun început.
Absolvise cu rezultate excelente şcoala medie sanitară, apoi cursurile postliceale de asistenţi medicali, i se propusese să rămână la clinica universitară într-un post onorabil, dar ea refuzase, deoarece sora şefă de acolo nu o agrea şi nici ea pe dânsa. Se numeşte sora Tereza, este cunoscută pentru concepţiile ei "puritane" şi pentru viaţa austeră pe care o duce şi pe care încearcă s-o impună şi subalternelor ei de la clinică. Înainte de desfiinţarea instituţiilor de acest gen, Tereza fusese călugăriţă a "Ordinului Vincenţiu."Profesorul de la clinică ţinea la

ea tocmai pentru ca menţinea o disciplină severă, o disciplină aproape militară.
Încă în a treia săptămână de practică în clinică a elevilor cursului de asistente, sora-şefă Tereza a surprins-o pe Lontai Maria, la camera de gardă, în braţele unui tânăr şi chipeş medic internist. De atunci, frumuseţea fetei a fost considerată ca o premisă a poluării morale a mediului clinic.
Maria fusese, realmente, foarte frumoasă. Capul ei împodobea ca o coroană de regină un trup bine proporţionat, cu ţinută sportivă, dar feminin în cea mai autentică expresie a noţiunii. Şi avusese faţa ei o anume expresie senzuală, ce nu putea să treacă şi nu trecea neobservată de bărbaţi. Da, fusese o frumuseţe mai mult orientală.
Fata fusese săracă, orfană de mamă. Ştia bine că armonia trupului îi era cea mai bogată zestre. Îşi propusese încă de pe când era o fetişcană să cucerească totul prin această zestre. Mai târziu, arivismul o condusese la un scop precis: se va mărita cu un medic! Dar pentru a-l atinge, trebuia să între în anturajul respectiv. Se apropia pas cu pas de acest anturaj, devenise elevă a şcolii medii sanitare, apoi a cursului de cadre medii sanitare. Învăţa cu încăpăţânare.
O numiseră asistenta şefului secţiei de ginecologie; la numai câteva săptămâni era deja amanta medicului.
-Asta de unde ai mai scos-o? interveni Satori.
Kaldi arboră o expresie de om jignit.
-Acum, la secţie, soră de gardă este o fostă colegă a victimei.
-Pe doctor cum îl cheamă?
-Varhelyi Jozsef. De ieri, e în concediu de odihnă, dar astăzi a mai trecut pe la spital. Dealtfel, ceruse concediu şi Maria. Se zvonea că vor merge împreună la Varna.
Kaldi atât avea de raportat. Se aşternu tăcerea, dar fu întreruptă de Csupati.
-Mergem, şefule?
-N-ai răbdare?! Aşteaptă-ţi rândul.
-Eu pot să aştept oricât, dar băieţii ne întreabă prin radio când mergem să-i luăm?
Satori, în loc de răspuns,intră din nou în camera fetei. Cercetă încă o dată dulapul şi fără să găsească nimic din ceea ce l-ar fi putut interesa - mai deschise o dată sertarul noptierei unde fuseseră actele Mariei, apoi cotrobăi sub saltea şi... scoase de acolo o poşetă.
...O dovadă privind angajarea în serviciu, rezultatul unei radiografii pulmonare, o scrisoare de acasă, din satul natal Jaszkisert, diploma de bacalaureat etc.
Vax! Îşi spuse căpitanul, dar deodată tresări. Scoase din poşetă un contract de vânzare-cumpărare din care rezulta că doctorul Varhelyi cumpărase o vilă pentru Maria Lontai, într-unul din cele mai pitoreşti locuri ale Budei, pe Dealul Trandafirilor (Rozsadomb). Vasăzică, aşa!
-Kaldi! Răsună vocea lui Satori, stârnind ecouri lungi pe culoar.
-Prezent, şefule!
-Radiogramă către toate punctele de trecere a frontierei: doctorul Varhelyi

Jozsef să fie reţinut şi adus sub pază la Budapesta!
Satori simţi botullui Kantor împingându-i piciorul. Câinele îşi ridică privirea, întrebător.
-Ce, mă? Şi tu ţi-ai pierdut răbdarea? îţi promit că te las foarte curând să-ţi faci, în sfârşit, meseria.
   În uşă stătea Csupati. având un aer plictisit.
-Ar fi timpul, şefu'...
-Prea multe lamentări, "dom' majur"! Nu ţi se pare? Ia sacoşa cu salată şi hai!
Îi dădu sacoşa cu bancnote.
-Mama mă-si, ce de bănet! Exclamă Csupati. Păcat că nu lucrăm şi noi la procent...

-Pe Calea Szemleri, la capătul ei! Îi spuse şoferului căpitanul, după ce se urcară în maşină.
Puse la ureche radio receptorul.
-Alo, "Dunărea 2"...
Maşina alerga spre malul Dunării.
-...Alo! Aveţi vreo veste despre doctorul Varhelyi?
-Un moment.
Ofiţerul de serviciu comunică după câteva secunde că nicio persoană purtând numele de Varhelyi nu a trecut frontiera, pe căi legale, în ultimele douăzeci şi patru de ore.
-Fă-mi legătura cu locotenentul Kuti... Mulţumesc, Kuti? Percheziţionaţi apartamentullui Varhelyi. Staipuţin... Percheziţionaţi-i şi biroul de la spital. Am terminat.

Trecuse de miezul nopţii când au ajuns la capătul Căii Szemleri. Strada şerpuia într-o vale îngustă, casele zidite pe deal aveau, toate, grădini care se întindeau până la marginea pădurii. Se opriră în faţa clădirii luminate de ultimul dintre felinarele ce se înşiruiau pe stradă. Până nu de mult fusese aici o "Casă a vânătorilor". În faţa porţii staţiona o maşină a poliţiei.
Se apropie de ei unul dintre detectivi, un bărbat înalt şi slab.
-Tovarăşe căpitan, se scuză el, nu suntem de vină... Dealtfel ni s-a ordonat să lucrăm discret... Când Gazso a ajuns aici, la poartă, noi am oprit maşina mai încolo, ca să nu ne descopere. Atât am observat, ce-i drept cam târziu, că dinspre poteca de lângă gard vine un tip, îl ia de braţ pe omul nostru, adică pe Gazso, şi dispar amândoi în pădure. Uitaţi, pe acolo...
-Sunt sigur că aţi şters toate urmele lui Gazso, tot plimbându-vă degeaba prin faţa casei. Ca să-l"ajutaţi" pe Kantor...
-Ne-am luat după ei, tovarăşe căpitan, dar au dispărut. Nu văd cu ce-am greşit.
-Telefonu', şefule! Se auzi vocea lui Csupati care îşi scoase capul pe geamul maşinii.
Kuti raporta că în urmă cu cinci minute, la punctul"Roszke" de trecere a

frontierei, a fost reţinut doctorul Varhelyi, însă poliţia din Szeged nu-l putea "expedia" la Budapesta decât dimineaţa.
-L-au înşfăcat pe don' doctor, bravo, spuse Csupati, ca să spună ceva, în timp ce Satori îi întinse, prin geam, receptorul.
Căpitanul era mulţumit. Punctul de trecere peste frontiera de sud se afla la două sute de kilometri de Capitală, aşa că o maşină ca lumea putea parcurge distanţa în numaidouă ore şi ceva. Aseară, la orele 22.00, doctorul ar fi putut fi încă la Budapesta.
-Şi acum ce facem? îl auzi din nou pe Csupati. Stăm pe gânduri?
-Vino cu Kantor!
-Dar cu căţelul tău cum rămâne?
-Care căţel?
-Păi care altul decât Toncsi. Nu mi-ai spus tu azi după-amiază că vrei să-l vezi? Să ţi-l aduc ca să mai "staţi de vorbă?"
-Dar... dar... În maşină nu fusese.
-Fusese, şefu'! În portbagaj.
-Într-o acţiune ca asta Toncsi n-are ce căuta. Ai înnebunit, plutonier, ai înnebunit de tot! Toncsi rămâne pe loc! Puse Satori capăt discuţiei.
-Să rămână. Ia-l! Şi rostind acestea, Csupati îl aşezăpe Toncsi în braţele şoferului - subofiţer şi el - adăugând: Sper să nu-l umpli de pureci, plutonier, pe acest căţel fin şi cu educaţie aleasă!
Lui Kantor nu-i venea să se despartă de Toncsi.
Se miroseau acum, în bot, cu afecţiune, sub privirile pline de scârbă ale subofiţerului de la volan.
Csupati îi mai şopti acestuia grăbit, de parcă i-ar fi destăinuit cine ştie ce secret:
-Dacă Toncsi nu stă liniştit, scarpină-l pe burtă, că-i place şi-i linişteşte nervii.
-Eu? Dracu' să-l scarpine!
-Haide... Începem.
Satori avea îndoieli că vor reuşi să dea de urmele lui Gazso. Îl întrebă pe Csupati, nu fără îngrijorare:
-Ce zici, o să meargă? Dacă nu... vor trebui mobilizate mari forţe poliţieneşti pentru pieptănarea pădurii.
-Eu zic, răspunse Csupati, să căutăm, până una alta, un punct de plecare pentru Kantor.
De-acum poliţistul din el era gata de acţiune, de a-şi pune la bătaie toată priceperea şi toată pasiunea profesională. Cercetă încordat trotuarul, centimetru cu centimetru, luminându-l cu o lanternă. Peste câteva minute, lângă stâlpul felinarului, acolo unde staţionase Gazso, descoperi urma vagă a unui toc de pantof.
-Hai. Kantor, mirosssu'! Mirosssu'!
Kantor mirosi urma, apoi terenul din jurul felinarului şi porni... spre cei doi detectivi care aşteptau tăcuţi la câţiva metri mai încolo. Îi mirosi şi pe ei, din toate părţile, apoi se întoarse la locul indicat de Csupati. Auzea, iar, vocea

stăpânului:
-Mirosssu'! Căutarrrea!
Dar care miros trebuia să-l urnească la drum? Că erau două! Pe care să-l aleagă? Kantor simţea cum unul, mai puternic, venit de lângă stâlp, îi aducea în nări... teama, încordarea omului lăsată în urma sa. Celălalt miros aparţinea unui om agresiv, violent... şi, de aceea, îl stârni pe Kantor mai mult decât primul. Îl stârni, îi provocă antipatia şi ura. Porni, aşadar, pe urmele celui de-al doilea miros..., dar nu spre pădure, ci către mijlocul străzii.
-Nu-i bine, interveni unul dintre detectivi. Tipii au mers spre pădure.
-Stimabile, parcă raportaseşi că apăruse unul tocmai din direcţia unde-i câinele acum, îi răspunseSatori.
-Asta da. Era un om înalt, foarte voinic. Eu am crezut că...
-Luaţi-vă lanternele şi hai după Kantor! Apoi către şoferi: Ne aşteptaţi aici. Un aparat să fie pus pe canalul doi, pe care voi comunica, la nevoie, prin radioemiţătorul portativ. Daţi-mi şi mie o lanternă. Mulţumesc.
Kantor coti spre locul de unde apăruse amicullui Gazso. Satori din nou fu copleşit de îndoieli, de incertitudini. Nu-i plăcea, la drept vorbind, să fie la cheremul instinctelor "colegului său poliţist" patruped, nu avea o totală încredere în procesele din capul acestuia. Ajunsese la un moment dat să se întrebe dacă în tumultul unui asemenea oraş mare, cum este Budapesta, mai putea fi util un câine, în lupta împotriva lumii interlope? Dimensiunile oraşului şi aglomeraţia înghit mirosurile, le şterg, le anulează. Atunci? Care-i rolullui Kantor? Dar, iată, din nou Kantor era speranţa... Deocamdată, o speranţă care abia pâlpâia.
Îl furară apoi alte gânduri pe căpitan, în timp ce înainta printre vilele cochete, cocoţate pe costişa dealului. "Câtă pace şi linişte. Oamenii dorm, îşi acoperă copiii, se iubesc, poate vreunul visează cu ochii deschişi... Ei nubănuiesc - şi e bine să fie aşa - că noaptea sub grădinile lor, sub geamurile lor umblă criminali şi poliţişti înarmaţi, căutându-i."
-Căutarrrea..., se auzi iar glasul şoptit allui Csupati.
Păşiră acum pe o potecă în urcuş, care coti spre pădure, ocolind un teren viran plin de tufe şi mărăcini. Şi iar cotiră. Satori avu senzaţia că se vor întoarce spre Calea Szemleri.
-Opreşte o clipă. Csupati!
Kantor îşi privi stăpânul cu mirare în ochi. Era mai agitat decât ar fi fost normal şi Csupati înţelese de ce. Oprindu-se îi scoase zgarda, îl auzi pe Satori, comunicând şoferilor prin radioemiţător:
-Porniţi şi veniţi după noi, încet. Drumul este accesibil.
Luna atârna galbenă deasupra oraşului învăluit în noapte, deasupra pădurii negre şi misterioase.
La intersecţia potecii cu un drumeag, se opriră din nou şi aşteptară maşinile.
-Stingeţi farurile, ordonă căpitanul.
Kantor o luase înainte pe potecă, aţâţat de miros, dar şi de presimţirea întâlnirii

cu pericolul. După câteva sute de metri de suiş pe o pantă lină, viră brusc la dreapta şi-şi aşteptă stăpânii, fără să i se fi poruncit. Peisajul era cu totul diferit de cel de până aici. În faţa lor era un fel de trecătoare, străjuită de pereţi de stâncă înalţi, verticali. Deasupra trecătorii se uneau ramuri groase, stufoase. În chip de boltă.
-Frumoase locuri! Exclamă Csupati. Şi la numai un pas de bulevarde, pasaje, metrou...
-Maşinile să ne aştepte aici, n-are rost să le băgăm între stânci, hotărî Satori şi ceru şoferilor să aprindă iar farurile.
-Te îmbată atâta splendoare..., se minună şi el, plimbându-şi privirea pe formele ciudate ale stâncilor ce se iveau din inima unei vegetaţii luxuriante.
Piatra lucea la lumina farurilor, era galbenă-ruginie, dungată de fâşii roşcate.
"Da, Csupati, ai dreptate, deasupra bulevardelor, în circumscripţia a treia a Budapestei, natura îşi trăieşte nestingherită viaţa ei".
Dar Csupati devenise, din nou. numai şi numai poliţist în urmărirea unor delincvenţi. Cerceta cu lanterna o porţiune a peretelui de stâncă, acolo unde se oprise Kantor. Pata rotundă de lumină se mişca nervoasă pe piatră.
-Ce zici de asta, şefule? îi arătă o crăpătură destul de largă în stâncă, dar având în faţa ei o placă de beton. Între beton şi peretele de piatră, rămăsese un loc prin care un om s-ar fi putut strecura.
-Ce zic? Ce zice Kantor. Îi răspunse Satori. Tu să nuintri...
-Să nu intru? De ce nu?
-Mă tem că nici n-ai încăpea prin spărtură.
Kantor mârâi, grăbindu-i. Mirosul care-l condusese până aici venea acum spre el din spărtura stâncii, venea limpede, persistând, plutea în aerul rece al nopţii, aţâţându-i instinctul de vânător. Şi sporindu-i ura.
-Fii precaut... Îmi promiţi? îi şopti la ureche Csupati şi-i puse zgarda. Porneşte! Căutarrrea...
Se strecură prin spărtură şi Csupati. Noroc că după câţiva paşi, spaţiul se lărgi. Putea sta în picioare, aproape comod.
-Haideţi, strigă afară.

Kantor îşi iuţi paşii. Se aflau acum într-o încăpere relativ spaţioasă, ca o capelă mică şi de demult, cu tavan boltit. Mirosi rând pe rând bucăţile de stâncă risipite în stânga şi în dreapta, apoi se opri şi sări în spatele unui bloc mai mare de piatră. Într-o clipită fu acolo şi stăpânul său. În faţa lor era o ladă de lemn, iar în jurullăzii, pe pământul jilav, urme vizibile de paşi. Mărturiile unei încăierări?
-Ce este? veni glasullui Satori din urmă.
-Ia uite, spuse Csupati după ce căpitanul ajunse la faţa locului, cred că nişte inşi s-au luat la trântă în jurullăzii furate din maşina poştei. Că asta-i lada, sunt aproape sigur.

În ciuda momentului destul de încordat prin care treceau, Satori nu putu să-şi reţină zâmbetul provocat de remarca subofiţerului. Mai era loc pentru vreo

îndoială privind "identitatea" lăzii, o dată ce pe capacul ei figura eticheta atât de cunoscută a Băncii Naţionale Ungare?
-Dar e goală! Se ridică Csupati. Goală ca lada de zestre pe care a moştenit-o nevastă-mea de la bunica ei... Stai! Ce-i aici?
Se apleacă iar şi de lângă ladă ridică tocul unui pantof de femeie.
La multe s-ar fi aşteptat Satori, numai la o excursie nocturnă prin peşteri neumblate, nu. Nu-i plăcea câtuşi de puţin acest mediu neobişnuit. Înainte de a reacţiona în vreun chip la exclamaţia subofiţerului în faţa obiectului descoperit, ordonă unui detectiv:
-Dumneata rămâi. Comunici la sediu, prin radio, detaliat, locul unde ne aflăm. Cerem întăriri şi echipament necesar cercetării unei peşteri. Să fie alarmată o echipă voluntară de salvare având ca specialitate peşterile. Repede. Şi către ceilalţi doi detectivi, un plutonier tânăr şi un locotenent: Dumneavoastră ne urmaţi!
-Şefule, interveni Csupati, dacă infractorii se află ascunşi în aceste caverne... cred că prietenul nostru Kantor s-a dovedit a fi un straşnic speolog. El ne-a adus, el ne scoate de aici. Ne scoate şi din fundul iadului!
-Sau ne duce acolo.
Satori cântărea şansele expediţiei. Era bine s-o continue sau să aştepte sosirea echipei tehnice? N-ar fi vrut să-şi expună oamenii la primejdii inutile, bravada gratuită îi repugna. Niciunul dintre ei nu era pregătit pentru cercetarea unei peşteri... nemaivorbind despre celălalt aspect,şi mai îngrijorător - iminenta luptă cu banditţii, în condiţii, probabil binecunoscute de ei, dar străine poliţiştilor de faţă. Când "terenul" nu îţi este aliat...
Mârâitullui Kantor curmă firul acestor idei.
Ocolise un bloc de stâncă, se îndepărtase, iar acum oprindu-se mârâi, chemându-şi astfel stăpânul. Csupati se grăbi într-acolo.
Pe solul umed şi moale, lutos, se înşiruiau puternice urme de pantofi.
-Şefule, începu subit să folosească un glas şoptit Csupati, şefule, eu mă bucur pentru fiecare nouă urmă descoperită, dar îţi spun drept că într-o pivniţă cu butoaie de vin m-aş simţi mult mai în largul meu. Hai să vedem încotro ne conduce Kantoraş...
Câinele începu să-şi ciulească urechile. Oamenii simţiră şi ei o boare de aer rece şi proaspăt.
-Să fim şi cercetători de peşteri..., mormăi Csupati, în timp ce pipăia cu piciorul terenul alunecos pe care urmau să calce. Eu, unul, nu mi-am dorit să practic acest sport, niciodată.
-Nici eu! Îl aprobă locotenentul, foarte convins.
Orice sunet, orice glas stârnea ecouri lungi şi sinistre. Satori începu să se frământe din nou dacă avea dreptul să-şi antreneze colegii într-o asemenea aventură care se putea încheia într-un mod cu totul nedorit, dacă nu dezastruos. Nu tu cască de protecţie, nu tu lanterne speciale, frânghii, piolete, pitoane...
Era gata să dea ordin de oprire şi apoi de întoarcere, când, în frunte cu Kantor,

ajunseră laintrarea unei adevărate săli subterane. De undeva se auzea clipocitul apei. Picături grele cădeau din tavan, monoton, uniform.
Csupati îşi îndreptă lumina lanternei când într-o parte, când în alta. Mai făcu câţiva paşi înainte - Kantor era lipit de piciorul său - şi se opri îngrozit. În faţă, în albia de piatră, jos, la câţiva metri adâncime, curgea un râu cu ape limpezi, transparente. Era cât p-aci să cadă în apă.
Ca nişte lăncii uriaşe atârnau de pe tavan stalactitele.
Locotenentul de poliţie nu se putu abţine şi exclamă:
-De când sunt n-am văzut aşa ceva!
Era stranie frumuseţea acestor formaţii carstice şi prin umbrele lor prelungi, mişcătoare, provocate de lumina lanternelor.
Kantor îşi lungea gâtul, privea ţintă, în jos, culcat pe burtă la buza malului abrupt al râului. Csupati şi Satori se lăsară pe genunchi, lângă câine, privind şi ei în hău.
Culcaţi, pe jumătate în apă, jos erau doi oameni.
-Ei sunt, şopti Satori, înfiorat.
Căuta cu privirea un loc pe unde ar putea coborî până la râu.
-Lasă-l pe Kantor..., spuse Csupati şi împinse puţin câinele, dându-i un mic impuls. Kantor porni numaidecât pe marginea prăpastiei, dispăru în întuneric pentru un minut, apoi se întoarse.
-Ce-i?
Kantor făcu câţiva paşi în direcţia de unde venise.
-Hai! Rosti Csupati, fără cea mai mică îndoială că accesul spre râu fusese descoperit.
Aşa şi era. Câinele găsise nişte trepte atât de bune, încât păreau a fi săpate în piatră de mâna omului, deşi nu erau.
-Poate mai trăiesc, nenorociţii..., mormăi Csupati.
-Cum naiba o să-i urcăm?
-Cu zgarda. Are câţiva metri. Uită-te la colacu' ăsta.
Csupati coborî pe trepte. Încet, chibzuind fiecare pas,agăţându-se cu mâinile de orice ieşitură a stâncii.În urma sa cobora plutonierul cel tânăr. Kantor pe care îllăsase sus îl urmărea mut şi nemişcat ca o statuie. Abia când ajunse jos, şi intră în apă, apropiindu-se de cele două trupuri omeneşti, abia atunci Kantor începu să geamă, cine ştie de ce.
"Aruncă zgarda!" făcu semn în sus Csupati şiSatori o aruncă. Colacul de sfoară plesni scurt pe suprafaţa apei.
Csupati ridică atent unul dintre trupuri.
-Încă trăieşte! Strigă.
Ecoul repeta:... trăieşte... trăieşte... ieşte...
Întinse felinarul către subofiţerul care coborâse după el şi legă îndemânatec. zgarda de pieptul omului fără cunoştinţă.
-Sus!
Peste câteva minute, Satori îi aruncă din nou zgarda.

Csupati se aplecă asupra celuilalt trup. Dar cum îl cuprinse de mijloc pentru a-l scoate din apă, capul căzu pe spate. Colegul cel tânăr îşi întoarse privirea, îngrozit.
-E viu şi ăsta? întrebă, de sus, Satori.
-Nu! L-au aranjat bine...
...Bine... ine... ne... ne..., răspunse sinistrul ecou.
Satori cercetă buzunarele infractorului rămas în viaţă, dar încă leşinat. Hârtiiude, bancnote ude de o sută și un buletin de identitate. Descrifră la lumina lanternei numele de pe legitimaţie: Ladi Lajos.
-Ladi? se întrebă Satori. Mi se pare că este domnul profesor.
Pe celălalt, decedat, îl percheziţionă Csupati. Dezlipi filele ude ale legitimaţiei găsite asupra cadavrului şi citi: Mikulka Peter... fotograf.
-Ce facem cu ăsta? întrebă Csupati, arătând spre Ladi
-Să-l scoată din peşteră. Poate reuşim să-l salvăm. Duceţi-lcu grijă.
Cei doi detectivi care-i însoţiseră, locotenentul şi plutonierul tânăr, se grăbiră să execute ordinul.
-Şi cu cadavrul?
-Deocamdată să rămână aici. Tot aici o să aşteptăm şi noi echipa de întărire.
Abia acum observă Csupati că lipsea Kantor. Începu să-l strige, dar nu răspunse decât ecoul, multiplicând chemarea. Se întoarse către Satori.
-Nu-mi place deloc treaba asta.
-O fi descoperit ceva urme noi şi...
Csupati umbla nervos printre blocurile de piatră desprinse de pe tavan şi prăbuşite. Era îngrijorat, pentru câinele său.

...Kantor plecase, nu mult după ce stăpânul începuse să se ocupe de cele două trupuri omeneşti inerte. Îl aţâţase şi îl chemase un miros ce venea, avea să afle curând, din direcţia unei cavităţi mari a stâncii. Porni, păşind circumspect pe solul umed. Nu-l deranja bezna, "vedea" cu nasul. Pătrunse într-o galerie ovală, cu plafonul jos. Îl împresura de pretutindeni tocmai mirosul omului ale cărui urme îl electrizaseră sub felinarul străzii!

Înainta. Se lovi cu piciorul stâng din faţă de un prag de piatră, alunecă de câteva ori pierzându-şi echilibrul, nu-i păsa însă de nimic. Simţul datoriei era mai puternic decât cel al autoconservării.
Drumul cobora acum în pantă uşoară. Mişcă fără să vrea din loc, cu un picior din spate, o bucată de piatră şi ea se rostogoli în hăul neguros din faţă, stârnind ecouri diferite de cele auzite până acum: scurte şi vagi. Se opri, ciulindu-şi urechile, pentru că îl cuprinse simţământul primejdiei.
Undeva, deasupra sa, se auziră voci omeneşti. Privi în sus. Pâlpâi acolo şi o slabă lumină.
Câinele sări instinctiv într-o parte, lipindu-se de peretele stâncos. Simţi puternic, irezistibil, că acum trebuia să fugă, să se salveze! Ţâşni de lângă perete... şi se lovi cu capul de alt perete. Ameţi pentru o secundă şi şovăi... ceea ceera cât p-

aci să-l coste viaţa. Bubuind infernal, se rostogoli spre el un mare bloc de piatră. Instinctul îllipi de pământ... O lovitură puternică îl făcu să-şi piardă cunoştinţa.
Era prins sub stâncă.

Csupati, după ce-l strigă de câteva ori pe Kantor, fără vreun rezultat, porni spre ieşirea din peşteră. Parcurse drumul înapoi, frământat de o mare îngrijorare pentru soarta cânelui.
-Pe Kantor nu l-aţi văzut? îi întrebă pe poliţiştii de afară.
-Cu tine a plecat, răspunse şoferul maşinii cu care veniseră.
-A dispărut!
Se chinuia să-şi aducă aminte ultimul ordin pe care i-l dăduse câinelui. Nu! Imposibil! Kantor nu putea să-şi părăsească stăpânul fără vreun scop anume... un scop al misiunii, îl străfulgeră un gând.
"Toncsi!"
Alergă la maşină.
-Dă-mi căţelul, repede!... Mai repede!
Trezit brutal din somn, de şofer, Toncsi îi apucă mâna la care acesta începu să-i înjure pe toţi câinii din lume, cu stăpâni cu tot.
-Pune tu mâna pe fiara asta! Îi strigă lui Csupati.
...Satori, când îl văzu pe Toncsi în braţele lui Csupati,se înfurie.
-Ce idee tâmpită! Du-l înapoi în maşină!
-După ce-l găsim pe Kantor, şefule.
Pe căpitan îl ului nesupunerea subordonatului său. Se pregătea să-i dea un răspuns usturător, dar Csupati vorbi iar, acum domol, rugător.
-Ascultă-mă, te rog, tovarăşe Satori,... Kantor a dispărut şi eu presimt că i s-a întâmplat ceva grav.
-Să-l mai căutăm.
-Numai Toncsi îl poate găsi.
Deşi nu era deloc convins că puiul va fi capabil de o asemenea acţiune temerară, căpitanul încuviinţă.
-Încearcă.
Csupati descoperise urme ale lui Kantor în faţa unei intrări în galeria ce începea de aici. De la ele trebuia să-l pornească pe Toncsi în căutarea fratelui său mai mare. Prinse capul căţeluşului în mâini şi-i apropie nasul de urma lui Kantor.
-Mirosssu'... Mirosssu'... Kantor... Kantor al nostru, prostuţule! Căutarrrea!
Toncsi întâi dădu din coadă, pus pe joacă, mirosind iar şi iar urma lui Kantor şi apucând mâna lui Csupati. În sfârşit se părea că înţelege ce i se cerea. Porni direct spre galeria ce se căsca neagră şi înfricoşătoare în faţa lor.
Sosi echipa de întărire. Peştera se lumină de lanterne puternice.
-Să vezi ce-i aici, şefule!
Satori trecu lângă Csupati care se oprise la gura galeriei. Veniră şi doi oameni dintre cei sosiţi cu un minut în urmă. Csupati arătă cu mâna spre o urmă nouă. Era amprenta unor pantofi bărbăteşti.

-Cred că tipul poartă 45.
-După ei, cu grijă, le ordonă oamenilor Satori. Scoateţi armele.
Toncsi zmucea zgarda nervos, agitat. Când Csupati porni cu el, îl cuprinse, pentru prima oară în viață, patima acţiunii reale, care nu mai era antrenament, dar-mi-te joacă.

Kantor îşi reveni simţind că o limbă mică şi fierbinte îi mângâia mustaţa şi nasul.
Avusese noroc. Şi încă ce noroc! Culoarul din stâncă îi îngreunase da, retragerea, fuga, dar îl şi apărase. Blocul de piatră ce se prăvălise peste el şi care îllipise de sol, nu-l strivise deoarece, cu baza la numai câţiva centimetri de pământ, rămăsese suspendat între pereţii de piatră. Deci Kantor scăpase, nu i se sfărâmaseră oasele, dar nici să iasă de sub stâncă n-ar fi putut, chiar dacă n-ar fi leşinat.
Acum îşi recăpătă cunoştinţa, acompaniat de smiorcăitul îngrijorat allui Toncsi.
-Hei - ruppp! Răsunau glasurile deasupra capului său. Oamenii, prietenii lui, încercau să-l elibereze din strânsoarea muntelui.
Pe Csupati îl trecu năduşeala. Simţea o durere aproape fizică în suflet. Oare îl vor scoate, pe Kantor viu de sub piatră?
După ce stâncă se urni, rostogolindu-se apoi în gol cu un tunet puternic, de o sută de ori amplificat de ecouri, Csupati se lăsă în genunchi lângă Kantor. Pe Toncsi nici nu-l vedea. Mângâie încet, delicat, spatele lui Kantor.
-Cuţulache... Cuţulache al meu de aur...
Kantor, făcând un efort vizibil, îşi ridică capul, la auzul acestui glas cunoscut şi drag. Îl copleşi bucuria. Era mai puternică decât durerea care-i săgetă corpul.
-Trăieşti... trăieşti, Kantor! Îl îmbrăţişa cu gingăşie stăpânul, ajutându-l să se ridice.
Era în picioare. Ameţit, buimac, dar în picioare. Se scutură. Privi în jur.
Îşi smuci capul şi privi în sus, cu ură, spre locul de unde veniseră acele glasuri...
Csupati se convinsese că prietenul şi colegul său Kantor nu avea niciun oscior sfărâmat şi acum, avându-l în braţe, îl mângâia şi chiar îl pupa pe Toncsi. Îllăuda ca pe cel mai isteţ, cel mai cuminte, cel mai curajos dintre toţi puii de câine din lumea largă.
Kantor nu mai avea altă preocupare decât să pună laba pe omul cel rău mirositor care prăvălise piatra peste el. Ar fi alergat fără să ezite într-acolo, dar tot ce păţise îl făcuse şi mai circumspect. Aşadar, aştepta porunca şi sprijinul stăpânului.
-Ne putem continua treaba, ce zici, Csupati?
-Cred că da.
-Atunci pune-ţi casca de protecţie în cap! Aici oricând te poate pocni o piatră.
Csupati vorbi iar cu Kantor:
-Pornim, bătrâne, dar, te rog, nicio acţiune individuală! Ai văzut la ce poate

duce.
După vreo câţiva metri de coborâş, în faţa lor se căscă o prăpastie. Înspre dreapta, galeria începu să urce. Sus, se termina printr-un fel de platou. Kantor, deşi ar fi trebuit să rămână lângă stăpân, trecuse în faţă. Se căţără până la platou. Purtătorul mirosului care-l incita era de-acum duşmanul său personal, cu care personal trebuia să-şi încheie socotelile.
Îşi continuă drumul pe platou, avântându-se între o grămadă de stânci. Căzuseră de undeva şi zăceau de-a valma.
Oamenii încercau să lumineze cu lanternele itinerarul câinelui, dar Csupati şopti:
-Ne cam expunem... tot luminând. Atâtea ascunzişuri ca aici, mai rar.
-Nu cred să aibă arme asupra lor, îşi dădu cu părerea Satori. Le-ar fi folosit şi până acum, dacă ar fi avut.
-Nu sunt sigur.
-Ştiu şi ei, eventual, că aici câteva împuşcături ar putea dezlănţui nişte prăbuşiri de toată frumuseţea.
Cuvintele fuseseră spuse de şeful echipei de salvare specializată pentru peşteri.
-Eu merg după Kantor, hotărî Csupati.
-Nu v-aş sfătui, îşi dădu iar cu părerea şeful de echipă. Bucăţile de piatră, căzute, n-au stabilitatea care să permită accesul între ele. Tocmai de aceea a fost barată intrarea în această peşteră, explică el pe un ton didactic. În viitor, vor fi aici lucrări de amenajare... excursionişti, turişti, cercetători...
Csupati se căţăra pe urmele lui Kantor. Nici la jumătatea drumului nu ajunse, când auziră un mârâit furios, zgomotul unor pietre ce se prăbuşeau şi un strigăt de ajutor.
...Kantor se apropiase tiptil, fără să fie observat de cel pitit printre blocurile de piatră. Omul era cu spatele la el. Kantor n-avea obiceiul să atace din spate, aşa că scosese acel mârâit ameninţător.
Simţind câinele aproape, că de văzut nu-l vedea, omul se aplecă să apuce o piatră, dar Kantor, ţâşnind de jos, sări asupra lui, apucându-l de braţul drept. Colţii imobilizau ca nişte cătuşe braţul advers. Omul încercă să scape şi trecu iar la atac, ridicând de astă dată cu mâna stângă o bucată colţuroasă de stâncă...
Kantor sări înapoi. Nu, nu de teama omului, ci de teama golului care începea la doi paşi în spatele acestuia şi pe care îl observase abia acum. Sări îndărăt, ca de acolo să se repeadă fulgerător spre picioarele omului cu piatra în mână.
-Părinteee!... Se auzi strigătul, şi omul se prăbuşi în gol, urmat de o avalanşă de pietre.
-Ai făcut-o! Îl muştrului Csupati pe Kantor şi acesta nu pricepu pentru ce era tonul de supărare. Doar îşi făcuse treaba cinstit. Nu era cel după al cărui miros îl trimisese stăpânul?
Echipa de salvare îl găsi repede pe omul care se prăbuşise, dându-i primul ajutor. Când şeful de echipă îi văzu faţa...
-...Păi ştiţi dumneavoastră cine este? Soo, fostul boxer!

Mirarea şi părerea de rău se îmbinau în glasul său.
-L-aţi cunoscut? îl întrebă căpitanul.
-Care pasionat de box nu-l cunoaşte? Ce-o fi căutând în peşteră? Nu vede, bietul om, decât foarte puţin, de când cu meciul de la Milano...
-Poate n-a venit singur.
Lătratul Iui Kantor şi allui Toncsi puse capăt discuţiei.
-Ce au mai găsit?
Toncsi, secondat de Kantor, se "bătea" cu o servietă de piele.
În buzunarul boxerului se găsi legitimaţia care îi confirma identitatea.
-Oare de ce nu s-a retras Soo mai departe, în adâncul peşterii? întrebă Csupati.
-Pentru că... pentru că amicul său l-a părăsit. Şi acesta nu poate fi altul decât...
Începu să-l someze, strigându-l:
-Părinteee!... Hertelendi!! Ieşi din ascunzătoare, ai pierdut partida!
Dar nimeni nu răspunse, decât ecoul.
La o sută cincizeci de metri de locul accidentării boxerului, Csupati îl ajunse din urmă pe Kantor. Câinele era în faţa unei galerii înguste, care urca aproape vertical.
Şeful echipei rosti câţiva termeni de geologie, apoi explică pe înţelesul tuturor că era un burlan făcut de natură, prin care se scurgeau aici, în peşteră, apele de la suprafaţă.
Kantor schelălăia şi lătra la gura burlanului, privind în sus şi adulmecând mirosul omului care se urcase pe-acolo.
-Căutarrrea...
Porni, căţărându-se, gemând. Cei de jos îl urmăreau încordaţi.
Nu mai era departe de gura de sus a galeriei, când se opri. Bolovani se prăbuşeau iar cu zgomot.
Csupati rosti din nou:
-Căutarrrea...
Imboldul dădu noi puteri lui Kantor şi continuă urcuşulcu un efort teribil. Mirosul care plutea în galerie şi care devenea tot mai puternic cu cât se căţăra mai sus îi era cunoscut. Da, îl întâlnise, dar acum avea nervii mult prea obosiţi ca să-şi poată aduce aminte unde şi în ce împrejurări.
Începeau să răzbată spre el voci omeneşti sau, mai exact, un gâfâit omenesc. Burlanul se lărgi. În perete era o scobitură. Kantor se adăposti să-şi mai tragă răsuflarea. De acolo observă, peste o secundă, două picioare omeneşti deasupra capului său, la numai câţiva centimetri.
Se destinse, subit. Nu mai era deloc obosit şi-l cuprinse o bucurie de-i venea- să dea din coadă.
Apucă fără grabă, cu colţii călcâiul omului care încerca să iasă din galerie şi-l trase înapoi, cu putere. Omul scoase un urlet sfâşietor şi alunecă, târându-l după sine şi pe Kantor, care-şi pierdu echilibrul.
Când agăţându-se de pereţi, când prăbuşindu-se, aşa au ajuns amândoi la gura de jos a galeriei. În urma lor - o avalanşă de pietre.

Kantor nu-şi descleştă colţii din câlcâiul celui capturat, decât după ce Satori îi puse cătuşele la mâini.
Căpitanul cercetă faţa omului cuprins de ameţeli în urma căderii.
-Este Gazso, şoferul. În carne şi oase.
-N-are la el decât un şiş. anunţă Csupati, care-i golise buzunarele. Şi bancnote. Multe.
Dar Kantor dădea din nou semne de nelinişte.
-Ce mai vrei?... Îl întrebă Csupati. Iar sus?
Câinele îşi luă de la capăt urcuşul acrobatic.
-Amicul dumitale e sus, nu-i aşa?! Se răsti Satorila Gazso. Acesta încuviinţă supus:
-Da, mă rog, este sus.
-"Părintele"?
-Da, mă rog.
-Parcă ne-am fi dat întâlnire, ce zici Gazso?
De astă dată şoferul tăcu. Căpitanul îi mai spuse:
-Ia roagă-l să coboare frumos! Mai bine să vină singur, decât cu ajutorul câinelui care nu prea cunoaşte manierele elegante.
Gazso strigă în sus, cu voce tremurândă:
-Vino, Hertelendi! E mai bine! Te rog, vino.
Drept răspuns se auzi un glas subţire:
-Ajutooor!
Csupati porunci:
-Kantor, la mine!
Câinele apăru.
Apoi o nouă avalanşă de pietre şi, în mijlocul ei, "Părintele".
Kantor se lungi, extenuat, la picioarele lui Csupati. Rămase nemişcat. Doar. coada-i stufoasă zvâcnea din când în când.
...Mikulka se afla încă în peşteră, când Hertelendi şi Gazso au fost duşi lângă râul subteran.
-Îl cunoaşteţi, nu-i aşa? E fotograful.
Gazso îşi întoarse capul de la cadavru şi Satori îl întrebă iar:
-Dumneata practici judo-ul?
-Nu, mă rog. De ce credeţi?
-Ca să aranjezi în halul ăsta doi bărbaţi...
-Nu el! Interveni Hertelendi.
-A... poate dumneata?
-Nu, nici eu! Protestă celălalt.
-Ai vrea să fii mai explicit?
-Ştiţi, începu Hertelendi, seara la zece noi am venit aici... pentru că noi toţi avem acest hobby al excursiilor prin peşteri şi...
Satori curmă "povestea".
-Ajunge! Minciunile nu mă interesează!

Ieşind din peşteră, Satori îşi acoperi ochii - răsăritul de soare îl orbi. Se rezemă de bara de la intrare, rămase cu ochii închişi. Era în picioare de aproape de cincizeci de ore. Simţea o dorinţă nemaipomenită de a dormi, de a dormi... de a se întinde acum, imediat, oriunde, oricum, numai să poată dormi. Auzea ca venind de undeva de departe glasul şefului echipei de salvare:
-... o peşteră carstică uluitor de frumoasă... curând va fi redeschisă, redată vizitatorilor... Dom'le ce stalactite minunate!... Burlanul a fost descoperit abia acum. Prin dumneavoastră, tovarăşe căpitan!... Prin acţiunea pe care aţi condus-o, aţi adus un serviciu şi în domeniul... Am să propun ca burlanul să poarte numele dumneavoastră...
-Ce? Ce? se dezmetici Satori. Numele meu? De ce? Sunt poliţist şi basta. Dacă vreţi să ştiţi, aproape că n-am văzut nimic din stalagmitele...
-Stalactite.
-...din stalactitele de-acolo. Şi n-aş fi intrat în peşteră dacă...
-Dacă?
-Uite cine ne-a condus aici! Uite cine a descoperit burlanul! Și arătă spre Kantor. Daţi-i numele de Kantor. E un nume vitejesc.
-Nu este în practica organelor de specialitate ca la monumente ale naturii să dea nume de câini.
-Să ştiţi că n-ar suna urât: Galeria Kantor. Peştera Kantor.

Pe măsuţa din faţa canapelei aburea o ceaşcă mare de cafea. Şi mai era şi un pahar de coniac. Plăcută surpriză pentru căpitanulSatori.
Ar fi vrut să rămână singur, să-şi adune puţin gândurile, sau poate să răsfoiască maldărul de rapoarte şi documente care îl aştepta pe birou..., dar intră Kaldi. Avea şi el ochii roşii de nesomn.
-Mai puteţi, colega?
-Mai pot, tovarăşe căpitan.
-În cazul ăsta, să-i dăm drumul!
-Mărturisirile le aveţi pe masă. "Salonul"este adunat. Sunt toţi aici. Inclusiv Szonyi Ilona. Pe Paku l-a interogat tot locotenentul Kuti.
-La locuinţa doctorului s-a găsit ceva?
-Un carnet de la Casa de Economii. Este ataşat la dosarul Mariei Lontai.
-Ia să-l văd. Ptiu! Cinci sute de mii! E o sumă frumuşică... Ce crezi, Kaldi, oare doctorul Varhelyi ar fi vândut vila de la Dealul Trandafirilor?
-Nu cred.
După plecarea lui Kaldi, căpitanul de poliţie se cufundă în gânduri, fel de fel. Avea în mână toate firele cazului, dar erau încâlcite. Fiecare fir în parte era un nume. Şi purtătorul fiecărui nume jucase un rol în această afacere murdară şi haotică. ILona, Karpat, Hertelendi, Aland, Paku. Fiecare.
Primul care s-a prăbuşit a fost Gazso. A recunoscut că Soo, Ladi, Mikulka şi Hertelendi au fost cei care au atacat maşina poştei. Jaful fusese conceput de Hertelendi. El şi-a asumat rolul de a se infiltra printre salariaţii poştei, de a-şi

informa complicii care va fi intinerarul şi programul orar al maşinii care urma să fie atacată. După un plan iniţial, Ladi şi Mikulka trebuiau să se ataşeze maşinii la intersecţia străzii Sip cu bulevardulRakdczi, dar Gazso a aflat doar în ultima clipă ora de plecare pe itinerar.
Căpitanul se felicita în gând pentru ideea de a-l elibera pe şofer, după interogarea care avusese loc imediat după atacul maşinii. De fapt acum Gazso îl interesa prea puţin. Hertelendi, da! Hertelendi, şeful bandei.
Pe Hertelendi, Gazso îl cunoscuse în închisoarea de la Vac, în timp ce îşi ispăşea acolo condamnarea pentru o ispravă pe care o comisese ca student la medicină. Bursa fiind relativ mică, studenţii mai donau sânge ca să pună mâna pe câte un ban. În complicitate cu un funcţionar, Gazso - având unele atribuţii în timpul practicii la spital - falsificase nişte acte şi furase astfel o sumă importantă din banii alocaţi donatorilor voluntari de sânge. Aşadar, în detenţie face cunoştinţă cu Hertelendi. "Părintele"... care în numai trei luni învăţase realmente limba latină - după ce cunoştea poloneza, engleza, germana şi franceza - care îşi încheiase cariera bisericească printr-un scandal, care ajunsese la puşcărie descoperindu-se falsa diplomă de bacalaureat de care se folosise... După punerea lor în libertate - Hertelendi îşi ispăşise condamnarea de un an şi jumătate, iar Gazso beneficiase de o amnistie - au devenit amândoi membri ai "Salonului" Ilonei. Acolo îl întâlniră pe Aland"teozoful" care - amabil - îi oferi Părintelui posibilitatea să stea la el, şi chiar lui Gazso, dacă voia. Aceştia deveniseră zugravi ocazionali. Mai târziu Gazso s-a angajat ca şofer la baza auto a poştei, iar Hertelendi îşi căută un post de ghid pentru turişti străini, bazându-se pefaptul că vorbea cursiv patru limbi. Având însă antecedente penale, oficiile de turism îl refuzară.
Jefuirea maşinii poştei a fost ideea lui Hertelendi. Îi venise în perioada când se îndrăgostise de o fată - mărturisea Gazso, ca dealtfel şi Ladi - o fată pe numele Lontai Maria...
Plănuiau ca după lovitură patru zile să stea "liniştiţi" şi abia după aceea să împartă banii. De ce a schimbat planul Hertelendi? Nu ştiau nici Gazso, nici Ladi.
S-au lămurit şi împrejurările morţii lui Mikulka. După furt banii au fost duşi cu Opelul, de către Hertelendi, Soo. Mikulka şi Ladi în peşteră, în peştera descoperită de Hertelendi ca o ascunzătoare ideală... Spre uluirea bandei, când s-au întors în peşteră, seara la nouă şi treizeci, au găsit numai o parte din bani. Hertelendi îl bănuia pe Mikulka, deoarece el avea Opelul şi deci se putea întoarce între timp la ascunzătoare. Se năpusti asupra, lui Mikulka, dar în ajutorul acestuia sări Ladi. Atunci se amestecă şi Soo, de partea lui Hertelendi. De pumnii lui Soo se temeau toţi. Ladi şi Mikulka au început să se replieze în interiorul peşterii, ajungând la malul abrupt al râului subteran, Soo îl doborî întâi pe fotograf, apoi pe Ladi... ca după două ore Kantor să-i găsească pe amândoi.
Satori citi şi reciti declaraţiile lui Gazso şi Ladi consemnate în procesul verbal,

deşi aproape le ştia pe de rost. Căpitanul se pregătea pentru scena cea mare: întâlnirea cu şeful bandei, Hertelendi, care nega totul, cu încăpăţânare - precum raporta din treizeci în treizeci de minute locotenentul Kuti.
-Să-l întrebi numai şi numai despre împrejurările în care s-a organizat şi comis jaful maşinii, îi atrăsese atenţia lui Kuti.
Era o stratagemă: căpitanul intenţiona astfel să canalizeze toată atenţia lui Hertelendi, numai spre a se apăra în privinţa jafului, neglijând celelalte aspecte. Satori cunoştea de acum toate rezultatele analizelor efectuate asupra urmelor şi amprentelor. Ele atestau, incontestabil, faptul că în camera fetei, în timpul crimei, umblase şi Hertelendi.
-De ce te-ai grăbit să-l înfunzi pe Gazso? a fost prima întrebare pusă când i l-au adus pe Hertelendi.
Deşi încerca să ascundă asta, întrebarea l-a surprins:
-Pe cine să înfund? Eu?
-Pe prietenul dumitale.
-Eu?!
-Ai vrut să fugi în străinătate?
-De ce să fug? Pot pleca cu paşaport, de pildă în Polonia.
-Limba poloneză ai învăţat-o la puşcărie.
-Mai vorbesc engleza şi franceza.
-Numai? Credeam că ştii şi germana.
-N-am voie?
Satori îl privi scurt, apoi îşi aplecă privirea spre nişte hârtii din faţa sa.
-De ce ai ucis-o pe Lontai Maria?
-Ce... ce tot vorbiţi?!
Se făcu alb la faţă şi încercă să se ridice de pe scaun, dar Kuti îl împinse la loc.
-Am crezut că ştii de ce anume eşti bănuit, spuse cu calm căpitanul.
-Ce să ştiu?... Ce trebuie să ştiu?
-De pildă, ar trebui să ştii unde ai umblat aseară între orele 21.00 - 21.30.
-Nu ştiu nimic... N-am umblat nicăieri.
-Mă mir ca un geniu allimbilor străine să aibă o memorie atât de slabă. Amprentele dumitale digitale au fost găsite în camera fetei ucise... Priveşte-le!
-N-am ucis-o eu... Vreţi să mă acuzaţi de crimă?! Asta nu!
-Mai bine ai mărturisi totul, ca să-ţi uşurezi situaţia. Vorbeşte.
-N-am ucis-o...
I se frânse vocea.
-Unde ai fost, cu cine te-ai întâlnit la ora respectivă?
-?!
-Nu vrei să vorbeşti, e bine şi aşa. Am să-ţi povestesc eu. Dacă greşesc pe undeva, te rog să mă corectezi. Apropo, cred că ţi s-a comunicat că eşti anchetat fiindcă eşti suspect...
-...dar nu de crimă.
-Dar de ce?

-Cică a fost jefuit un automobil...
-Hai să lăsăm furtul... Este o bagatelă faţă de crima care s-a comis.
Hertelendi îşi ridică ochii speriaţi spre anchetator. De parcă n-ar fi observat nimic, Satori reluă firul interogatorului:
-Aş vrea să-ţi reîmprospătez puţin memoria... Dumneata ai căutat-o la telefon dimineaţa la zece şi treizeci pe Lontai Maria, dar ţi s-a spus că şi-a luat concediu, pe neaşteptate. Ai fost surprins. După aceea ai sunat la telefon la locuinţa Ilonei Szonyi, dar nici pe ea n-ai găsit-o acasă. Până la orele 13.30 ai stat la o cofetărie din Buda... aceea, nu departe de pod... după care ai telefonat din nou Mariei Lontai şi din nou n-ai găsit-o. Te-ai hotărât s-o cauţi, însă locuinţa ei era încuiată. În jurul orei 15.00, sunând-o iar la telefon pe Szonyi Ilona, ai găsit-o acasă şi ai rugat-o să-l cheme pe Gazso la Tomalom. Gazso a venit. Punctual. V-aţi înţeles să vă întâlniţi la ora 21.30. Până spre ora 21.00 dumneata ai dat târcoale spitalului. Ai văzut-o pe Maria coborând dintr-o maşină, ai alergat după ea... şi...
Cu o mişcare a mâinii Satori imită împungerea cu un cuţit.
Hertelendi tăcea. Îi tremurau buzele. Căpitanul adaugă:
-Gelozie... pierderea cumpătului...
-Nu-i adevărat. Maria mi-a fost foarte dragă.
-Păi tocmai asta este. Când ai văzut poşeta doldora de bani, ai crezut că fata s-a încurcat cu vreunul din bandă şi, împreună, au... furat din banii furaţi. Personal, te înţeleg. Adică, fata pe care o iubeşti, în care ai încredere, pentru care ai pus la cale chiar jefuirea maşinii poştei, te înşală, te trădează... Ar putea fi un motiv să scoţi cuţitul.
Hertelendi îl privi contrariat pe anchetatorul său.
-Au fost bani în camera ei?!
-Nu ţi-e cunoscută această sacoşă?
Satori scoase sacoşa din fişet.
-Poftim, priveşte-o mai de aproape.
Hertelendi privi buimac spre sacoşa tărcată, dar nu se atinse de ea. Căpitanul reluă firul reconstituirii:
-Apoi, în peşteră, l-ai "aranjat" pe Mikulka, pentru că îl bănuiai de...
-Domnule inspector, gemu Hertelendi, dacă vă mărturisesc totul, aşa cum a fost, mă veţi crede că nu eu i-am ucis pe Maria şi pe Mikulka?
-Trebuie să aflu adevărul. A-de-vă-rul!
-Inspectore! Recunosc că toată ziua am căutat-o pe Maria şi seara am fost la ea... acolo... Dar a fost prea târziu, prea târziu... Nemernicul fusese la ea înaintea mea... Nemernicul... asasinul! Am vrut să pun mâna pe el, am alergat să-l ajung... fugise, sărind pe fereastră...
Hertelendi a făcut mărturii timp de o oră şi totul a fost consemnat în procesul verbal.
După ce ieşi din birou, Satori bău o ceaşcă de cafea şi ceru să fie adus arestatul Varheiyi.

Doctorul se înfăţişă ca un om obosit. Avea umerii lăsaţi, faţa suptă, ochii încercănaţi. Nu şi-ar fi închipuit Satori că acest om - aşa cum arăta - să fie în stare de o... scenă ca aceea care avea să urmeze imediat după ce intră în cameră. Medicul începu pur şi simplu să urle:
-Nu vă permit! Protestez! Veţi răspunde pentru acest act...!
-Hei!... se supără poliţistul care-l adusese, ce fel de comportare mai e şi asta? Dumneata n-ai auzit de ordine, disciplină şi respect?
Satori se gândi: "N-ai decât să vociferezi, doctore!" şi-l privi tăcut, calm, pe omul din faţa sa, înalt, bine legat, îşi plimbă privirea de la obrajii învineţiţi de supărare, la părul rărit şi puţin încăruntţit, de acolo la mâinile ce gesticulau şi iar îşi opri privirea asupra feţei. Varheiyi transpira, broboane de sudoare îi scăldau mai cu seamă fruntea... "Se teme, constată căpitanul, se teme cumplit. Ţipetele lui isterice nu sunt altceva decât o expresie a fricii care îl chinuie."
-Veţi regreta, vă asigur că veţi regreta! Mă trataţi ca pe un... Ştiţi dumneavoastră că eu?...
-Ştiu, sunteţi doctorul Varheiyi Jozsef de la spitalul din Feilheviz. Medic-şef.
Vocea liniştită a lui Satori îl derută pe Varheiyi care îşi opri cascada de proteste pentru un moment, suficientpentru Satori ca să-şi continue fraza cu acelaşi calm imperturbabil.
-...Sunteţi căsătorit, fără copii, posedaţi o casă familială în Zuglo..., mai exact jumătatea unei case familiale şi, pe Dealul Trandafirilor, aveţi o vilă în construcţie. Soţia... Dar mai bine despre amanta pe care aţi avut-o şi care ieri la orele 21.30 a decedat. A fost u-ci-să. A-sa-si-na-tă. Cu un instrument medical. Chirurgical. Trei împunsături drept în inimă. Ea a fost?...
Cu o mişcare neaşteptată, Satori vârî în faţa medicului fotografia mărită, făcută de poliţie, a fetei ucise.
-Nu! Se îngrozi Varhelyi şi îşi închise ochii. Vă rog... dacă aş putea primi un pahar de apă...
Satori aşteptă până celălalt sorbi din pahar, cu buzele tremurânde, apoi reluă:
-De ce aţi omorât-o?
-Domnule inspector... este o eroare. Vă jur pe cinstea mea! E o concluzie cu totul eronată.
-Hm.
-Sunt un om care se bucură de respect, am o anumită poziţie în societate...
-Continuaţi.
-Credeţi-mă, domnule inspector. N-am ucis-o, am iubit-o... da, am iubit-o! De ce s-o fi ucis?
-V-aţi certat.
-Asta-i pură invenţie. O calomnie. Seara nici n-am fost la ea...
-Ba da. Aţi fost văzut.
-Eu? De cine?
Satori apăsă un buton, uşa se deschise şi peste câteva secunde în birou se afla

Paku, bărbosul fochist al spitalului.
Mototolea în mâini o şapcă de pânză şi clipea des din ochii injectaţi.
-Vă salut cu respect, domnule inspector, se aplecă.
-Te rog, vino mai aproape, îi făcu semn căpitanul şi pentru că asupra lui Varhelyi produse stupefacţie apariţia fochistului-pictor, continuă astfel: Spune, Paku, îl cunoşti pe acest domn?
-Domn? Îmi vine să-l scuip! (Ceea ce şi făcu.) Ăsta-i domn? Este un asasin, domnule inspector. Un ucigaş de rând. El a omorât-o. Priviţi-i mâna, şi acum este roşie de sânge!
Varhelyi îşi privi mâinile, involuntar.
-Vedeţi? Caută petele, de sânge de pe mâini! arătă Paku spre medic.
-Domnule inspector, protestă Varhelyi, acest om minte. Minte!
-Eu mint? Am văzut totul... Ai sărit pe geam şi ai fugit în lungul gardului. Ai crezut că un medic-şef plin de bani poate face orice... Mi-a dat patru sute de forinţi, domnule inspector, ca s-o spionez pe cea mai minunată fiinţă. Doctore, atunci nu ţi-am spus, dar acum îţi spun, Maria te-a înşelat cu Părintele, l-a iubit pe Părinte pentru că Părintele a fost bărbat-bărbat! Păcat, mare păcat că ai reuşit să fugi, domnule doctor, ar fi trebuit să te prindă Părintele... Ai reuşit să fugi, ţi-am văzut şi maşina... maşina...
Paku păli, la colţul gurii avea clăbuci de spumă.
Satori sună:
-Duceţi-l repede la dispensarul medical!
-A - ham - vă - hă - zut - hut... mai horcăi Paku în timp ce-l scoteau din încăpere.
-Minte! Striga Varhelyi. Este schizofrenic! Mă urăşte. Trebuie să mă credeţi, domnule inspector! Trebuie.
Medicul îşi închise ochii şi-i ţinu aşa câteva secunde, apoi vorbi tărăgănat:
-Ne-am certat, este adevărat.
-De ce? Aţi fost gelos? Doar promisese că vă va însoţi în călătoria dumneavoastră.
-S-a răzgândit. Asta m-a supărat foarte mult.
-Ştiaţi că fata iubeşte pe altul?
-Mi-a spus-o brutal, cu o cruzime care...
Îşi ascunse faţa în mâinile-i albe şi îngrijite. "Acum o să declare că gelozia i-a luat minţile şi că a ucis-o într-un moment de furie necontrolată”, anticipă în gând căpitanul.
-Dar banii de unde-i aveaţi?
-Ce bani?
-S-a găsit o sumă foarte mare asupra dumneavoastră.
-Am venituri mari...
-Domnule doctor!
-Poate este greu de crezut, dar banii... i-am găsit... Se opri. Satori tăcu, aşteptând ca celălalt să reia firul.

-I-am găsit în pădure, într-o peşteră.
-Când?!
-Ieri, înainte de masă.
-Ce aţi căutat în pădure?
Varhelyi simţea că făcuse o greşeală amintind de peşteră. Nu trebuia... nu trebuia...
-Este timpul să relataţi exact, absolut totul.
-Bineînţeles, asta şi vreau. De fapt, încă cu o seară în urmă ne plimbasem pe acolo, eu şi Maria, şi văzusem că nişte cetăţeni au introdus ceva în peşteră...
-Peşteră?
-Da, peştera în care accesul este interzis. Auintrodus ceva acolo... A doua zi ne-am întors...
-Mai departe!
-Intenţionam să plec, împreună cu Maria, în Bulgaria, obţinusem paşapoartele. Soţia mea însă a aflat cumva... Eram într-o situaţie penibilă. Soţia insista să mă conducă până la frontieră. Atunci am rugat-o pe Maria ca ea să mă urmeze abia peste câteva zile... Despre treaba asta vorbeam, acolo, în pădure, când am observat că se întâmplă ceva, la gura peşterii. I-am pândit, dintr-o simplă curiozitate, au intrat, apoi au ieşit şi au plecat. A doua zi, mânat de aceeaşi curiozitate, m-am decis să merg pentru a afla ce s-a petrecut acolo. Am mers cu Maria. În galeria de dincolo de placa de beton, am dat peste o ladă.
-Şi în ladă, peste bani.
-Aşa este.
-Nu vi s-a părut curios că lada purta eticheta Băncii Naţionale Ungare?
-Eram... eram atât de surescitat...
-Aţi umplut cu bancnote tot ce aţi putut umple: buzunarele, sacoşa fetei...
-Da.
-De-acolo unde aţi plecat, domnule Varhelyi?
-Am umblat aiurea. Toată ziua am fost împreună.
-Certându-vă?
-Propriu-zis... certându-ne.
-Nu v-aţi putut înţelege asupra banilor! Cum anume să-i împărţiţi.
-Da.
-Iar seara v-aţi întors în camera fetei, ea v-a comunicat că iubeşte pe altul şi că veţi pleca singur în străinătate. Cât pretinsese din sumă?
Varhelyi, ameţit, începu să se bâlbâie:
-Ju... jumătate.
-N-aţi fost de acord, v-aţi încăierat... aţi pus mâna pe bisturiul de pe masă şi aşa mai departe.
-Nu! Ea a pus mâna, devenise agresivă, mă ameninţa!
-I-aţi sucit mâna şi... aţi omorât-o.
-Nu!
-Unde aţi aruncat bisturiul?

-Nu ştiu... nu mai ştiu nimic.
-Crima a fost săvârşită - trase concluzia pe un ton rece căpitanul de poliţie - pentru bani. Sunteţi un om avid de bani. Provenienţa bancnotelor nu a fost un secret pentru dumneavoastră, jefuirea maşinii poştei a fost anunţată şi la radiojurnalul dimineţii. V-aţi întors la peşteră tocmai pentru că aţi presupus că în ladă sunt bani. Lontai Maria a cerut jumătate din bancnotele sustrase din ladă... v-aţi împotrivit, ea v-a ameninţat cu denunţul... aţi fost cuprins de furie, poate şi de panică şi... Imediat după ce aţi ucis-o, cineva a încercat să deschidă uşa camerei, de aceea aţi sărit pe geam. Aşa a fost?
-Nu şi nu! N-a fost aşa! Începu să plângă Varhelyi.
-Luaţi-l, rosti încet, într-un microfon, căpitanul. Când se închise uşa în urma medicului, rămase cu privirea aţintită în gol.

Era dimineaţa, ora 8.30, începea serviciul - "schim-bul" de zi - la sediul central al poliţiei din Budapesta, când Satori, Csupati şi Kantor ieşiră pe poartă.
-O pătură ai la tine? Întrebă căpitanul.
-Şi două!
-Ce-ar fi să tragem un somn straşnic, în grădină?
-Grozavă idee! Răspunse Csupati. Şofer! Direcţialocuinţa din deal a tovarăşului căpitan. Cu toată viteza, înainte!
Maşina poliţiei alerga deja pe serpentina de la Martonhegy, când Satori se răzgândi:
-Du-ne, totuşi, la spitalul din Felheviz, ceru şoferului.
-Ce... Ce s-a mai întâmplat? tresări Csupati care aţipise.
-Nimic. Ne oprim puţin la spital.
-E clar.
Subofiţerul era obişnuit cu hotărârile neaşteptate ale şefului său.
Au pătruns în curtea spitalului printr-o poartă secundară şi s-au oprit în faţa uzinei de termoficare. În timp ce cobora din maşină, Satori spuse:
-Vino şi adu-l pe Kantor.
Imediat pe dreapta, la intrarea în uzină, se afla garderoba personalului.
-Care-i dulapullui Paku? Îl întrebă căpitanul pe fochistul care le ieşi în întâmpinare.
Acesta arătă cu mâna spre un dulap de metal în formă de prismă.
Satori descuie dulapul fără niciun efort.
-Pune-l pe Kantorla treabă.
Câinele îşi vârî nasul în interiorul dulapului. Îi repugna, vizibil, mirosul de-acolo, strănută în scârbă de câteva ori. Coada îi zvâcni în sus şi i se zbârli părul pe şira spinării. Se înfuriase. Pentru că mirosul respingător de om murdar, neîngrijit, oare-i intra în nări, îi evoca o amintire aproape ştearsă, dar care încă îşi trimitea semnalele.
-Căutarrrea! Auzi glasul cunoscut şi porni, însoţit de Csupati şi Satori.
Nici Satori nu şi-ar fi putut explica exact de ce, dar fu cuprins de o emoţie

asemănătoare cu cea a omului care, punând la bătaie ultimii bani, aşteaptă rezultatul unui joc de noroc.
De la uzină, Kantor traversă o alee şi păşi încet, parcă somnoros, în faţa intrării unuia din pavilioane. Era pavilionulla demisolul căruia se afla camera fetei ucise. Câinele se opri şi începu să umble, să tot umble în cerc, să se învârtă, ambalându-se din ce în ce.
-Caută, băiete, caută că trebuie să-l găsim..., şopti Satori involuntar.
-La urma-urmei ce căutăm, şefule? Vreun obiect? întrebă Csupati.
-Da, mă, da. Mai îndrumă-l şi tu să nu se descurajeze.
-Kantor? Csupati îl privi cu milă pe superiorul său. Să se descurajeze? Nu cunoaşte această stare psihică specifică oamenilor, nouă... ţie.
Satori urmărea mersul în cerc al câinelui. Cercul descris când se lărgea, când se strângea... Avea nevoie, căpitanul, de o dovadă materială! O mărturisire poate fi obţinută de un om mai puternic, de la un om mai slab sub raport psihic şi moral. Dar neapărat e nevoie, în asemenea cazuri, de probe, probe materiale! Pe podeaua camerei unde locuise Maria, pe rama ferestrei, pe poşeta de piele au fost descoperite amprentele şi urmele a trei oameni, în afară de cele ale fetei: Paku, Varhelyi şi Hertelendi.
Care dintre aceşti bărbaţi a ucis-o pe Lontai Maria?
Kantor îşi isprăvi, în sfârşit, plimbarea în cerc, traversă iar aleea şi dispăru în spatele uzinei. Începu să cotrobăiască prin noianul de frunze moarte, ruginii, de sub tufiş.
Satori simţea cum oboseala îl copleşea din ce în ce. Era şi efectul încordării din ultimele ore. Îl durea şi-i vâjâia capul, avea arsuri la stomac şi - observă furios pe sine - în cazul că nu s-ar fi stăpânit, i-ar fi tremurat genunchii. "Am o stare deplorabilă, de parcă eu aş fi asasinul urmărit de poliţie".
-Ne cheamă, atenţie şefule!
Într-adevăr, lătrând scurt, pe un ton de bariton, Kantor semnala ceva.
-Să nu pui mâna, orice ar fi, strigă Satori şi porni spre tufăriş cu picioarele de plumb.
Simţea la fiecare pas o greutate din acelea pe care le poartă la încălţăminte scufundătorii în adâncuri. Când ajunse lângă Kantor, Csupati avea în mână, ţinut cu batista, un obiect metalic, lucios, nichelat. Bisturiul.
-Îl avem acum, logica ne-a condus la el..., filosofă Csupati şi Satori începu să râdă, ghemuindu-se lângă Kantor. Îmbrăţişa gâtul câinelui, care suportă resemnat neobişnuita efuziune sentimentală a căpitanului.
Pe bisturiu au fost descoperite amprentele lui Paku Pal. Fochistul, jalnicul morfinoman, pictorul neînţeles, avea să recunoască - după câteva scene de isterie - că el o asasinase pe Maria. Motivul invocat de el: "A ucis-o, ca să-i salvgardeze sufletul de josnicele păcate pământeşti".
S-a hotărât examinarea asasinului de către specialişti în boli mintale şi a fost stabilit diagnosticul de schizofrenie paranoică. În Lontai Maria, schizofrenicul cu starea sănătăţii agravată de narcotice - primite chiar de la ea - vedea expresia

purităţii, grav ameninţată de "josnicia lumii", josnicie întruchipată de medicul-şef Varhelyi. Pe Maria, Paku o vedea ca pe o victimă, cu un suflet pur şi neîntinat, dar ademenită prin Varhelyi de mrejele păcatului... S-a decis s-o salveze. A ucis-o. Şi săvârşind crima, trăia sentimentul"dreptei răzbunări" asupra medicului.

GAROAFA ALBA

Se afla în acest cartier un fel de club al gazetarilor - mai exact o cafenea - populată îndeosebi în serile când apăreau săptămânalele. După culegerea textelor, după paginaţie şi corectură, când şi ultimele şpalturi fuseseră citite şi vizate, veneau aici tot felul de redactori şi reporteri, ce-i drept nu dintre cei,"mari", reputaţi ai jurnalisticii, şi, în tovărăşia câte unui păhărel de rom sau de coniac amestecat cu Coca-cola, se întâlneau cu presupuse speranţe ale prozei şi poeziei - bărboşi şi mustăcioşi, fetişcane exaltate, cuprinse de mirajul afirmării în literatură. Printre obişnuiţii localului mai erau câte o dansatoare începătoare sau trecută, câte o femeiuşcă copleşită de mari deziluzii, fel şi fel de indivizi ce încercau să-şi camufleze cenuşiul personalităţii prin extravaganţa vestimentaţiei şi a comportamentului.
-Încă un rând de coniac!
Se debitau teorii, principii, se filozofa despre condiţia umană, despre a fi şi a nu fi, totul plutea într-un abur ciudat, un amestec de adevăruri şi aberaţii, de talente şi diletantism, de maxime şi sofisticării.
Aici avea să intre într-o bună zi, zgribulit, Szemes Istvan, fost gazetar, concediat pentru incorectitudine.
Privea în jur uimit şi plăcut surprins de tot ce vedea: oameni de toate vârstele, dar mai cu seamă tineret, conversând în jurul meselor cu pahare. Unii jucau şah. Szemesmai avea douăzeci de forinţi, dar tare i-ar fi plăcut, ca cineva să-l invite să ia loc la o masă.
Pe stradă, dincolo de uşa rulantă lumea toată i se părea amară şi nedreaptă. Devenit redactor de ştiri la o gazetă din provincie, fusese îndepărtat curând pentru "lipsă de răspundere". Tot aşa păţise şi la o altă gazetă, apoi la cea de-a treia, deşi aici trăise sentimentul că redactorul şef îl simpatiza realmente. Ajunsese la Budapesta naufragiat şi fără un sfanţ în buzunar, rătăcind pe cheiul Dunării. Odată, o ghicitoare îi spusese că, născut fiind în zodia gemenilor, soarta i-a hărăzit nu numai să fie adulat de femei, dar şi să aibă noroc în viaţă, chiar dacă va intra din când în când în mari conflicte cu şefii săi. Norocul i-a surâs, a fost angajat la o revistă, aici la Budapesta..., dar ce ghinion! Fu iar dat afară, pentru o beţie de pomină, de către un şef neînţelegător şi rigid, cu o viziune foarte îngustă asupra vieţii.
-Putya! Se auzi strigat de undeva dintr-un colţ al sălii şi-şi aduse aminte de ghicitoare. Iar îi surâdea norocul, uite, a dat de un cunoscut care-l chema la masa lui.
Era un tip poreclit Turcu. Făcuse şi el parte pentru un timp dintr-un colectiv redacţional, apoi fusese îndepărtat ca necorespunzător din motive de ordin moral.
-Ce-i cu tine? îl întrebă Turcu. Ai o mutră de parcă ai veni de la o înmormântare.
-Mortul sunt eu însumi, îi răspunse Szemes.

-Te ştiam optimist.
-Sunt fără slujbă, fără biştari. Dă şi tu un şpriţ să mă mai dreg.
Se cunoşteau de mai mulţi ani, dar nu se văzuseră de mult.
-Parcă te însuraseşi, băiatule, zise Turcu, în timp ce ospătarul se grăbea să-i servească.
-De vreo trei ori. Ultima oară din cauza unui reportaj.
Turcu era avid de poveşti senzaţionale şi-l grăbi să-i povestească totul, cu cât mai multe detalii picante.
Ce nu făcea Szemes pentru câteva pahare! Îi istorisi totul, aşa cum s-a întâmplat.
Redacţia îl căuta de patru zile. Fusese trimis pe Dunăre, pentru un reportaj şi nu s-a mai întors. Când, în sfârşit, a apărut, era stors de vlagă, cu cearcăne la ochi.
-Pe unde ai umblat?! s-a răstit la el şeful de rubrică.
-Te rog să mă ierţi, nu fi supărat.
-Unde-i reportajul?!
Reportajul? Nu era nicăieri.
-Pentru asta ai s-o păţeşti rău de tot.
-Nu mă întrebi ce-am pătimit? A fost un accident. Din partea voastră, poate omul să şi moară...
-În fond, ce-ai păţit? întrebă curios, Turcu. Treci la subiect.
-Măi, relată Szemes, am mers să scriu ceva în legătură cu măsurile preventive luate înainte de inundaţiile de primăvară... Mergeam agale pe malul Dunării, când... Ce sunt eu de vină, dragă Turcule, că, în loc de ape, am fost întâmpinat de o minune de femeie, plinuţă, cu gropiţe în obraji, aşa cum îmi place mie. Cum am văzut-o, m-am şi îndrăgostit. M-am luat după ea, am făcut cunoştinţă, ne-am plimbat ore în şir, am mâncat la un restaurant, apoi am mers la ea acasă. De obicei sunt foarte precaut, dar de astă dată... Locuia, măi, într-o căsoaie tip vilă, în mijlocul unei grădini. Chiriaşă? Proprietară? Habar n-aveam. Vigilenţa mi-a fost anihilată de un Riesling extraordinar pe care l-am consumat în camera ei... şi abia dimineaţa mi-am dat seama în ce belea am intrat. Eram în pat, în patul ei, când s-a năpustit în încăpere un tip solid, în jur de treizeci de ani.
-Doamne-dumnezeule! Striga femeia, vârându-şi capul sub plapumă. Este fratele meu!
Iar fratele, către mine:
-Nemernicule! Porcule! Îţi baţi joc de surioara mea?!
Şi agita un baston gros şi lung, de toată frumuseţea.
-Stimate tovarăşe sau domnule, nu ştiu cum să vă spun, încercam eu să-l domesticesc, este o mare neînţelegere.

-Ce neînţelegere, derbedeule? continua individul să mă ameninţe cu bastonul. Vrei să ne compromiţi familia? Suntem o familie onorabilă!
Culmea, în uşă a apărut încă un om, cam de cincizeci de ani, care a început şi el să strige:
-Sari, ce-ai făcut, Sari?
La care fata - abia atunci am aflat cum o chema de fapt, fiindcă mie îmi spusese că se numeşte Beatrice - a răspuns, dezvinovăţindu-se:
-Nimic rău, tăticule. Îţi jur!
Bătrânul deveni solemn:
-Fiule, mi se adresă măsurându-mă din cap până-n picioare, oricine ai fi, sper că după cele întâmplate îţi cunoşti datoria de onoare.
Ce puteam să răspund? Eram strâns cu uşa, cu atât mai mult cu cât frăţiorul era tot cu mâna pe baston.
-Desigur..., bineînţeles.
Am coborât din pat, aşa "en neglije", m-am aplecat ceremonios şi am bâlbâit cu voce tremurândă:
-Vă rog să-mi daţi voie...
-Îţi dau voie, înseamnă că ai cerut fata de soţie. Laci! Se adresă celui cu bastonul în mână, adu repede sticla aia cu palincă, să cinstim evenimentul.
Mă consola numai ideea că am scăpat de sabia lui Damocles, adică de bastonul numitului Laci, viitorul meu cumnat. Recunoşti că o sticlă de palincă este o companie mai plăcută.
După al patrulea pahar, plângeam cu capul pe umărul viitorului socru. Îmi ziceam: şi ce dacă am promis că o iau? Parcă era prima promisiune de acest fel din viaţa mea? Aşteptam clipa prielnică să mă retrag elegant. Dar s-a înfăţişat şi "mama soacră", şi sticla cu palincă s-a golit. O gustare, iar discuţii dintre cele mai amicale, mai exact familiare, masa de prânz şi iar palincă, apoi cina...
Dimineaţa, bătrânul m-a trezit devreme, bătând uşurella uşa camerei de oaspeţi unde dormisem.
-Să mergem, băiatul meu!
Şi am mers docilla Sfatul Popular, erau şi martori, erau şi nuntaşi, prieteni şi rude. Poftim ce vremuri, ce vremuri!
M-am pomenit iar însurat. Să mai adaug că peste trei luni de zile, iubita mea soţie mi-a comunicat că este însărcinată în luna a şaptea.
Măi, Turcule, să n-o mai lungesc povestindu-ţi cum am scăpat şi de acest mariaj. Mai bine să abordăm o treabă mai serioasă, împrumutându-mi o sută de forinţi.
-Cu ce te ocupi acum?
-Cu nimic. Mici învârteli nedemne de un om de anvergură.
-Mă uit la tine, Szemes Putya, eşti un bărbat bine, inteligent, ai vocabular ales... Ce-ar fi ca după ce te-au fraierit atâtea femei, să le fraiereşti acum tu pe ele? Ai putea să te umpli de bani.

-Dă-mi suta şi te ascult. Dar să ştii că de ultima, de Sari-Beatrice, încă n-am divorţat legal.
-Cu atât mai bine, ai un motiv legal să nu te căsătoreşti, că altfel e bigamie. Ia suta.
-Treci la subiect.
-Fii atent. Dai un anunţ la ziar, bine compus, la mica publicitate, în postura unui om serios care-şi caută o tovarăşă de viaţă. Ai să vezi, răspunsurile vor veni buluc. Între ele şi de la femei cu bănişori, cu avere.
-Cam periculoasă afacere, măi Turcule.
-Degeaba ai fost gazetar, Putya, dacă nu cunoşti psihologia oamenilor şi mai ales a femeilor! O mireasă abandonată tace ca mormântul. Doar n-o să-şi dea în vileag eşecul sentimental!
-E o idee.
-Este o treabă care ţi se potriveşte ca o mănuşă. Tu nu eşti făcut, Putya, să-ţi câştigi pâinea cu sudoarea frunţii, să te încadrezi în normele... şi aşa mai departe. Când îmi restitui suta?
Au trecut trei săptămâni de la discuţia din cafenea, care avea să marcheze o cotitură în viaţa şi în cariera lui Szemes Istvan. Acum, aşezat la masa rotundă a unei cafenele cochete, aflate nu departe de pasajul Paris, aştepta nerăbdător prima întâlnire.
Cu ultimii gologani îşi făcuse nişte cărţi de vizită cu un "Dr" în faţa numelui.
În tovărăşia unei cafeluţe, se gândi la multe. Întâi, deşi îl tentase geniala idee a logodnelor rentabile, ezitasesă dea anunţulla ziar. Se apucase să studieze o revistă a poliţiei, oprindu-se numai şi numai asupra unor cazuri de excrocherii sentimentale. Căuta punctele slabe ale făptaşilor, pentru a găsi tactici şi strategii invulnerabile.
Într-o bună zi, începu să se plimbe pe serpentinele Budei, căutând vile şi vilişoare în construcţie, ceea ce nu era deloc greu. Se opri pe o străduţă lăturalnică, în faţa unei vile arătoase, cu două nivele, ridicată până la acoperiş, dar neterminată. Lucrările erau întrerupte probabil din lipsă de fonduri băneşti.
-Asta-i vila "mea" îşi zise mulţumit şi cercetă îndeaproape construcţia. Se aşeză pe nişte scări de beton. La picioarele lui era marele oraş. Printre copacii cartierului Pasaret se vedeau clădirile. Dinspre răsărit, dinspre Dunăre, îl privea cetatea Budei.
Îl cuprinse un fel de nostalgie după vremurile când nu-l interesa a cui este o vilă sau alta, când era un simplu băieţandru.
De la Buda merse direct să dea anunţul. În numărul de duminică al unui cotidian budapestan avea să apară: "Bărbat bine situat, în vârstă de 40 de ani, consilier în domeniul reclamei comerciale, doreşte să cunoască în scopul căsatoriei o femeie serioasă, cu o stare materială corespunzătoare. Informaţii detaliate a mi se trimite la redacţia de publicitate, sub următorul motto: Garoafa albă. Rog să fiu ocolit de femei lipsite de seriozitate."
Zile întregi a studiat scrisorile primite sub egida Garoafei albe pe care le prelua

puţin încurcat şi foarte respectuos de la o funcţionară a secţiei de publicitate. Citea cu atenţie rândurile şi, printre ele, cerceta fotografiile primite. După sortări şi regrupări, stabili că nouă dintre scrisori erau demne de a primi răspuns. Se orientase spre femei între două vârste, drăguţe, dar nu prea frumoase, care dădeau informaţii relativ amănunţite privind starea lor materială. Pe cele din provincie le excluse din capullocului, chiar dacă din punct de vedere material corespundeau, deoarece, după părerea sa, provincialele erau "bănuitoare şi meschine". În schimb, cele în jur de 50 de ani, budapestane, erau preferate. În închipuirea sa, acestea erau accesibile nu numai datorită unei optici de viaţă mai largi, ci şi sentimentului că joacă ultima carte nevoii omeneştifeminine, de a ocroti pe cineva, de pildă, un bărbat serios, integru, dar neajutorat. Tocmai acest rol voia Szemesi să-l joace.
Nu departe de cafenea îl aştepta Trabantul împrumutat de la Turcu.
Un vânt călduţ de toamnă hoinărea pe străzi. Aici, înăuntru, era plăcut, cald, o atmosferă intimă. Szemes se privi o clipă în oglinda din faţă. Garoafa albă prinsă pe rever pentru a fi recunoscut i se păru de-a dreptul caraghioasă. Mai comandă o sticlă pe Pepsi-Cola şi o cafea, altceva nimic. Aparenţa omului serios şi modest trebuia păstrată.
Avea emoţii.

Zece minute întârziere, constată cu nelinişte. S-o ia dracul, dacă nu vine! Ca un răspuns, dincolo de geamul uşii apăru silueta unei femei. Da, ea trebuie să fie. Szemesi îşi îndreptă ţinuta.
Intră în cafenea o femeie plinuţă, nu prea înaltă, în jur de patruzeci şi cinci de ani. Pe cap purta o pălărie de pai cât o piatră de moară, împodobită cu flori de maci şi albăstrele. În chip de evantai, legăna un număr din ziarul"Magyar Nemzet".
Recepţionând privirile derutante, ezitante şi totodată cercetătoare ce veneau de sub borul pălăriei, Szemes se sculă salutând elegant, înclinându-şi capul. Cu mâna stângă mângâie garoafa albă de pe rever.
Era acum ca artistul care, după ce fusese chinuit de trac, odată cu ridicarea cortinei, devine calm, sigur pe sine, gata să între în rol.
Purtată de paşi mărunţi, roata morii împodobită cu bucheţele de flori se apropie de masă.
Szemes îşi înclină iar capul, diplomatic, în timp ce ea rosti cu un glas subţirel, arătând cu ziarul spre garoafă:
-Oh! Dumneavoastră sunteţi?
-Sărut mâinile... "Garoafa albă", adică Dr. Szemes Istvan, la dispoziţia dumneavoastră. Trase mai aproape un scaun tapisat.
Ea îi întinse o mână grosuţă şi Szemes se grăbi să i-o sărute.
-Mă numesc Edith Telepi, văduva lui Telepi Armand, dar dumneavoastră puteţi să-mi spuneţi Ditke. Aşa îmi spunea şi bunul meu soţ.
Se aşeză şi porni să ciripească. Scoase din poşetă pudriera şi începu să se

aranjeze cu gesturi de fetişcană.
-Edith... Ditke. Un nume frumos, constată grav Szemes. Soarta atât de enigmatică a făcut să mă întâlnesc cu un nume care îmi place foarte mult.
-Vorbiţi serios, dragă doctore? Mă bucur foarte mult.
-Doctore?... Vai, sună atât de sobru. Vă rog, stimată domniţă, să-mi spuneţi Putya. E mai simplu şi mai apropiat.
-Aşa am să vă spun de acum încolo. Putya.
Szemes, clătinând din cap, rosti visător, privind-o:
-Exact cum mi-am dorit, pe onoarea mea, aşa sunteţi.
-Vai, doctore! se roşi Ditke.
-Putya, dragă Ditke, nu doctore, Putya şi atât, repetă dojenind-o zâmbind, cu degetul.
-Putya, rosti de astă dată Ditke drăgălaş, răsfăţându-se. Ce nume drăguţ de băieţandru. Nu cumva un băieţandru îndrăzneţ?
-Îndrăzneţ? N-aveţi idee cu câtă emoţie am aşteptat această întâlnire şi după câte frământări cumplite m-am hotărât să dau anunţul în căutarea perechii mele ideale. Dar, ca să fiu într-adevăr îndrăzneţ, îmi iau inima în dinţi şi vă mărturisesc, chiar acum, că mi-am dorit toată viaţa o femeie aşa cum sunteţi dumneavoastră.
-Cum sunt?
-Serioasă, matură, departe de frivolităţile vieţii.
-Dragă Putya... Ai uitat să-mi comanzi şi mie ceva. Aş bea o cafea cu frişcă.
-Fantastic! Am uitat tot. N-am decât o singură scuză. Văzându-te, m-am pierdut complet. Alo, ospătar, o cafea cu Pepsi-Cola şi un pahar cu frişcă!... Cum eşti? Răspândeşti în jurul dumitale unaer de pace, de tihnă, o atmosferă de cămin cald, atât de necesar omului în această goană. În această luptă nemiloasă pentru existenţă. Eşti însăşiîntruchiparea clipei care şterge de pe frunte cutele zbuciumului.
Szemes era în elementullui. Se identifica complet cu rolul"doctorului" consilier în domeniul reclamei comerciale, aflat în căutarea fericirii sale. Cu un gest perfectcalculat, de parcă ar fi acţionat sub controlul exigent al unui regizor, scoase din buzunar, distrat, inelul cu cheia de contact a maşinii lui Turcu şi, fără nicio ostentaţie, începu să-l învârtă în jurul degetului.
-Dacă am înţeles bine, dragă Putya, eşti un om foarte ocupat, spuse Ditke, că să spună ceva, dar atenţia îi era concentrată numai asupra cheii de contact a maşinii.
-Mda, oftă Szemes, mii de probleme la o întreprindere ca a noastră şi toate îşi cer rezolvarea. Am o muncă de mare răspundere şi vreau s-o fac bine. Dacă aş avea un cămin, aşa cum mi-l doresc...
Ditke, auzind ultima propoziţie, deveni bănuitoare, neîncrezătoare.
-N-ai locuinţă?
-Nu despre asta-i vorba, răspunse zâmbind blând Szemes. Nu m-ai înţeles. În clipa de faţă nu am un cămin în sensul că sunt nevoit să locuiesc, temporar, la

un hotel. La Buda, pe Dealul Trandafirilor, îmi construiesc o vilişoară şi a trebuit să-mi vând garsoniera din Pesta ca să-mi acopăr cheltuielile.
Femeia făcu ochii mari, de curiozitate.
-Ştii, dragă Ditke, continuă pe acelaşi ton egal Szemes, industria noastră de construcţii încă nu e pusă la punct. Eu, cum să-ţi spun, sunt un om de croială veche, aş vrea ca pe viitoarea mea soţie s-o aşez într-un cuib gata terminat. Vreau să-i ofer linişte şi fericire. Câte legături cinstite, curate n-au eşuat din cauza unor griji băneşti, banale, de fiecare zi? Am colegi care s-au împotmolit în chirii, în rate şi alte asemenea obligaţii. Începuseră căsnicia pornind de la dragoste şi au ajuns la certuri meschine din cauza lipsei de bani. Nu, Putya, mi-am zis după ce mi s-a destrămat prima căsătorie, a doua oară să nu mai faci aşa ceva. M-am decis ca întâi să-mi fac o situaţie materială şi abia după aceea să-mi caut altă soţie, cea pentru totdeauna. Să vină fericirea, abia după ce bazele ei materiale au fost puse. Este adevărat... între timp am încărunţit puţin la tâmple. Construcţia casei mi-a scos peri albi. Primul etaj a fost terminat. S-a făcut şi acoperişul vilei, grădina îşi aşteaptă florile, dar mai departe n-am putut. Mi s-au terminat banii.
-Şi dacă cineva te-ar ajuta să-ţi termini vila? întrebă Ditke, dacă de pildă... Hai să vorbim deschis. Să zicem că ne-am hotărî să ne căsătorim. Nici eu n-aş veni cu mâna goală. La cotul Dunării am o căsuţă de weekend, şi mai am şaizeci de mii de forinţi economisiţi.
-Ditke dragă, o privi puţin trist Szernes, banii nu aduc fericirea. Să nu mai vorbim despre cele materiale. E un subiect prea puţin frumos. Eu doresc împlinirea prin dragoste şi înţelegere. Sufletul meu este ahtiat după o fiinţă, după o femeie pe care s-o am lângă mine. Şi tocmai acum, când efectiv nu-mi mai pot stăvili această dorinţă, mă împotmolesc, pentru câteva zeci de mii de forinţi şi nu pot să-mi realizez visul, adică să-i ofer Ei şi mie un cămin gata construit. Însă..., îşi ridică fruntea cuprins parcă de o ambiţie, bărbatul e bărbat şi trebuie să biruiască obstacolele. Am să muncesc în plus şi am să adun suma necesară.
-Prostii, deveni ea foarte hotărâtă. Adică să te speteşti singur, ca să faci un cămin pentru amândoi? Dacă ne-am înţelege, desigur după ce o să ne cunoaştem puţin mai bine, totul s-ar putea rezolva. Eu am un atelier de tricotaje pe strada Dohany. Câştig destul de bine. Şi sunt un om cu spirit practic. Consider că şi căsătoria, la urma urmei, este un fel de contract economic. Dacă sunt şi sentimente - în prima mea căsătorie ele au existat - atunci se poate vorbi de o căsătorie fericită, înseamnă că este ocrotită de Dumnezeu.
"Asta este!" începură să strălucească ochii lui Putya, dar cu voce tare spuse cu totul altceva:
-Îmi pare nespus de bine, dragă Ditke, că ai răstit cuvântul Dumnezeu. Un om care crede în el, gândeşte cinstit.
-Ai maşină?
-Mă gândesc s-o vând. Banii obţinuţi ar completa şi ei necesarul pentru

terminarea vilei.
-Să nu iei decizii pripite, Putya. Dacă n-ai avea nimic împotrivă..., aş vrea să văd vila aceea.
"Gâsculiţa are simţ practic şi este circumspectă", constată în sine Szemes şi răspunse plin de solicitudine:
-Mă bucur că vrei s-o vezi. Dacă doreşti, mergem numaidecât... Asta înseamnă, te rog să-mi spui, că potspera?
-Speranţa vine şi ea de la Dumnezeu, ocoli ea răspunsul şi-şi goli paharul cu Pepsi-Cola.
Szemes plăti nota.
-I-ai dat un bacşiş cam prea mare, remarcă ea în timp ce plecau. Să ştii că până la căsătorie ne vom plăti fiecare cheltuielile. Aşa că îţi datorez doisprezece forinţi şi jumătate. Bacşişul nu-l împărţim în două.
-Eşti o femeie interesantă.
-Am anumite principii. Unde ţi-ai parcat maşina?
-Un moment...
Se blestemă în sinea lui. "Cum pot fi atât de tâmpit? Am uitat să reţin numărul Trabantului împrumutat de la Turcu. Fir-ar să fie, între Forduri, Volgi şi Opeluri sunt parcate acum vreo opt Trabanturi!"
Se opri în faţa unuia, la întâmplare, şi încercă cheia în uşă. Nu se potrivea! În schimb, de undeva, din spate, se auzi o voce strigând:
-Hei! Ce cauţi la maşina mea?
-Ce să caut? Vreau să mă urc, doar e a mea!
-Ce vorbeşti, cetăţene? se apropie un bărbat mărunt şi chel.
-Te pomeneşti că am confundat maşina, spuse Szemes. Prea seamănă între ele aceste savoniere de plastic pe roţi!
Situaţia devenea din ce în ce mai penibilă. Voia cu disperare să-şi amintească exact cum arăta maşina lui Turcu. Începu să transpire. Îşi aminti, subit, că în spatele parbrizului se legăna un Svejk în miniatură. Da, uite maşina! Sări lângă Trabant şi deschise uşa.
-Pofteşte, dragă Ditke.
Pentru a risipi orice posibilă bănuială a femeii, îi explică de la volan.
-Seamănă îngrozitor maşinile astea. Am mai păţit-o o dată. Poate sunt şi puţin distrat. În orice caz, cetăţeanul nu trebuia să se răstească la mine aşa. Un tip grosolan.
Ieşind din vacarmul bulevardelor centrale, îşi conduse maşina spre malul Dunării. Şofa cu mare atenţie, încercând să-şi camufleze lipsa de experienţă. Ca să abată atenţia femeii, ca să prevină orice bănuială privind neîndămânarea sa, vorbea întruna, elogiind frumuseţile oraşului, de parcă Ditke n-ar fi fost localnică.
-Ce darnică a fost natura cu Budapesta. Câmp, munţi, Dunărea. Totul e frumos, Muntele cetăţii, palatul regal, biserica lui Matyas, Bastionul Pescarilor... Podul cu lanţuri... Toate se încadrează perfect, cu liniile lor elegante, în ambianţa

naturii. Dar Academia? Dar Parlamentul, cel cu o sută de turnuri? Capodopere, Ditke!
Aşa vorbea Szemes şi - culmea! - ea îl asculta încordată, fascinată, de parcă ar fi văzut oraşul întâia oară.
"Ce om sensibilla frumos, se gândea, şi ce cult! Bine că, din atâtea anunţuri, l-am ales tocmai pe cel cu motoul Garoafa albă."
Traversară podul Margareta. Maşina urca pe străzile Budei. Szemes se ambala din ce în ce mai tare în poveşti, îl evocă pe acel turc de altădată, pe Gul Baba, cu trandafirii săi întraţi în legendă. Trecând pe lângă restaurantul"Pejerli", se opri la un subiect prozaic:
-Uite, aici se găteşte cea mai teribilă ciorbă de fasole cu ciolane afumate... Ştiai?
Şi iar:
-Aici este institutul de cercetări de comunicaţii cosmice... Liniile curbe ale spaţiilor, Einstein... sistemele solare. Avalanşa de noţiuni şi cunoştinţe o ului pe Ditke. Îşi spuse din nou: "E tare cult, e foarte deştept".
-Am ajuns! frână Szemes în faţa unei vile neterminate.
Deschise uşa maşinii cu un gest elegant, fără să uite a o preveni:
-Fii atentă la moloz, cărămizi, şi aşa mai departe.Ca la construcţii.
Ditke îşi ţuguie buzele, încântată de ceea ce vedea, în sinea ei, evalua. Treisute de mii? Mai mult! Clădirea asta face şi patru!
-În fond, de ce stagnează lucrările? întrebă pe tonullucid al omului care încheie o tranzacţie comercială.
-Mi-e penibil să intru în detalii, făcu pe jenatul Szemes. Aşa cum îţi relatasem, banii mei s-au terminat, iar în datorii nu vreau să mă vâr. Nu am obiceiul. În ianuarie, preţurile la materialele de construcţii au crescut.
Dacă ar fi rămas aceleaşi, fondurile băneşti mi-ar fi fost suficiente. Aş putea să mă descurc chiar şi aşa... dar, recunosc, n-am mai vrut să amân treaba cu şase-şapte luni. Mă simt prea singur, sunt ahtiat după un cămin. Aşa că am dat anunţulla ziar.
-Deci, de câţi bani ar fi nevoie pentru terminarea construcţiei?
"Eşti mai pricepută decât îmi închipuisem", îi răspunse Szemes în gând, iar cu voce tare:
-Păi... ce să-ţi spun. Să fac un mic calcul. Socotind şi cazanul pentru încălzire, ne-ar trebui... circa patruzeci, cincizeci de mii. Dar ne-am şi putea muta în casă.
Cuprins, chipurile, de un sentiment puternic, căruia nu-i putea rezista, se lăsă în genunchi, în iarbă, şi îmbrăţişă picioarele grosuţe ale Ditkai.
-Draga mea,...te rog să-mi îngădui, ca aici, în faţa viitorului nostru cuib, să-ţi cer mâna. Te implor, numă refuza!
-Eşti un prostuţ, răspunse ea oarecum derutată de această efuziune neaşteptată. Te rog să te ridici imediat!
-Până nu-mi dai un răspuns afirmativ, nu mă ridic.
Mâna femeii mângâie capullui Putya. Ochii ei priveauspre vilă, când rosti:
-Îmi eşti simpatic... Şi dacă, să presupunem, eu ţi-aş împrumuta şaizeci de mii?

-Nu! Se ridică Szemes. Nu vreau. Asta nu!
-Şi dacă, să presupunem, eu aş insista.
-Nici atunci, draga mea Ditke! Nu aş putea primi.
Avea vocea tragică acum.
-Ssst, îi puse degetul pe gură Ditke. Ssst! Dacă vorbeşti aşa, înseamnă că nu ţii la mine. Înseamnă că nu mă iubeşti! Cine iubeşte, nu ezită.
-Dragă... dragă...
-Primeşti şaizeci de mii?
-Nu este înjositor pentru un bărbat?
-Sărută-mă, prostuţule.
-Ce clipă fericită, Ditke!
O sărută pe faţă.
-Deci, dacă dau banii,...când ne-am putea muta în casă?
Szemes nu se grăbi să răspundă. Mimă din nou calcule mintale, măsură cu privirea vila. Abia după aceea spuse puţin solemn:
-La sfârşitul verii. Cam la culesul viilor.
-S-a făcut, dragă Szemes. Putem pleca. Încă de astăzi să cauţi zidari. Mâine voi scoate banii de la casa de economii. E bine?
-Ce fericire,...ce fericire,...se bâlbâi Putya. Avea ochii roşii, fruntea transpirată.
În gând îşi spuse: "Mi-am interpretat rolul în chip strălucit. Sunt un mare artist, ce mai... Merit aplauze la scenă deschisă!"

Szemes îşi schimbă locul de întâlnire cu "viitoarele soţii". Din mai multe motive.
La restaurantul Gul Baba se afla mult mai aproape de vila aceea din deal şi apoi cartierul central, cafeneaua unde se întâlnise cu Ditke, era o zonă mult prea periculoasă. Avea prea multe cunoscute nedorite. Cu una dintre femeiuşte a şi avut o neplăcere, fapt ce l-a făcut să se decidă să-şi mute reşedinţa în altă parte.
Ce se întâmplase?
Pe una dintre cele doritoare de a se căsători rapid prin anunţ o chemase la cofetăria Picolo. O alesese după o fotografie trimisă de ea. Îşi dăduse seama că doamna avea un gabarit depăşit, dar ceea ce avea să vadă în carne şi oase întrecu orice previziune. Ca vârstă, era în jur de patruzeci de ani, iar ca greutate, de peste o sută de kilograme. Un munte de carne ambulant.
-Dumneata eşti Garoafa albă? îl întrebă ea cu o voce bărbătească, în timp ce sânii i se legănau, undeva, deasupra capului lui Szemes, ca două cratere vulcanice gata să devină active.
-Eu sunt, răspunse el învins. Fiţi amabilă şi luaţi loc.
Logodnica luă loc pe o canapea. "Ocupă un loc enorm",constată Szemes, cutremurându-se la gândul ce loc ar ocupa această masă de carne, neîncorsetată, într-un pat.
Ei îi plăcea bărbatul cu care vorbea. Faţa îi era numai zâmbet. Nu avea niciun fel de trac. Se mişca şi vorbea sigură de sine.

-Pot să comand ceva? o întrebă Szemes. Poate puţinconiac?
-Coniacul poate veni. Două sute de grame.
Szemes nu observă că la o masă vecină se aşezase Ildi Bambiş.
-Aşadar, am venit şi sunt aici, trecu la subiect purtătoarea poverii carnale.
-Este o mare cinste pentru mine, domniţă, răspunse el, gândindu-se speriat ce voce va avea "logodnica" după consumarea celor două sute de grame de coniac. Cu ce vă pot fi de folos? întrebă el zăpăcit.
-Domnule, nu ţi se pare că eşti absurd? Credeam că eşti un om cu intenţii serioase!
-Bineînţeles, bineînţeles, a fost o întrebare stupidă, pentru care vă cer scuze. Din cauza emoţiei...
-Aşa mai merge. Mă ocup de închirieri pentru turişti în regiunea Balatonului.
"Înseamnă că eşti plină de bani" reflectă Putya şi zise mieros:
-Din prima clipă mi-am dat seama că sunteţi o femeie care ştie ce vrea, ceea ce îmi stârneşte o reală admiraţie. Sunteţi exact ceea ce visez.
-Lasă gargara, Putya! Se auzi din spate vocea ironică a Ildicăi Bambiş şi râsul ei batjocoritor.
Szemes se întoarse uluit. Ce întâmplare nenorocită! De unde răsărise?
Niciuna, nici două, Ildi veni şi se aşeză lângă el pe canapea.
-Sper că nu vă deranjez. Dă-mi un foc, Putya... Mulţumesc. Ce brichetă drăguţă, de unde o ai? Apropo, băieţaş, cred că n-ai uitat că-mi datorezi nişte parale.
Se întoarse uitându-se chiorâş către "logodnică":
-Iertaţi-mă, Putya şi cu mine suntem vechi amici.
-Nu ne deranja, îi şuieră Putya printre dinţi.
-Hopa! Nu cumva te-ai încurcat cu matahala asta? Te ştiam băiat subţire, cu gusturi alese.
Szemes era disperat încercă să salveze ce se mai putea salva.
-Stimată doamnă... vă rog să nu luaţi în consideraţieaceste prostii... Eu... cu dumneavoastră...
-Ajunge! Rosti hotărât mandatara. Ajunge! Repetă ea, ridicându-se sprintenă de pe canapea, în ciuda greutăţii. Nu mi-aş fi închipuit!
Şi plecă cu paşi demni şi răsunători.
-Nu te bucuri că te-am scăpat de ea? ciripi Ildi.
Ce putea să mai spună? Szemes achită nota de plată,resemnat, şi plecă ferm hotărât să nu mai calce pe-aici în timpul"muncii".
Îşi fixase reşedinţa la Gul Baba. Era acum un tip foarte elegant, îşi putea permite să frecventeze, dacă voia, chiar şi Moulin-Rouge-ul. Bineînţeles, din banii lui Ditke.
Iată-l aşadar la Gul Baba. Nerăbdător în aşteptarea unei noi "logodnice".
Apăru. Înaltă şi slabă, păşind ca un căpitan la paradă. Se apropia fără să-şi mişte coapsele.
La faţă nu era urâtă deloc, dimpotrivă, numai ochelarii cu ramă groasă şi neagră îi dădeau o anumită severitate.

Gândindu-se "e cam bărbătoasă", Szemes tuşi discret şi-şi aranjă cravata. Ca orice tactician de soi, deveni pe loc sobru şi milităros. Se sculă puţin rigid şi-şi înclină scurt capul.
-Sunt Stella, rosti femeia, întinzându-i mâna cu o mişcare hotărâtă.
-Dr. Szemes Istvan, se prezentă Putya cu aceeaşi simplitate oficială.
-Pot să stau jos?
-Evident. Vă aşteptam.
Stella se aşeză, aranjându-şi cutele rochiei nici moderne, nici prea demodate.
-Numele meu întreg este Dr. Bardy Stella, sunt profesoară de matematici.
"Brrr" îi trecu lui Putya un fior pe şira spinării. Matematici! Profesoară de matematici. Spaima şi chinul vieţii lui de licean. Auzi vocea "logodnicei".
-Sunt o femeie emancipată, cu mentalităţi moderne. Sunt adepta egalităţii depline a femeii, în toate sferele vieţii sociale, inclusiv în viaţa de familie. După opinia mea, căsătoria este o ecuaţie cu două necunoscute. Ştiinţa matematicii nu cunoaşte ecuaţii ce nu pot fi rezolvate. Există şi metoda deducţiei. Nădăjduiesc că mă înţelegeţi, stimate doctore.
-Mai mult decât atât, vă urmăresc cu un interes deosebit. Dumneavoastră exprimaţi, de fapt, şi propriile mele opinii.
-Asta mă bucură foarte mult... Deci dacă x a fost găsit, să-l aducem la acelaşi numitor cu y. Mereu explic asta elevilor mei. Am convingerea intimă că lumea se bizuie pe adevăruri strict ştiinţifice. Dealtfel am publicat un studiu în Revista de matematică numărul 4, anul al XVI-lea, la pagina treizeci şi doi.
-Felicitări. Cât mă priveşte, consider că şi căsătoria, într-un fel, este o sumă... Apropo, dacă privim lucrurile strict raţional, dacă năzuim spre raporturi trainice excelând prin armonie, nu putem uita metoda de calcul a probabilităţilor. În faţa acestei metode, orice raţionament sofisticat se prăbuşeşte. Rămâne matematica întemeiată pe logica cifrelor raţionale, logica lui Aristotel.
-Dumneata îmi placi, spuse ea cu ochi strălucitori.
-Privindu-vă, nu aş putea face decât aceeaşi afirmaţie.
-Înseamnă că prima problemă este rezolvată. Obstacole sentimentale nu există. Să mergem mai departe - femeia ezită puţin la aceste cuvinte - mai departe, adică să ne referim la butoiullui Diogene. Mai exact la problema locuinţei.
-Am o vilă. Peste şase luni ne putem muta în ea, dar poate fi vizitată oricând, răspunse el calm.
-Oricând, ca noţiune include şi imediat. Deci?...
"A naibii muiere. Precisă şi exactă ca cifra unu."
-Deci, am putea vedea locuinţa numaidecât.
Szemes avea o anume strângere de inimă. N-ar fi fostmai bine să pună capăt acestei comedii?
Doamna aceasta mult prea raţională era în stare să ceară documente, copii după cartea de imobil şi aşa mai departe, înainte de a-şi oferi proprii gologani. Dar, realmente, avea parale? Doar se ştie că profesorii de liceu n-au fost blagosloviţi de stat cu cine ştie ce salarii strălucite. Au fost şi au rămas nişte truditori ai

naţiunii.
...Ieşiră în stradă. O pofti cu un gest elegant spre Opelul ce staţiona nu departe şi care, bineînţeles, nu era allui. O invită pe Stella să urce. Străbătură străzi şi bulevarde în tăcere. În sfârşit, ea începu să vorbească. Spre surprinderea lui Putya, îl tutui.
-Dacă ai o asemenea maşină, înseamnă că n-o duci rău deloc. Voia probabil să încălzească puţin atmosfera.
-N-am motive să mă plâng.
Au mai schimbat câteva cuvinte şi au ajuns la vila în construcţie, părăsită. Szemes, micşorând viteza, cercetă cu atenţie împrejurimile, nu cumva, cine ştie, să apară vreo persoană nepoftită. Văzând că nu e niciun pericol, deschise uşa maşinii.
-Aici este căsuţa, draga mea,... din păcate, din cauza unei jene financiare temporare, construcţia este întreruptă. Mda - scăpă un oftat - asta este soarta unui bărbat care vrea să rezolve totul de unul singur. Ştii, Stella, am un principiu: întemeierea căminului este datoria bărbatului. Când o aduce acolo pe femeia dorită, totul trebuie să fie gata, bucuria mariajului să nu fie umbrită de grija de a economisi ban cu ban.
Intrase în rol şi încă bine. Savura teatrul pe care-l juca, iar ea tăcea. Răceala ei îl făcu bănuitor şi o întrebă:
-Nu crezi că am dreptate?
-Cred că ai dreptate.
Subit, îi trecu pofta de a-şi mai declama replicile învăţate şi se aşternu tăcerea.
-Nu mai spui nimic? întrebă ea într-un târziu. Îmi place foarte mult să te ascult. Neaşteptat... nu cred decât în Biblie, dar şi în aceea cu anumite rezerve. Viaţa n-o cred, ci vreau s-o cunosc.
-Perfect, îşi înclină capul Szemes.
-Sper că nu te-am indispus? îl întrebă ea.
-Nu... nu. Mă indispune înfăţişarea acestei vilişoare. Patrusute de mii de forinţi am băgat în ea şi când, priveşte-o, e aproape gata, m-am poticnit din cauza a douăzeci-treizeci de mii de forinţi pe care nu-i mai am.
-Fii exact, de câţi bani ai mai avea nevoie?
-Cel mult de treizeci de mii.
-Peste cât timp ar fi locuibilă vila?
-Dacă aş avea banii respectivi, ne-am putea muta în ea chiar peste două luni de zile, urmând ca unele finisări să mai dureze trei, patru luni.
Profesoara de matematici îl privi drept în ochi, stăruitor, apoi îl măsură din cap până-n picioare. Tăcerea ei deveni apăsătoare, când, în sfârşit, rosti:
-Sunt dispusă să contribui cu douăzeci de mii de forinţi.
-Nu, n-am să primesc niciun ban! Doar ţi-am spus că am principiile mele. Nu mă căsătoresc pentru bani.
-Acum sună fals, stimate domn. Încetează. Ai nevoie de bani, vrei să te căsătoreşti şi punct. Fiind o femeie orgolioasă nici eu nu vreau să vin cu mâna

goală în această căsătorie. Deci?
-Bine, îşi plecă fruntea Szemes, primesc, dar numai cu titlul de împrumut şi cu o singură condiţie.
-?
-Să mă iubeşti puţin.
-Am să răspund sistematic. Nu va fi un împrumut, ci o parte a zestrei mele. Iar cu condiţia sunt de acord.
-Eşti o femeie minunată, cu suflet mare! Îngăduie-mi ca în faţa viitorului nostru cuib să-ţi cer mâna.
-Nu-mi plac efuziunile de tip feudal.
-Atunci... dă-mi voie să te sărut. De cum te-am văzut, am simţit că eşti înţeleaptă şi bună.
-Din această clipă, poţi să te consideri logodnicul meu, spuse Stella pe un ton obiectiv şi-l sărută pe frunte.

În numai câteva săptămâni, Szemes, mirele şarlatan, reuşi să pună mâna pe optzeci de mii de forinţi. Se pregătea să-şi ia o vacanţă binemeritată. Plănuia să se stabilească pentru un timp într-un orăşel de provincie.

Satori cerceta oarecum plictisit un buletin al poliţiei din Paris. Îlinteresau numai articolele şi capitolele careabordau aspecte psihologice ale criminalisticii. Stătea cufundat în lectura unui asemenea capitol, când sună telefonul. Îi chema Szalkai.
-Frăţioare, ai putea să ne ajuţi. Vino te rog jos la mine. Tot te plângi de plictiseală.
În biroullui Szalkai Ferke se găsea, aşezată într-un fotoliu lângă măsuţa joasă, o femeie cu ochelari, cu faţa osoasă şi severă.
-Stimată doamnă, se sculă Ferke de lângă ea, vă rog să-mi îngăduiţi să vi-l prezint pe colegul meu Satori. Relataţi plângerea pe care o aveţi. Puteţi conta pe dânsul.
Femeia se ridică şi ea. Îl întrecea pe Satori cu un cap. Îi întinse mâna energic.
-Dr. Bardy Stella, matematiciană.
-Vă stau la dispoziţie.
-Mă interesează dispariţia logodnicului meu. Îl caut de două săptămâni, sunt foarte îngrijorată. Cred că i s-a întâmplat ceva.
-Dacă îmi permiteţi, numele?
-Dr. Bardy Stella.
-Nu, nu,...numele logodnicului.
-Dr. Szemes Istvan, consilier în domeniul reclamei comerciale.
-Szemes? căzu Satori pe gânduri. I se păru un nume cunoscut.
-Da, vă rog, Szemes Istvan.
-Vă datorează ceva, cumva?
-Da. Îmi datorează fidelitatea de logodnic.

-Evident, fidelitatea, dar ceva bani nu cumva i-aţi împrumutat?
-Din principiu, nu cer şi nu dau bani cu împrumut.
-Dar poate i-aţi dat logodnicului sub o altă formă?
-Dacă insistaţi, pot să vă spun că i-am dat douăzeci de mii de forinţi, un avans din zestrea mea, drept contribuţie pentru terminarea vilei de pe Dealul Trandafirilor.
Satori se gândi: "Douăzeci de mii... e ceva, un salariu pe câteva luni de zile".
-O precizare, continuă femeia, sunt convinsă că nu e vorba despre vreo escrocherie, cu atât mai mult cu cât construcţia vilei a fost reluată.
-Atunci, ce vă frământă, ce bănuieli aveţi?
-Sunt îngrijorată. Ne-am întâlnit într-o zi, mi-a promis că a doua zi vine să mă aştepte în faţa şcolii, ca să mergem împreună până la vilă. Dorea să controleze puţin lucrările la faţa locului. De, atunci nicio veste, niciun semn de viaţă. Nu este firesc să fiu îngrijorată?
-Hm. Liniştiţi-vă. Noi vom cerceta cazul. Sunaţi-ne la telefon, peste două zile, la interior 0l-01.
-Vă mulţumesc. Am fost sigură că pot conta pe poliţia maghiară.
Era gata să plece, dar Satori o opri.
-Un moment... Deşi n-aş vrea să mă amestec în viaţa dumneavoastră personală, vă întreb totuşi unde şi cum l-aţi cunoscut pe Szemes Istvan. Vă cer scuze pentru această întrebare.
-Nu am secrete, inspectore. Ne-am cunoscut prin intermediul rubricii de mică publicitate a unui ziar. M-a atras motoul"Garoafa albă". Un om care îşi alege ca moto numele acestei flori nu poate fi decât un domn, din cap şi până-n picioare. Mai adaug că anunţul pe care-l dăduse la ziar se încheia cu câteva cuvinte care defineau şi ele corectitudinea autorului lor: era rugămintea să fie ocolit de aventuriere.
-Vă mulţumesc frumos, doamnă profesoară.
-Nu aveţi pentru ce, eu trebuie să vă mulţumesc pentru eforturile pe care le veţi depune spre a-l găsi.
După ce plecă, cei doi poliţişti se priviră întristaţi.Iată o femeie, deloc frumoasă, dar atât de cinstită...., exactă ca o formulă matematică, victimă ideală pentru excrocii sentimentali, tocmai pentru că este convinsă că-i raţională, înzestrată cu un deosebit simţ practic. Şi pentru că, fiind foarte cinstită, are încredere şi în cinstea, celorlalţi oameni.
-Tu ce zici, Ferke?
-La drept vorbind, nu sunt deloc convins că tipul este un escroc, odată ce are o vilă în construcţie pe Dealul Trandafirilor.
-Ferke, m-aş repezi până la Buda, ca să văd vila aceea.
-Cum vrei. Eu unul sunt sătul să tot cercetez găinării şi şarlatanii banale. Dar n-ai decât să-ţi prinzi garoafa albă pe rever.
De trei săptămâni amâna Szemes plecarea în provincie. Cauza cauzelor era Anita, una dintre dansatoarele de la Moulin-Rouge. Femeile au fost şi au rămas

slăbiciunea cea mare a vieţii lui, dar până acum parcă niciuna nu-l subjugase atât de mult ca această Anita, cu talia zveltă şi mlădioasă, cu frumuseţea ei încununată de un păr roşu ca para focului.
Szemes făcea nu numai promisiuni ademenitoare privind căsătoria şi vila din Dealul Trandafirilor, dar el era acela care scotea din pungă sutele de forinţi.
Întâlnirile lor aveau loc, de obicei, la restaurantulLuxor. În privinţa celorlalte "logodnice", de una se debarasase părăsind-o, pe alte două le amăgea mereu, mereu.
Cea mai stăruitoare în dragostea ei se dovedea a fi Ditke. Se ţinea scai de el, nebănuindu-l, fireşte, de nicio şarlatanie.
Stăteau acum amândoi într-un local, ea turuind întruna, fără noimă. Că mereu îi e dor de el..., ce bine o să fie când vor locui împreună în vilişoara lor..., o să aibă grijă de el...
Szemes, nici el nu ştia de ce, era încercat de nelinişte. Se tot foia pe scaun, uitându-se în toate părţile.
-Aştepţi pe cineva? întrebă Ditke, observându-i neastâmpărul.
-Pe inginerul constructor, veni răspunsul prompt. Nu pricep deloc de ce întârzie. Până la urmă va trebui să dau o fugă până în deal, ca să mă întâlnesc cu el.
-Dacă ai treabă, dragul meu, eu nu te reţin, deşi, spun drept, mă simt atât de bine când suntem împreună.
-Nici eu nu m-aş mai despărţi de tine, începu Szemes pe un ton duios, dar încremeni în aceeaşi clipa. În uşă, de necrezut, îşi făcu apariţia Anita. Purta nişte ochelari de soare rotunzi şi maronii, un fel de pardesiu negru, lung, care se desfăcea la fiecare pas, dezvăluindu-i minifusta şi picioarele-i superbe. O clipă, lui Szemes îi veni "s-o ia la fugă, pur şi simplu, dar ar fi fost prea târziu. Anita se uita la el. făcându-i semne cu mâna şi ciripind:
-Hello, Putya! Ce faci?
Complet pierdut, Putya îşi aranja nodul de la cravată. Anita ajunse la masă. Pe Ditke o ignora complet.
-Huhu, puişor!
Szemes se răsti la ea:
-Ce te prosteşti? Ce cauţi aici?
Ditke o privea contrariată şi uluită pe Anita. Apariţia fetei avusese asupra ei efectul unui şoc. Dansatoarea continua să se răsfeţe:
-N-ai niciun motiv să fii supărat pe mine darling, ai cuvântul meu de onoare că tipul acela pe care l-ai văzut aseară îmi închiriază o cameră, şi atât. Nu am nimic cu el.
-Ajunge, se răsti Szemes din nou, nu mai îndruga prostii.
-Vai ce urât te porţi cu micuţa ta Anita. Nici măcar nu îmi oferi un scaun? Sau... Spune drept, vrei să rupi relaţiile cu mine? Dacă-i aşa, mărturiseşte franc că nu mă mai iubeşti şi gata!
Pentru Ditke paharul se umpluse.
-Putya, rosti cu o voce sugrumată, ce se întâmplă aici? Cine este dânsa?

-Putya, poate ar trebui să te întreb eu cine este dumneaei. La urma urmei, de ce nu ne prezinţi?
Szemes se întoarse către Ditke, îşi drese glasul şi rosti aproape ceremonios:
-Draga mea Ditke, am plăcerea să ţi-o prezint pe sora mea cea mică, Anita.
Se întoarse către dansatoare, privind-o ameninţător, dar aceasta se făcea că nu pricepe nimic şi exclamă cu - voce voit naivă.
-Ce glumeţ eşti! Şi ce urât te uiţi la mine! Dacă eu îţi sunt surioară - râse cu răutate - te pomeneşti că doamna este mătuşa ta din America, despre care mi-ai povestit atâta.
Szemes începu să-i explice lui Ditke, răguşit, că surioara e tare zăpăcită, aşa a fost de mică, mereu face pe extravaganta, pe originala, dar Anita se ambiţiona.
-Zăpăcită cum sunt, vreau totuşi să fac cunoştinţă cu mătuşa ta! Am onoarea să mă prezint. Mă numesc Anita şi sunt logodnica lui Putya! E bine?
-Ce-ai spus, mucoaso? începu să strige Ditke. Eu sunt, nu tu, logodnica acestui domn! Ce obrăznicie! Putya, te rog s-o pui la punct, imediat!
-Nu-ţi permit să mă faci mucoasă, chiar dacă sunt mai tânără decât dumneata cu un sfert de secol! Auzi? Cică ea este logodnica lui Putya! O babornIţă!
Ditke se sufoca. Sări în picioare şi apucă reverullui Putya.
-Vreau explicaţii! Aici, pe loc, domnule Szemes!
Putya se ridică,şi el de pe scaun şi începu să-şi pipăie tâmplele, clipind des din ochi.
-Desigur... Pardon... Am să explic totul... Dar acum iertaţi-mă pentru două secunde...
Păşi grăbit spre toaletă. Cunoştea bine locul: din spălător, o uşă dădea spre cealaltă încăpere a localului; de-acolo putea s-o şteargă în două minute, ceea ce şi făcu.

-La telefon Szalkai. Tu eşti Satori? Auzi, la serviciul de reclamaţii plânge o matroană... În hohote.
-Şi ce am eu cu asta? Studiez un dosar.
-E cazul tău, amice. O altă mireasă a Garoafei albe.
Peste câteva minute erau faţă în faţă mireasa înşelatăşi poliţistul Satori.
-Sunt Telepi Ditke, văduva lui Armand Telepi. Vă rog din suflet, ajutaţi-mă.
-Ocupaţi loc, poftiţi, şi liniştiţi-vă.
-Cer apărare, în numele legii. Sunt înşelată şi înjosită, din cauza unei femei stricate, care...
-Doamnă, chestiunile de divorţ aparţin altor autorităţi, nu poliţiei.
-Nu este vorba de divorţ... sunt văduvă, doar v-am spus... Nu vreau să mă despart de el..
-Dacă aţi binevoi să fiţi mai explicită.
-Nu vreau să mă despart de logodnicul meu.
-Adică de dr. Szemes Istvan, nu-i aşa?
Văduva rămase încremenită.

-Îl cunoaşteţi, domnule inspector?! În acest caz... poate staţi de vorbă cu dânsul.
-Vă rog să vă formulaţi plângerea. Aşadar, v-aţi cunoscut printr-un anunţ la mica publicitate...
-Şi pe asta o ştiţi? Este exact cum spuneţi. De patru, ani sunt singură, după ce bunul meu soţ a decedat. Mă descurc aşa cum pot cu prăvălioara mea, în lipsa unui bărbat energic... Mi-au dat târcoale nu puţini bărbaţi, dar în fiecare vedeam un vânător de zestre... Anunţullui Szemes mi-a inspirat însă încredere. O mare încredere. Iată, mi-am spus, un om serios, cu o situaţie bună, care nu vrea altceva decât o femeie la fel de serioasă, pentru a-şi întemeia, o căsătorie.
-Câţi bani i-aţi dat împrumut?
-V-a povestit şi asta? Dragul de el! Câtă sinceritate! Sunt gata să-l iert, inspectore, în ciuda scenei penibile cu pipiţa aia!... Ieri i-am mai dat zece miare. În total, şaizeci de mii.
-Pentru vilă, ştiu. Vila de pe Dealul Trandafirilor, care trebuie terminată, finisată şi aşa mai departe. Deci vreţi să-l denunţaţi pentru înşelătorie, escrocherie.
-Eu? Nu, inspectore! Vă rog să mă ajutaţi să-l salvez din ghearele acelei femeiuşti cu păr roşu!
-Unde obişnuiaţi să vă întâlniţi?
-În ultimul timp, la "Luxor".
-Doamnă, mă tem că logodnicul dumitale este unescroc ordinar. Nu sunteţi singura sa "logodnică" şi victimă. Mai există, de pildă, o profesoară, pe care a escrocat-o cu douăzeci de mii de forinţi, tot sub pretextul terminării acelei vile.
-Nu! Putya nu poate fi escroc! Dacă-l cunoaşteţi, într-adevăr, ştiţi că n-ar fi în stare de aşa ceva.
-Vila de pe Dealul Trandafirilor nu există..., adică nu-i aparţine.
-De necrezut! Începu să plângă Ditke. Putya al meu... să nu fie un om cinstit?
Satori apăsă un buton şi în încăpere intră dactilografa.
-Putem formula reclamaţia, doamnă Telepi?
-Da, încuviinţă Ditke, ştergându-şi ochii cu o batistă roz. Subsemnata...
Înainte de a semna, se întoarse spre poliţist, cu ochii năpădiţi de lacrimi:
-Nu vreau să păţească ceva, inspectore! Nici banii nu mă interesează... Vreau atâta să se întoarcă la mine, să mă căsătoresc cu el.
-Nu ştiu ce să vă spun. În orice caz, trebuie să iscăliţi această hârtie.
-Iscălesc, dar vă rog să mi-l găsiţi, vă rog din suflet.

Szemes nu se simţea deloc în apele lui, după întâmplarea de la "Luxor" cu Ditke şi Anita. Nu s-ar mai fi înfăţişat în acellocal, în ruptul capului, dacă tentaţia de a "rezolva" încă un caz n-ar fi fost prea mare. "Va fi ultima aventură de acest gen!" se jura. Îşi luă inima în dinţi şi porni spre "Luxor".
Din uşă, cercetă atent localul. Totul părea a fi obişnuit. Ospătăriţa îl salută cu o înclinaţie a capului, recunoscându-l, fără să schiţeze însă vreun interes aparte. "Înseamnă că, după plecarea mea, Ditke şi Anita n-au făcut scandal, nu s-au încăierat. E bine!"

Nu se linişti de tot, un al şaselea simţ îi dictă încontinuare o stare de veghe. Poate nici n-ar fi intrat în local dacă într-un colţ n-ar fi observat o femeie îmbrăcată în negru, în jur de patruzeci şi cinci de ani, cu o faţă puţin îndurerată. "Ea trebuie să fie", îşi spuse Szemes, deşi mai erau zece minute până la ora fixată pentru întâlnire... Îşi prinse garoafa albă la rever.
Femeia în negru îl privi şi începu să zâmbească stingheră. Putya se apropie de masă, se înclină şi se prezentă:
-Dr. Szemes Istvan!
Femeia îi făcu semn să ia loc, fără să-şi spună numele.
Szemes începu să-şi debiteze banalităţile, complimentele, să dea glas bucuriei de a o cunoaşte etc..., dar simţea continuu că vocea îi suna fals. "Nu sunt în formă astăzi", se gândi. Cerceta mereu cu privirea localul, stăpânit de un sentiment neplăcut.
-Dintr-o sută de scrisori, numai a dumneavoastră m-a impresionat, reîncepu tirada. Pot spune, stimată doamnă, că, întâlnindu-vă, mi se confirmă plăcuta senzaţie pe care o încercam în timp ce parcurgeam rândurile scrisorii... Vă asigur că îmi repugnă orice spirit de aventură, dealtfella vârsta mea ar fi şi nu ştiu cum... Nu-i aşa?
Prin faţa localului trecu o maşină cu dungi albe şi albastre. O maşină a poliţiei! Szemes simţi cum i se iuţesc bătăile inimii. Începu să-şi spună că-i o prostie, că n-are absolut niciun motiv să-şi piardă calmul, dar în uşă apăru un uriaş câine roşcat urmat de doi bărbaţi în uniforma poliţiei.
I se uscă gura, subit, simţi cum panica pune stăpânire pe el.
Privi spre câine... şi-l recunoscu! Sigur că da, era Kantor, despre care odată, demult, scrisese ceva, pe când mai era reporter la gazeta din provincie.... Iar poliţistul care se apleca acum, şoptind parcă ceva la urechea câinelui, nu putea fi altul decât... cum îl cheamă, dom'le?! Da. Csupati!
Începu să transpire!
-Pardon! Rosti răguşit şi, pipăindu-şi stomacul, se ridică de pe scaun.
Porni spre toaletă. Spălătorul... o uşă ce dă spre o încăpere cu tapet vernil...
Poate erau simple închipuiri!
De ce l-ar căuta poliţia tocmai pe el?
Ce bine ar fi fost dacă ar fi plecat în provincie, cu trenul de aseară!
În holul spălătorului se ciocni de un cetăţean, ceru scuze şi se grăbi mai departe. Nu observă că garoafa albă îi căzuse de la rever.
A avut noroc, nu a mai întâlnit pe nimeni, nici în spălător, nici în hol... ieşi valvârtej şi se pomeni într-o curte cu sumedenie de lăzi şi butoaie. De acolo ieşi în stradă. Opelul! Opelul era salvarea. Avea chei ce se potriveau la orice maşină... Marcă sigură!
Repede!... Repede!... Cât mai departe de aici!
Kantor îl sesizase primul pe omul care se ridicase precipitat de la masă. Îşi ciuli urechile şi se luă după dânsul. Fără grabă, calm, cu paşi calculaţi.
Nu putea să-l scape.

Nu? O uşă albă i se trânti în nas... şi se opri, derutat. Deocamdată îl pierduse.
În local se auzi glasullui Satori:
-Aduceţi nişte apă rece! Femeia asta a leşinai!
Csupati deschise uşa în faţa lui Kantor şi acesta săriîn spălător. Mozaicul emana miros de amoniac. În mijlocul încăperii, strivită, o garoafă albă.
Csupati o ridică aproape cu gingăşie, apoi strigă energic, poruncitor, ca-ntotdeauna:
-Mirosssu'! Căutarrrea! Şi vârî floarea sub nasullui Kantor.
...Abia acum simţi câinele, puternic, impulsul instinctului de vânătoare. Parfumul garoafei îl stârni, îl enervă mai mult chiar decât mirosul de amoniac, provocându-i un fel de ură.
Ţâşni, alergând cu botul împins înainte. Copoi. Din nou o uşă închisă. Sări pe clanţă şi o deschise.
Un hol, o încăpere, oameni contrariaţi de apariţia unui câine mare şi roşu, o altă uşă, de astă dată deschisă, o curte plină cu lăzi şi butoaie mirosind a bere. Apoi străduţa...
...Kantor şi Csupati priveau în jur. Poliţistul văzu primul Opelul, care, cu motorul duduind, încerca să-şi facă drum printre alte automobile parcate pe străduţă. Kantor ajunse primul maşina din urmă. N-o mai putea opri..., sări pe acoperişul ei.
Un salt superb, de lup, cu trupul destins, alungit.
-Puneţi mâna pe ea! Strigă fără să vrea Csupati, privind neputincios spre maşina care alerga în plina viteză.
-Ce tot urli? auzi glasullui Satori care sosise şi el. Vrei să ne compromiţi?
Făcu un semn şi Volga poliţiei îşi ambală motorul.
Szemes îşi conduse maşina - nici el nu ştia de ce - spre podul Margareta. La intersecţia cu bulevardul Nagy, călcând legea circulaţiei, traversă şoseaua acrobatic, apoi, virând larg spre stângă, se îndreptă spre podul de peste Dunăre.
Frica îi împăienjenise ochii, nu vedea decât contururi vagi pete de culori.
Un singur gând îl mai consola: "Bine că am scăpat de câine! Dacă reuşea să mă apuce de pantaloni... Adio!"
Habar n-avea că fiorosul câine poliţist se afla la câţiva centimetri deasupra sa,lipit de acoperişul maşinii.
Începu să răsune, sfâşietor, sirena de pe maşina poliţiei. Pe Szemes îl trecu un fior. Erau pe urmele lui, sfârşitul se apropia implacabil. Şi iar sirena, iar şi iar, tot mai puternic, urlând, vuind, avertizând. N-auzea nici fluierul agenţilor de circulaţie, nimic, numai sirena.
Ajunse până la mijlocul podului, acolo unde era o coborâre spre insula Margareta. Stop! - indica semaforul şi, neavând încotro, frână, pomenindu-se înghesuit între multe alte autovehicule.
Încercă disperat o nouă manevră înapoi, ca să ajungă cumva aproape de şinele tramvaiului, singura pistă pe care ar fi putut să evadeze.
Tampona o maşină vişinie, dar reuşi să vireze cu bine.Luă viteză... Frână din

nou, căci dinspre Buda se apropia un tramvai.
Sări pe uşă în ultima clipă, înainte ca botul maşinii să fie izbit de tramvai.
O luă la fugă ca un nebun.
Se lovi la gleznă. Nu simţi însă vreo durere. Aproape că nu vedea nimic. Nici Dunărea, nici cupola de stâncă a muntelui Gellert, nici frumuseţea clasică a Podului culanţuri, nici turnulînfipt în cer, ca o lancie de piatră, al bisericii lui Matei Corvin.
...Kantor sărise de pe maşină, înainte de ciocnirea cu tramvaiul. Simţise pericolul care se apropia şi, luându-şi avânt, se săltase pe acoperişul altei maşini. De acolo îlurmărea cu privirea pe "omul său“, care fugea deznădăjduit spre Buda.
Două instincte se confruntau acum în Kantor: cel de vânător şi cel al autoconservării. Nu scăpă din ochi prada, dar nici nu se aventură să alerge după ea prin puzderia de maşini în mişcare, gata să-l strivească. Auzul său aştepta nerăbdător cuvântul stăpânului, porunca acestuia. Numai stăpânul putea hotărî într-o asemenea situaţie complicată, primejdioasă.
Dar stăpânulnu era, aşa că porunca întârzia.
Iar Szemes se îndepărta şi Kantor nu putea suporta riscul de a-l scăpa. Aşa că se hotărî. Un salt printre maşini. altul... iată-l pe trotuar.
Era deja departe, când sosi maşina poliţiei lângă Opelul tamponat.
...Szemes privi înapoi: din urmă venea fiara roşcovană, înfricoşătorul copoi. Parcă auzea un clănţănit de colţi, un lătrat fioros. Nu. Se auzi din nou sirena, ce urla sfâşietor.
Să nu fie nicio scăpare?
Dunărea!
Va sări în apă. Era unica salvare.
Se agăţă de balustradă şi privi în jos. Apa se învolbura ameninţătoare dedesubt. Nu. Asta nu!
Simţi o durere în partea dorsală: Kantor îl apucă, puternic, ferm. Chiar dacă ar fi vrut, Putya nu ar mai fi putut să sară în Dunăre.
-Cuţulache..., începu să-l implore pe Kantor, cuţulache, dă-mi drumul!
Kantor fu descumpănit pentru câteva clipe. Aşa ceva nu mai păţise. În loc să se împotrivească, să încerce să fugă, să scape, uite, captura îl roagă în genunchi, aproape că-l dezmiardă. Şi geme. De ce geme? El, Kantor, nu l-a muşcat, nu i-a făcut nimic.
-Nu te înduioşa, câine poliţist! Auzi însă glasul poruncitor allui Csupati, care sosi şi el împreună cu Satori. N-am dreptate, şefule? I-am mai explicat că un copoi nu trebuie să fie sentimental. Hai, se adresă apoi lui Szemes, hai, scoală-te garofiţă!
"O garofiţă albă la rever..." se gândi Satori. În loc să se bucure că îndeplinise misiunea încredinţată, era trist.

S-A ÎNTÂMPLAT ÎNTR-O ZI DE VINERI

Era vinerea, după-amiază. Csupati îşi ducea câinele la tabăra dintre dealuri. Se grăbea, căpătase o permisie de două zile şi intenţiona să se repeadă până acasă, în provincie, cu acceleratul de seară. Îi era dor de soţie şi de copii. Din primăvară trăia în Capitală fără familie. O vizita la două săptămâni, în acele sâmbete care erau zile de repaus. Dar două sâmbete la rând se ivise câte un caz, o treabă urgentă de serviciu şi nu trecuse pe-acasă. Satori îi spusese acum: "Mai puţin de cinci zile să nu stai acasă! Înţeles?"
Pe Kantor nu avea voie să-l ia cu dânsul în aceste călătorii şi întotdeauna despărţirile erau... "dramatice", îşi lua rămas bun de la câine de parcă ar fi fost un adio pentru totdeauna.
Clopotul care chema la masă locatarii taberei bătea exact la ora cincisprezece şi treizeci de minute. Kantor, cel mai adesea, era hrănit la sediul poliţiei, nu aici, totuşi înţelegea perfect glasul clopotului şi, auzindu-l, începea să saliveze numaidecât.
-Hai, înfulecă repede! Îi spuse acum Csupati. Vreau să ne plimbăm puţin.
Câinele era bine dispus, dădu din coadă, imitat de Toncsi, la fel de vesel şi jucăuş.
Toncsi crescuse, nu mai era puiul de altădată, bleg şi neîndemânatec. Cu cât se maturiza, Kantor se distanţade el. Începea să-l enerveze căţeluşul, se supăra pe el din te miri ce. Toncsi nu înţelegea nimic. Îllătra pe prietenulsău mai mare, se lua la trântă cu el, iar când Kantor îl punea la respect cu câte o muşcătură, puiul erastupefiat.
Aşa fu şi astăzi. Toncsi se agăţa jucăuş de coada lui Kantor, acesta îl avertiză "pleacă!", scoţând un mârâit scurt, clar cel mic continua să-şi agaseze prietenul. Atunci Kantor se întoarse furios şi-l muşcă de nas; mai mult îi ciupi cu dinţii.

..."Străzile de aici, înguste, urcă şi coboară. Pe alocuri, pantele sunt abrupte, trotuarul are trepte. Casele sunt frumoase, adevărate vile, înconjurate de grădini cu flori, de livezi. Csupati iubea acest cartier liniştit, paşnic, pitoresc.Într-o asemenea "căsuţă" ar fi vrut să locuiască împreună cu familia. Ce-ar spune soţia dacă, într-o bună zi, ar veni cu ea aici, s-ar opri în faţa casei..., să zicem a aceleia cu trandafiri sălbatici căţărându-se pe pereţi, şi ar declara solemn: "Poftim cheia, draga mea, aici vom locui de acum încolo!"
-Aoleo! Pierd trenul, se dezmetici din visare. Mai repede, să te duc în tabără, Kantore! De ce nu mi-ai atras atenţia că-i atât de târziu? Câine uituc ce eşti!
Kantor cobora şi urca treptele străzii, privindu-şi din când în când stăpânul. Fugea înainte, îl aştepta, iar fugea înainte. La un moment dat se opri. Stăpânul trecu pe lângă el, dar câinele rămase locului.
-Vino! Ce mai stai?
Kantor nu se mişca, adulmeca aerul cu botul ridicat.

-Ei drăcia-dracului..., mai spuse Csupati. dar în aceeaşi clipă se opri şi el. Simţea un miros acru, de fum. Privi în jur să vadă de unde vine? De la vreo sută de metri mai jos, dintr-o curte! Printre pomi, se învălurea un fum negru, roşiatic.
-Drăcia-dracului! Îşi reluă Csupati vorba de mai 'nainte, dar pe cu totul alt ton. Kantor!
Câinele se avânta spre locul incendiului, ajungând acolo mult înaintea lui Csupati.
Din toate părţile veneau oameni, buluc, agitându-se, strigând, văicărindu-se fără rost. Ajuns la faţa locului, Csupati observă că flăcările făcuseră un adevărat prăpăd. Limbi de foc ieşeau pe ferestrele de la etaj.
Se făcuse linişte, nu se auzeau decât pocniturile şi duduitul focului. Vecinii, priveau sinistrul tablou, paralizaţi de groază. Numai câţiva dintre ei alergau - fără să ştie ce au de făcut - încercând să ajute cumva...
-Unde-i gura de apă din grădină?! urlă subofiţerul.
Nimeni nu-i răspunse de parcă ar fi fost toţi surzi.
-Se aude?! începu să urle Csupati. Arătaţi-mi gura de apă şi aduceţi un furtun. Mişcă!
-În spatele casei..., răspunse în sfârşit un glas bărbătesc.
-Vino cu mine!
-Am înţeles!
Csupati, împingând la o parte câţiva gură-cască, alergă spre locul indicat.
Undeva, la etajul casei, trosni ca o explozie geamul unei ferestre. O draperie ardea ca o torţă.
Iată şi furtunul! Îl apucă şi alergă spre casă, trăgânu-l după sine. Îl ajuta doar Kantor, târându-l şi el înainte. Abia acum veneau câţiva bărbaţi, dezmeticiţi după prima spaimă.
Jetul de apă se dovedi a fi cu totul insuficient pentru stingerea incendiului. De cel puţin trei guri de apă ar fi fost nevoie ca să fie salvatelocuinţele de la parter, încă necuprinse de flăcări.
-Repede, aduceţi şi alte furtunuri! Ce mai staţi? se răsti Csupati la cei din jurul său. Pe aici fiecare clădire are grădină, trebuie să fie guri de apă şi furtunuri!
Pe poartă năvăli în curte o femeie, îndreptându-se către clădirea în flăcări. În ultima clipă, Csupati reuşi s-o prindă de braţ, oprind-o să nu se arunce în foc.
-Ai înnebunit, femeie?!
-Copilul! Copilaşul meu! Urlă aceasta, hohotind de plâns şi încercând să se smulgă din mâinile plutonierului...
-U... u... unde?! întrebă Csupati, îngrozit de întorsătura tragică pe care o luau lucrurile. Unde-i?! N-auzi? Răspunde!
-În camera mică de lângă bucătărie. Sus! Lasă-mă să-l scot de acolo!
-Ţineţi-o bine! Strigă Csupati, împingând femeia în mijlocul unui grup de oameni. Nişte bărbaţi o prinseră imediat de braţe, imobilizând-o.
Csupati smulse un furtun din mânile cuiva şi-l îndreptă spre intrarea în casă.
După câteva secunde, aplecat în faţă, pătrunse pe uşă.

Focul venea, cobora, de sus. Scara interioară, de lemn, balustrada ei începuseră să ardă, fumul era dens, îl orbea, îl usturau ochii cumplit. Îşi scoase batista, o udă şi o ţinu în faţa gurii.
Stropind înverşunat scările şi balustrada, începu să urce... La a treia treaptă se opri. Până aici se întindea furtunul! Numai până aici.
Auzi un scâncet de copil, de sus... Sau i se păru?
-Kantor! Urlă cu disperare în glas.
Câinele se afla lângă el. Îşi urmase stăpânul de când intrase în casa incendiată. Îşi semnală acum prezenţa, atingându-i cu botul piciorul, ca de obicei.
-Erai aici?... Kantor... Kantor al meu... Fii atent, copilaş! Îşi aminti că aşa îşi instruise câinele, odată, demult, pentru acţiuni de salvare în cazul unor incendii. Co-pi-laş! Înţelegi?
Îl privea rugător, implorându-l pe Kantor.
În loc de orice alt gest, acesta porni pe scară, în sus...
-Găseşte-l..., mai rosti Csupati, ca pe o rugăciune.
Se auzea acum limpede, sfâşietor, un plâns de copil.
Îl auzea, fireşte şi Kantor. Fusese răscolit încă din curte, ascultând plânsul amar al femeii. Apoi, când stăpânul său se aruncase în casa mistuită de flăcări, Kantor simţise că ceva rău, foarte rău se abătuse asupra lor. Simţurile-i erau surescitate, o dată mai mult, de mirosul puternic, respingător, înecăcios, al fumului.
Acum urca scara, dând o luptă aprigă pentru a-şi stăpâni instinctul de conservare. Drumul îi era barat de limbi de foc... de care se temea cumplit, care nu puteau fi biruite prin luptă, dar care muşcau dureros. Noroc că stăpânul îiudase bine blana! Apa, numai apa era în stare să se bată cu flăcările.
Strănuta, fumul îi chinuia nările, plămânii. Stăpânul nu-i poruncise să acţioneze,... stăpânul nu-l trimitea la moarte. Îl rugase! Îl rugase să-i caute şi să-i aducă acel ceva care scotea un plâns subţire, dincolo de flăcări.
Ajunse la etaj.
În jurul său numai uşi. Pe care dintre ele săintre?
Din nou răsună plânsul de copil. Da, era acolo, undeva în dreapta, o uşă era deschisă, dar tocul ei - în flăcări!
N-avea ce chibzui, aici era nevoie de un salt... cu ochii deschişi, prin perdeaua de foc!
Kantor ţâşni şi sări.
Covorul pe care ateriza îi ardea tălpile. Repede-repede! Nu era timp de pierdut. Atât de repede, încât tălpile să plutească deasupra covorului.
Simţea un miros nou, cunoscut şi totuşi străin. Mirosul părului său propriu, care uscându-se, începuse să se pârlească. Pentru prima oară îi era scârbă de propriul miros.
Dulapul din cameră ardea, ca şi podeaua...
Nicio fiinţă vie în încăpere.
Kantor ieşi într-un hol. Aici, pe jos nu ardea, era piatră, dar fumul era atât de

gros încât îl îneca... Mai departe! Înapoi, între flăcări! Uite, o uşă. Partea ei de jos ardea... Kantor se căzni ca, ridicat în două picioare, deasupra flăcărilor, să deschidă uşa, apăsând pe clanţă.. Reuşi? O flacără îi muşcă părul de la piciorul stâng, dar, sfârâind, se stinse, spre norocullui.
Când uşa se trânti de perete, se produse un puternic curent de aer. Flăcările prinseră să ardă şi mai puternic, dar fumul se mai risipi şi Kantor îşi umplu cu nesaţ plămânii cu aer curat.

În colţul camerei, într-un coş, un pachet alb - ghemotocul ce scâncea. Kantor îl apucă acolo unde erau picioarele, îi răspunse un ţipăt ascuţit. Capul bebeluşului atârna... Nu, aşa nu era bine. Apucă pachetul altfel. Îl scoase din coşul oval,şi-l aşeză pe podea. Numai pentru o frântură de secundă, ca să-l poată înşfăca şi mai bine.
Pe vopseaua uşii, flăcările se întindeau cu repeziciune, încăperea se umplea iar de un fum dens, negricios, provocându-i o senzaţie de vomă.
Ieşi grăbit, cu pachetul între dinţi şi nimeri iar într-un hol... Un salt, un viraj la dreapta.
Se auziră semnalele lui Csupati.
Stăpânul îl chema, trebuia să se ghideze numai şi numai după semnalele stăpânului. O sete nemaipomenită de aer îl chinuia, dar nu putea acum să-şi desfacă fălcile, pachetul de viaţă trebuia păstrat. Salvat! Îşi încleştă gura şi mai puternic.
Ajunse la scară, dar labele rănite, cu arsuri, îl dureau din ce în ce mai tare. Scotea fum acum şi un colţ al pachetului.
O treaptă fierbinte, alta, încă şi încă una.

În sfârşit!... Un jet puternic de apă rece! De apă dătătoare de viaţă.
Când Csupati ieşi din clădire purtând în braţe copilul în faşă, tocmai soseau pompierii înarmaţi cu extinctoare şi alte mijloace de stins focul.

În grădină, sub un nuc, era culcată o femeie. Un medic o trezea din leşin. Csupati se aşeză şi el pe iarbă, lângă pom, legănând copilul şi aşteptând ca mama să-şi revină.
-A sosit maşina salvării! Strigă cineva. Faceţi loc! Trebuie s-o urcăm pe femeie, împreună cu copilul.
...Kantor predase stăpânului pachetul. Acum i se păru pe deplin normal ca toată lumea să se ocupe de femeie, de copil, iar pe el să nu-l bage în seamă nimeni, să nu-l întrebe nimic. Deşi... Se trase lângă gard, păşind şontâc-şontâc, şi se trânti sub o tufă, lingându-şi tălpile arse. Îl dureau. Şi nu numai tălpile. Dacă ar veni stăpânul...
Iată-l! Dădu din coadă Kantor, bucuros, dar fără vervă.
Csupati începu să-l ungă pe răni cu o alifie primită din maşina salvării, alifie rău mirositoare, dar plăcută laatingere, răcoroasă. Şi tot ungându-l, îl răsfăţa şi-l dezmierda, ceea ce era cel mai bun balsam pentru Kantor.
-Bravo, ai fost grozav,... cuţu-cuţulache al meu... O să treacă... Ai să vezi că până mâine-poimâine o să treacă...

Csupati n-a mai prins trenul accelerat. L-a pierdut, spre bucuria lui Kantor, care în noaptea care a urmat a avut fericirea să doarmă nu în boxă, ci sub patul stăpânului său, aşa cum nu se mai întâmplase de mult.

MOARA VECHE

Satori îl anunţă latelefon pe Csupati, seara, cam pe la ora zece:
-Dacă n-ai altă treabă, treci pe la mine. Ia şi şahul de la club.
-Iarăşi? Când ai să-ţi găseşti un alt partener, am să merg la prima cârciumă şi...
-Nu exagera. Astăzi cred că sunt incapabil să te fac mat.
-Atunci de ce vrei să joci?
-Bine, nu veni dacă n-ai chef să-ţi pierzi timpul în tovărăşia mea.
-Hai că viu! Se învoi Csupati.
Ţineau mult unulla altul. Odată Satori i-a spus:"Mă, cred că pe noi ne leagă mai mult decât o prietenie: o prietenie ca între ostași".
Cu tabla de şah sub braţ. Csupati păşea agale spre biroul serviciului operativ unde se afla Satori. Ar fi trebuit să facă un mic "ocol", să traverseze un hol. Se hotărî să treacă mai bine prin sala de transmisiuni... deşi nu prea era îngăduit săintre cineva, acolo, fără o treabă precisă.
Radiştii lucrau de zor. În faţa tabloului cu oameni purtând căşti, aşezaţi în faţaaparatelor de emisie-recepţie pe unde scurte şi ultrascurte. Csupati încerca întotdeauna un sentiment de inferioritate. "În sala asta, îşi spuse, seadună umbrele nopţii budapestane." Îl impresiona cel mai mult "colivia de sticlă" din colţul sălii. Îi venea să se descopere cu respect în faţa ei. Era maşina electronică de calcul. Plutonierul, ce-i drept, nu prea cunoştea multe despre ea, dar îi era suficient să ştie că maşina are memorie! Odată - chiar în cadrul unui program de pregătire profesională - li s-a vorbit, desigur aproximativ, despre principiile de funcţionare, capacitatea maşinii de calcul, performanţele ei... Atunci Csupati, a cerul permisiunea să întrebe ceva:
-Maşina este capabilă să fixeze, să memoreze mirosuri? Şeful serviciului respectiv a rămas uimit.
-Poate n-ai înţeles, tovarăşe, ai în faţa dumitale o maşină de calcul cu creier electronic. Ea nu mânâncă, nu simte gust şi miros...
Cei prezenţi râdeau, toţi, afară de Satori, care îl înţelegea bine pe Csupati.
Se grăbea acum cu tabla de şah sub braţ prin sala de transmisiuni, aruncând o privire spre maşina de calcul şi aducându-şi aminte de dialogul avut cu şeful sălii. N-ar fi vrut să-l întâlnească.
Ca de atâtea ori, partida de şah dintre Satori şi Csupati n-a apucat să fie încheiată. Abia făcuseră câteva mişcări şi radiotelefonul a început să ciripească...
Peste cinci minute, se aflau amândoi în curtea numărul 2, echipaţi aşa cum pretindeau normele în caz de alarmă.
-Aflǎ că ne întoarcem pe locurile noastre de odinioară, îl informă căpitanul pe Csupati. Îi luăm pe Kaldi şi pe Kuti.
-Nu mai spune! Se bucură subofiţerul. Deveni nostalgic. Terenurile noastre de vânătoare! Dar îşi aduse aminte de ceva. Îl întâlnim şi pe "don' şef"?

-Nu-i exclus.
"Don' şef" era maiorul Bokor, fostullor comandant, om dealtfel cumsecade, bun profesionist, dar tare milităros din fire, pedant şi exigent, care nu văzuse cu ochi buni comportamentul cam "lejer" al plutonierului "dresor de câini". Îi făcuse fel şi fel de şicane, la un moment dat, ferm convins că Csupati trebuia readus, cu orice preţ, pe făgaşul seriozităţii pe care îl reclamă gradul său în poliţie.
Peste două ore şi ceva maşina alerga pe meleagurile atât de cunoscute lor. Şoseaua şerpuia aici între dealuri stâncoaşe. "O regiune pitorească, ce îmbie la plimbări, la un weekend fără griji..."se gândi Kaldi.
Acolo unde râul Gyongy începea să meargă paralel cu şoseaua şi spăla, clipocind gălăgios, stâncile şi pietrele, se afla un pod vechi. Nu departe - o cale ferată îngustă.
De undeva, din noapte, clipea o lumină galbenă spre poliţiştii din maşină.
-Trage maşina... uite aici, puţin mai la stângă, spuse Satori şoferului. Noi coborâm la cantonul de cale ferată.
Kantor stătuse în spate absolut neutru. Chiar aţipise pe drum. Acum însă, coborând şi el din maşină, încet, încet îl cuprinse starea specifică acţiunii, o anumită nelinişte. Cum se încordau, treptat, nervii poliţiştilor pe care îi însoţea, aşa se încordau şi nervii săi. Era un circuit, un transfer psihic, o stare de veghe pe care instinctulcâinelui o recepţiona cu fineţe. În faţa cantonului se mişcau umbre cenuşii.
-Ne-au luat-o înainte, constată Kaldi.
Satori se adresă primului poliţist care le ieşi în cale:
-Cine conduce cercetările?
Cel întrebat, un plutonier de poliţie scund şi îndesat, îl măsură cu o privire plină de suspiciuni pe Satori - îmbrăcat civil ca de obicei - şi nu răspunse. Dar din întuneric răsună o voce:
-Satori! Geza! Bine ai venit, bătrâne!
Satori îşi miji ochii, clipind des.
-Nu mă recunoşti? se grăbi spre el un locotenent major.
- Kallo Jancsi! Exclamă cu bucurie căpitanul.
Locotenentul major îi fusese subordonat la comandamentul judeţean unde lucrase înainte de a fi mutat în Capitală.
-Ce s-a întâmplat? întrebă Satori şi Kallo îi comunică aproape festiv, curios de efectul pe care îi va produce:
-A dispărut un tren.
-A dispărut? Tot trenul?!
-Da. Întreaga garnitură.
-N-am mai pomenit una ca asta..., bombăni Satori, iar Kuti exclamă:
-Ca în filme!
Aveau să afle, curând, că cercetările erau conduse, nemijlocit, de maiorul Bokor, de "don' şef" cel pasionat de rigorile disciplinei. Lipsea deocamdată, fiind plecat pe traseu cu o maşină, până la gara Kertes, însoţit de un funcţionar al căilor

ferate.
-Cercetează dacă nu cumva trenul a deraiat undeva..., ceea ce n-ar fi imposibil, explică locotenentul major.
-Cantonierul?
-Nu-i de găsit.
-Îl cunosc de când lucram în judeţ, se amestecă Csupati. Bătrânul pişicher mă întovărăşea la pescuit de păstrăvi.
-Lasă amintirile, încercă să-l oprească Satori, dar plutonierul o ţinea întruna.
-...Păstrăvi, pe onoarea mea. Iar mai sus, spre Kecseg, sub moara Csiti, se prinde şi cegă.
Apariţia lui Kantorîl făcu să-şi curme relatările pe teme de pescuit.
-Ce-ai găsit? Nimic-nimic? se adresă câinelui. Şefule! E lună plină, te pomeneşti că bătrânul e la pescuit.
-Te rog, încetează.
Dinspre nord se auzi zgomotul specific al maşinii care circula pe calea ferată.
În valea strâmtă, tăiată în munte, pe malul râului ce curgea de la nord la sud, nu era loc decât pentru o linie ferată îngustă. Fusese construită încă în secolul trecut. Drumul de ţară de deasupra ei, pe anumite porţiuni, fusese săpat în stâncă. Îi erau dragi aceste locuri lui Satori. Aici s-a născut, la poalele munţilor, copil fiind pe aici îlpurtase trenul, zi de zi, către liceul aflat în orăşelul de frontieră. Ce greu trecea vremea pe atunci! Poate pentru că nu se întâmpla mai nimic pe malurile râului. Decât că veneau şi plecau anotimpurile.
Maşina frână, scârţâind, şi din ea coborî maiorul Bokor şi funcţionarul de la căile ferate, un om mic şi subţirel.
-Să trăieşti, tovarăşe Satori, primi Bokor pe un ton oficial salutul căpitanului.
Feroviarul se prezentă ceremonios, după toate regulile militare, cu mâna la cozorocul şepcii:
-Tovarăşe căpitan, sunt Csiti Aladar, funcţionar de gradul unu, impiegat de mişcare.
Satori se simţi şi el obligat să adopte aceleaşi maniere şi luă poziţie aproape de "drepţi". Rosti grav:
-Satori Geza. Aţi găsit ceva?
-Nimic, răspunse prompt impiegatul, în locul maiorului Bokor.
-Dumneavoastră când aţi intrat de serviciu? îl întrebă Satori.
-La orele 21.00 mi-am luat serviciul în primire, la staţia principală, răspunse acesta cu o voce subţire. La 21.05, primisem semnalul de la "7"... Pardon, adică de aici, de la acest canton, că mărfarul trecuse de el.
-Unde poate fi cantonierul, după părerea dumneavoastră?
-În principiu, el ar trebui să se afle aici, la "7".
-Nu în principiu, ci de facto unde este?
-A dispărut, ca şi garnitura de tren, răspunse Bokor în locul impiegatului. M-am gândit, întâi, că - eventual-s-a deplasat, pe jos,la faţa locului.
-Este posibil ca gara Kertes să ceară cantonierului o asemenea deplasare?

-Nu i-a cerut aşa ceva, pentru că..., începu funcţionarul de la căile ferate, dar Bokor îl întrerupse cu o mişcare nervoasă a mâinii. Evident, îl enerva şi pe el omuleţul prea serviabil şi vorbăreţ.
-Dar macazul?
Satori arătă spre mânerul de la picioarele lor.
Csiti privi în jos.
-Este vechi, nu se mai foloseşte de mult. E macazul unei linii care ducea la o carieră. Văd, dealtfel, că este în poziţia sa normală.
Csupati apăru din întuneric:
-Eu cred că trenul se află în tunel.
-Vă raportez cu respect, că nu, începu Csiti. Noi am verificat linia până la Kertes...
Îl recunoscu pe Csupati.
-Dumneata eşti, Tibor? Respectele mele!
Kantor umbla în aparenţă plictisit printre ei, în jurullor. Mirosea însă pe neobservate pantalonii celor străini de poliţie. De feroviarul Csiti se apropie tiptil, din spate, tocmai când acesta, bucurându-se de reîntâlnirea cu Csupati, întrebă:
-N-ai adus şi câinele-minune?
Îi cunoştea pe Csupati şi pe Kantor de la clubul sportiv. Mai exact, de la... bufetul de pe lângă clubul sportiv. Niciodată nu stătuse mult acolo, după câte îşi amintea Csupati. Venea, golea două pahare de vin, clipind în stângă şi-n dreapta, şi pleca.
E în spatele dumitale...
Impiegatul tresări şi-şi întoarse capul.
-Kantor, vino, îl chemă Csupati.
-Hm... minunat exemplar, se bâlbâi Csiti, mi... mi... nunat.
-Să trecem la treabă, puse capăt scenei Satori.
-Vă însoţesc şi eu? întrebă impiegatul de mişcare.
-Nu, dumneata ia măsuri să se reia traficul.
-Am înţeles!
-Dă-mi lanterna ta, îl rugă Satori pe subofiţer.
-Ce facem, şefule?
-Deocamdată să-mi aduci, te rog, din maşină, radioemiţătorul.
De Kantor nu se ocupa nimeni. Aruncându-i o privire, Satori observă că se întorcea mereu la macaz, mirosindu-l.
-Ai găsit ceva, Kantor? îl întrebă, şi câinele, sub impulsul tonului, începu să-şi mişte coada.
Satori, de parcă s-ar fi adresat unui om, îi şopti în ureche, arătând şinele:
-Vezi, băiatule? Aici e ceva suspect... Ce şi de ce, încă habar n-am.
Kantor îl ascultă şi-şi înclină capul într-o parte, de parcă ar fi înţeles ceva.
De la linia principală, se ramifica spre stângă o altă pereche de şine, pe care, evident, nu circulau trenuri, judecând după aspectul ei: linii ruginite, traverse

neîntreţinute. Treceau peste un pod şi, la numai o sută de metri, intrau într-o vale adâncă, asemenea unei prăpăstii. Chiar în spatele cantonului de cale ferată, râulprimea în albia sa un râuleţ. Apele acum umflate de ploi, se întâlneau vuind.
-Spune, Csupati, tu ştii, poate, când s-a închis cariera de piatră?
-De vreo zece ani, şefule.
-Eu cred că mai demult, interveni maiorul Bokor.
-Csupati, când ai fost ultima oară aici?
-Eu? Cu puţin înainte de a ne muta la Budapesta. Cu bătrânul cantonier. Am mers să pescuim nu departe de carieră. Cum îşi aruncă undiţa, hop, scoate un păstrăv! Iar eu rabd şi câte o oră, două.
-Ageamiu, constată Kuti.
-Cariera e departe de aici? reluă Satori pe un ton care îl puse la punct pe Kuti.
-O juma' de oră, pe jos.
-Cu maşina?
-Imposibil! Nici cu bicicleta nu se poate pătrunde. Numai pe linia veche se poate merge.
-Pornim.
Sună telefonul de la canton şi se auzi "alo"-ul impegatului. Satori se întoarse către maior.
-Dacă ai fi de acord, ar trebui ca doi poliţişti să rămână aici, împreună cu locotenentul major Kallo. Şi cu maşina de cale-ferată. Iar noi să cercetăm puţin linia cea veche.
-De acord, rosti Bokor.
-Şefule, vreau să raportez ceva - interveni Kaldi. Îi priveşte! Îşi îndreptă lumina lanternei spre drumul de fier pe care urmau să-l cerceteze.
-Da, pe el a mers un tren... Dar de ce a deviat!
-De ce a fost deviat? îl corectă Bokor.
Câinele apăru din spatele cantonului.
-Kuti, se adresă Satori subordonatului său, rămâi dumneata aici. Ai alarmat zona frontierei?
-De o oră.
-Menţine, te rog, legătura radio şi cu mine, şi cu pichetele. Haideţi, băieţi. Inclusiv tehnicianul de la criminalistică.
Echipa de poliţişti porni, învăluită de misterele nopţii.Luna de pe bolta cerului când apărea, când se pitea după câte un nor, jucându-se de-a v-aţi-ascunselea. În frunte, păşea Kantor, ca întotdeauna, tacticos, atent. Nu primiseporuncă pentru "căutarrre", aşa că, deocamdată - deloc incomodat de zgardă –mirosi doar din când în când, în faţă, în stânga şi în dreapta, în virtutea obiceiului câinesc.
Treceau pe lângă pereți de stâncă verticali. În adâncuri vuiau apele râului. Calea ferată îi conducea spre o galerie întunecoasă, scobită în rocă.
-Şefule, am ajuns la Poarta de piatră! Anunţă Csupati, demonstrând, nu fără mândrie, cât de bine cunoştea locurile.
Lungi zgarda lui Kantor.

Satorilumină pereţii tunelului, jilavi, năpădiţi de muşchi. Din interiorul vagonului se auzeau gemete slabe, abia muşchi. Nu era drept tunelul, avea forma unui con, lung de vreo patruzeci de metri. La ieşire, îi întâmpină o poiană scăldată într-o lumină ciudată: razele de lună, reflectate de peretele înalt de câteva sute de metri al muntelui de piatră, aveau o culoare aurie, portocalie.
În stânga căii ferate se căsca o prăpastie neagră, de unde, ca din difuzorul unei staţii de radioamplificare, se auzeau, puternic, zgomotele unei căderi de apă.În faţă, departe, şinele coteau la dreapta şi dispăreau, coborând la marginea rariştei spre rampa de încărcare a fostei cariere.
Ajunși aici, Csupati se opri.
-Şefule, îl vezi?
În faţa rampei de încărcare - pe jumătate năruită – se afla trenul.
Se apropiară. Era o linişte apăsătoare, stranie, spartă din când în când de zgomotul repetat produs de aburii ce țâșneau din locomotivă. Ca nişte împuşcături.
Nici ţipenie de om.
Parcă trenul ar fi fost condus aici de nişte fantome.
Înaintau spre locomotivă, la adăpostul unor grămezi de piatră. Kantor era vizibil nervos. Îl sâcâia fâşâitul aburului şi pocnetele supapei prin care ieşea. Grupul se adăposti în spatele unei movile şi de acolo cercetă atent terenul.
-Eh! Ce mai aşteptaţi?! răsună vocea maiorului Bokor.
Csupati şi Kantor avură un sentiment neplăcut, de mult uitat, la auzul acestei voci.
-Eh! Repetă maiorul şi din câţiva paşi se află lângă rampa de încărcare. Nu vedeţi că nu-i nimeni?
Îl ajunse din urmă și Satori. Cei câțiva polițiști care îl însoțeau au înconjurat garnitura.
În faţa locomotivei, Caupati și Satori se sfătuiau care ar putea fi punctul de plecare a lui Kantor pentru o căutare eficientă. Un lătrat scurt puse capăt dilemei.
Dând din coadă, câinele mirosea cu vervă uşa coletărie. Stâpânul său se repezi acolo imediat.
Din interiorul vagonului se auzeau gemete slabe, abia perceptibile
Csupati apucă mânerul uşii şi trase de el, puternic, iar Kantor sări în vagon în aceeaşi clipă.
Pe podea zăceau legaţi fedeleş patru bărbaţi.
Satori îl privi întrebător pe maior.
-Un atac banditesc?
Csupati ajutat de Kaldi tăie frânghiile, eliberându-i pe cei patru.
Cine erau ei?
Un bătrân feroviar îşi pipăia ceafa, încă ameţit, în timp ce Satori îi şopti, ironic lui Csupati:
-"Pişicherul" tău n-a fost, totuşi, la pescuit... Haide, vorbeşte, ce s-a întâmplat? i

se adresă feroviarului.
-Păi nici nu ştiu ce să vă spun, nu-mi amintesc decât că am primit semnalul pentru sosirea lui "o mie şaptezeci"... am ieşit din canton... am văzut o umbră şi poc! - o lovitură la ceafă... Şi acum sunt aici.
-Mai nimic, se necăji Satori. N-ai văzut pe nimeni?
-Pe nimeni.
-Treci, te rog, de o parte... Dumneata cine eşti, mecanicul de locomotivă?
Omul înnegrit de cărbune, îmbrăcat în salopetă, confirmă:
-Da, mecanicul.
-Cu dumneata ce s-a întâmplat?
-Fochistul meu a observat în ultima clipă că semnalul dinaintea cantonului era pe roşu... N-am mai putut opri decât chiar în faţa cantonului. Mi-am scos capul, vrând să-l întreb pe Jozsi-bacsi ce dumnezeu se întâmplă, de ce-i pe roşu, când cineva s-a răstit la mine: Dacă nu vrei să mori, coboară imediat! Şi mi s-a vârât o ţeavă de pistol sub bărbie.
-Şi n-ai văzut nimic?
-Cum, nimic?
-În faţă, lângă canton.
-Atâta doar că dinspre canton făcea semne un om: cu faţa mascată. Şi am auzit cum se schimba macazul.
-Eu..., se amestecă fochistul, parcă aş fi văzut pentru o clipă caroseria unei maşini parcate sub tufişurile de lângă canton.
-Despre asta, mai târziu. Ia spune dumneata mai departe, îl interogă Satori pe mecanic.
-Omul cu pistolul mi-a poruncit să trag garniture în faţă, până la pod, ceea ce am şi făcut. Îmi dădusem seama că eram pe linia cea veche, care duce aici, la carieră. Roţile scârţâiau rău de tot pe şine. Pe pod iar am oprit, dar numai pentru o secundă... Suficient. Ar fi putut să se rupă sub noi, de putred ce este, şi să ne pomenim în râu. I-am şi spus asta celui din spatele meu, celcu pistolul.
-Încă n-ai declarat esenţialul, meştere! Ai văzut faţa omului cu pistol?
-Purta mască, tovarăşe inspector. Pot să vă spun însă că-i un om înalt, bine legat.
-Cu un cap mai înalt decât mine, interveni din nou fochistul. Şi la gât îi atârna un pistol automat... din acelea pe care le foloseau nemţii în cel de-al doilea război mondial.
-Le cunoşti bine..., constată Satori.
-Păi.... se fâstâci fochistul, am fost şi eu militar.
-Mai departe.
Mecanicul de locomotivă reluă firul relatării:
-Omul mascat mi-a poruncit să pornesc. Să-mi vină rău, nu altceva! Eu, demult, umblasem pe aici cu locomotiva, pe traseul carierei. Şi pe atunci mi se făcea inima cât un purice, ori de câte ori traversam porţiunea curbă de dinaintea tunelului, care-i construită deasupra prăpastiei. Să vă mai spun că în timpul războiului, când se construia aerodromul de la Tucsokmajor, deraiase acolo un

tren. Rămăşiţele sunt şi acum în prăpastie. Nu s-au găsit decât cadavrele a doi ostaşi şi a unui frânar, căci explozia locomotivei a risipit până şi amintirea mecanicului şi fochistului... Astea îmi treceau prin minte. Unde mai pui că de atunci s-a scurs vreme. Mai era practicabilă porţiunea respectivă? Nu ştiam. L-am rugat pe cel mascat şi cu pistol să ne oprim, dar el mi-a băgat ţeava între coaste şi m-a înjurat. Am ajuns cu bine aici. Tipul mi-a ordonat să opresc locomotiva, eu am oprit-o, şi atât. M-a pocnit în cap şi m-am trezit după aceea în vagonul de colete. Nici nu ştiu câte ore oi fi zăcut fără cunoştinţă...
-Dumneata? se întoarse Satori spre feroviarul de la colete.
-Când ne-am oprit, am vrut să-l întreb pe conductor ce s-a întâmplat şi am deschis uşa vagonului. Pe scară stătea un bărbat cu un pistol, care a sărit în vagon. Mi-a poruncit să mă întorc cu faţa la rafturi, dar cum m-am întors, m-a şi lovit... M-am trezit aici, pe podea, cu mâinile şi picioarele legate. Domnule inspector! Lipsesc doisaci! Ai O.T.P.-ului. Peste două milioane şi jumătate de forinţi!... Doamne-dumnezeule, ce o ieşi de aici...
-Nu mai boci! Se răsti la el maiorul Bokor.
-Nu mai bocesc..., dar atâta bănet! Şi tocmai de la mine trebuiau să-i fure? După douăzeci şi cinci de ani de serviciu? Dumneavoastră o să dovediţi - nu? - că sunt fără nicio vină.
Satori îl chemă de o parte pe Bokor.
Csupati, retras la câţiva metri, urmări un timp munca mai marilor săi, apoi se plictisi. Tuşi de câteva ori, pentru a atrage atenţia lui Satori şi reuşi.
-Vino, te rog, mai aproape, îl invită căpitanul. Ai găsit vreo urmă?
-Eu, nimic.
-Dar Kantor?
-El, da. M-a servit cu acest pix pe care l-a găsit lângă peretele de stâncă, acolo unde începe poteca.
Îi întinse şefului pixul aflat într-un toc de plastic, adăugând:
-E de fabricaţie străină.
-Ilogic, constată Bokor. Banii nu pot fi utilizaţi decât pe teritoriul naţional. Hoţii vor duce banii spre interiorul ţării, nu dincolo de hotare. Va trebui să-i căutăm în marile noastre oraşe.
-Dacă schimbă forinţii în străinătate chiar şi la jumătatea valorii lor, tot se aleg cu o sumă frumuşică de peste un milion... de schillingi, bunăoară în Austria. Nu-i exclus însă ca banii să fie ascunşi undeva. Au fost trei, cel mult patru... Ei cunoşteau data expedierii, mersul trenului de pe această linie secundară. Ce mai, cred că a fosto acţiune de mult şi temeinic pregătită. Feroviarul din vagonul de poştă - să-i zic poştaşul - a greşit, categoric. El n-avea voie să deschidă uşa vagonului pe linie. Să fie implicat?
Satori se opri, privindu-şi stăruitor vârful pantofilor.
Specialistul de la secţia de criminalistică raportă: Cercetarea la faţa locului s-a încheiat. Fotografiile sunt gata. Pe bara scării de la locomotivă, ca şi pe bara de la vagonul poştal s-au găsit amprente, ele au fost ridicate.

-Cu garnitura cum rămâne? întrebă o voce.
-"Pişicherul" -Satoriaruncă o privire către Csupati - să fie condus de către un poliţist la cantonul său.Garnitura să rămână aici, până la sosirea funcţionarilor trimişi pentru anchetă de direcţia căilor ferate. Să rămână şi oamenii din personalul trenului. Să fie păziţi de-ai noştri... Citirea amprentelor să mi se prezinte mâine dimineaţă.
Şeful grupului tehnic plecă.
Pe Satori prezenţa lui Bokor îl deranja. Nu se schimbase cu nimic fostul său comandant. Totuşi... argumentul său privind banii părea a fi întemeiat. De ce să fugă în străinătate posesorii unei asemenea sume de forinţi? Cu banii acum ascunşi, apoi valorificaţi cu măsură, bandiţii ar fi putut deveni bogaţi în decursul câtorva ani, fără să bată la ochi căpătuiala lor.
"Nu, nu!"Repetă tacit Satori, pentru a alunga nişte ipoteze, nici el nu ştia care, iar cu voce tare rosti:
-Kantor!
Maiorul îl privi cu mirare. Satori se simţi obligat să se explice
-Îmi permiteţi să vă rog ceva, tovarăşe maior?
-Da, cum să nu.
-M-am gândit că un om competent, cu autoritate, ar trebui să ia măsurile de rigoare privind soarta garniturii, să-i primească pe membrii comisiei căilor ferate, care vor sosi curând...
-Mă ocup eu de toate acestea.
-Vă mulţumesc.
După ce se îndepărtă Bokor, Csupati chicoti:
-De ăsta am scăpat.
-Ţine-ţi gura, că-ţi zic una de nu mă mai uiţi!
-Dacă vrei, poţi scăpa şi de mine. Să trăiţi şi am plecat!
-După ce terminăm treaba, ai să pleci imediat... la arest! Râse. Ai să te odihneşti puţin pe cheltuiala stalului. Ce părere ai?... Unde a găsit Kantor pixul? Repetă.
-Pe potecă. Eu cred că tipii s-au retras spre moara Csiti. De ce să nu-i încredinţez lui Kantor comanda?
Satori râse.
-Eşti incorijibil. Dar fie. Să vedem unde ne conduce.
-Kantor, mirosssu'... Hai, băiatule, arată ce ştii!
Echipa se adună, curând, la ieşirea dinspre vest dincarieră. Satori dădu ordinul de deplasare, când apăru maiorul Bokor.
-Aşteptaţi!
Csupati trase nervos de zgardă, Satori se întoarse către maior, care continuă cu reproş:
-Pe mine vreţi să mă lăsaţi aici? Să mergem!
În sfârşit, au pornit.
Kantor îşi sucea gâtul încoace şi încolo, mergând în zig-zag. Mirosul, acel miros de om ce rămăsese pe suprafaţa lucioasă a pixului, îl chema să acţioneze, să

caute.
Păşea înainte, urmat de întreaga echipă de poliţişti, pe poteca de munte acoperită de umbrele nopţii. Susurul şi clipocitul râului Gyongy nu-l deranjau. Era concentrat numai şi numai asupra misiunii.
Îşi făcea meseria de câine poliţist.

După un mers de o oră şi jumătate, Kantor ajunse la stâncile numite Glavica. Luna dispăruse de pe bolta cerului, întreaga fire fu cuprinsă de bezna care preceda răsăritul soarelui. Dinspre culmi, parcă alunecând pe costişele de piatră, coborau în valuri vânturi reci. Kantor impuse un marş forţat pentru grupul de poliţişti. Cum se îndepărtaseră de carieră, mirosul căutat devenise totmai evident, mai "limpede". Din vreme în vreme, Csupati lumina cu lanterna drumul în faţa câinelui, dar solul pietros nu păstrase nicio urmă.
"Tu ştii ce faci... Tu ştii ce faci..." mormăia subofiţerul şi alerga după câine, abia trăgându-şi respiraţia, ca dealtfel toţi ceilalţi,
Satori, tot mai indispus, se căznea să păstreze ritmul, dar îi era din ce în ce mai greu să se ţină aproape de Csupati. Transpirase. Acum, din cauza vântului rece al dimineţii, simţea ceva asemănător cu frisoanele. Pierduse noţiunea timpului, i se părea că mărşăluiau în noapte de ore în şir.
Ore nesfârşite.
-Totuşi suntem oameni, nu câini. Şi nici roboţi!
Remarca, rostită gâfâit, îi aparţinea maiorului Bokor.
De astă dată, Satori îi dădu dreptate. Ce-ar fi să se oprească pentru un popas, pentru o "haltă de ajustare"..., pentru o reevaluare a situaţiei? Zâmbi ironic la aceste gânduri, ca apoi, să invoce alte argumente, mai puternice: oare era bine ca "toată poliţia", adică ei toţi, din echipă, să renunţe la judecăţi, analize, decizii etc., să renunţe, bazându-se pe nasul negru şi umed al unui câine? Fie el şi Kantor!
Auzi glasullui Csupati, din faţă:
-Am ajuns la Glavica, şefule, ar trebui să luminăm terenul!
Blocuri de stâncă, sfărâmate, bucăţi de piatră cât o casă baricadau aici râul. Când vara era secetoasă, gropi, crăpături se căscau pretutindeni în zonă. Acum, însă, râul umflat inundase totul, toate "scorburile" în piatră aflate nu prea sus şi chiar drumul de ţară.
Când lanterna lui Satorilumină drumeagul inundat, din spatele unui bloc de piatră se auzi un strigăt.
-Stai! Cine eşti?
Echipa se lipi, instinctiv, de peretele stâncii. Csupati, îi porunci "Culcat!"lui Kantor care se supuse numaidecât.
-Suntem poliţia! Răspunse Csupati ia somaţie.
Se aprinse un far undeva sus, pe versantul dealului; lumina lui se revărsa, orbitoare, spre echipă.
-Comandantul să vină în faţă! Se-auzi aceeaşi voce autoritară, fermă.

Csupati îi şopti lui Satori:
-Lasă-mă pe mine. Cred că sunt grăniceri.
Şi, înainte de a primi vreo încuviinţare, plutonierul păşi în faţă, din spatele unui bloc de piatră. Îşi puse palma la ochi, orbit de far, strigând:
-Mutaţi o dată drăcia aia de reflector, că nu văd absolut nimic!
Lumina se înălţă, într-adevăr, deasupra capetelor. Clipoci apa, se auziră paşi şi apăru silueta unui ostaş. Apoi a unui gradat.
Kantor se scutură; din urmă veneau Saturi şi Bokor. Observându-l pe Bokor -în uniformă, cu grade de ofiţer superior - caporalul grănicer îl rugă respectuos să se legitimeze; îi raportă că patrulează în acest sector de frontieră de la orele douăzeci şi patru şi n-a observat nimic suspect.
-Iar noi mărşăluim absolut fără niciun rost..., spuse mai mult resemnat maiorul Bokor.
"Cine te-a chemat?!" se revoltă Csupati şi se adresă grănicerului care mânuia reflectorul portativ:
-Te rog luminează puţin stâncile astea! În special scobiturile, adăposturile posibile.
Lumina începu să se plimbe pe pereţii de stâncă. Încet, sistematic. Grănicerul ştia ce înseamnă căutarea. Fâşia de lumină poposi mai mult asupra unei adâncituri care se căsca la vreo cincisprezece metri înălţime în peretele abrupt al stâncii; dar tot grănicerul făcu şi remarca:
-Gura peşterii nu poate fi abordată decât cu echipament special.
-Sunt multe peşteri pe-aici? întrebă Satori.
-Sus, deasupra prăpastiei, mai este una, o peşteră mică. De-aici nu se poate ajunge la ea, decât dinspre stăvilar, dinspre moară.
-Aţi controlat şi moara?
-Vă raportez că nu. În zonă este linişte.
Iar interveni Bokor:
-Mi se pare că de astă dată potaia voastră ne-a dus de nas.
-Hm..., se frământa Satori. De când este drumul acoperit de apă, tovarăşe caporal?
-Raportez că revărsarea râului a început abia ieri după-amiază.
Satori scoase radioemiţătorul din buzunar.
-Pescăruşule, Pescăruşule! Aici Kantor!
Răspunse numaidecât o voce gravă, de bariton. Satoriceru ca maşina cu număr de ordine patru să meargă imediat la moara Csiti.
-Ei? Ce facem, Csupati? îşi întrebă colegul.
-Mergem mai departe, şefule, răspunse subofiţerul.
-Până la moară, nu? Apoi ne urcăm frumos în maşină şi plecăm acasă, pentru un nani sănătos şi reconfortant, nu-i aşa?
-S-a gândit cineva la... nani? Eu unul, nu, şefule. Ai să vezi, cheia este pixul găsit de Kantor.
-Nu ştiu ce să cred. N-ai decât să miroşi împreună cu Kantor tot ce-ţi place, însă

nici să rătăcim printre munţi, degeaba, două ore şi patruzeci de minute! Că atât am mers. Grănicerii supraveghează toate drumurile din zonă, gangsterii, dacă au trecut pe aici, numai în peşteri se pot ascunde... că de zburat, nu cred că au zburat... Te pomeneşti că s-au ascuns chiar în carieră şi acum îşi râd în barbă.
-Tipii au fost pe aici, se încăpăţână Csupati.
-Poftim, dacă eşti atât de convins, n-ai decât să mergi pe urmele lor!
-Ceea ce şi fac! Kantor!
Auzindu-se strigat, câinele se lipi de piciorul stăpânului.
-Dacă mă faci de râs, te desfiinţez, te mănânc, pe cuvântul meu! Mai spuse Satori, furios, în timp ce Bokor dădu din cap, aprobativ, ceea ce îl enervă şi mai mult pe căpitan.
Csupati nu răspunse. Abia după ce îi puse zgarda lui Kantor şi înaintă vreo zece paşi, mormăi, având grijă să nu fie auzit de ceilalţi.
-Iar dacă reuşesc, te mănânc eu pe tine, căpitane! Doamne, cum se pot sona unii, după ce se pomenesc cu nişte grade pe umeri!
Kantor fusese atent la discuţia dintre stăpânii săi. Din variaţiile de ton înţelesese că cei doi se supăraseră. Şi asta tocmai când el, Kantor, pierduse din cauza apei mirosul urmărit. Apa ştersese urmele. Şi altă dată se mai întâmplase, pentru ca după aceea urmele să reapară... Kantor nu era supărat, ci doar nerăbdător să regăsească ceea ce pierduse.
Şi avea să regăsească!
Traversară râul şi, dincolo, Csupati îi ţinu în faţa nasului, din nou, pixul cu pricina. Kantor simţi numaidecât,pe solacelaşi miros. Îl simţi chiar puternic, deoarece umezeala evaporându-se, norişorii i-l aduceau în nări, aţâţându-i simţurile. Şi bucurându-l. Îşi aşteptă stăpânul - o luase cu câţiva paşi înaintea lui - şi-şi lipi capul de şoldul acestuia. Liniştitor. Ca o consolare.
Csupati îl mângiie pe cap.
-Las' că-i bine, Kantoraş! Trece şi asta. Noi să fimsănătoşi.
La câteva sute de metri după stâncile Glavica, valea râului se lărgi ca o pâlnie. Dinspre vest venea către ei un vuiet, un geamăt, semn că se apropiau de stăvilarul morii Csiti.

Pe zidul morii construite la numai câţiva metri de buza prăpastiei, atârna un bec, abia luminând în jur. Csupati păşea înainte, pipăind ca un orb. Nu era sigur de reuşită, nu fusese nici în timpul discuţiei cu Satori. Doar experienţa atâtor acţiuni la care participase împreună cu Kantor îi inspira un oarecare optimism. Acum însă, în faţa morii, acest optimism se afla la cota cea mai de jos posibilă. Îşi reproşa că pornise câinele în urmărire pe temeiul unui singur miros. Şi-l alesese Kantor, dar ce dacă şi-l alesese? Câinele trebuia şi el controlat, îndrumat, eventual corectat. Mai ştii? Poate că a condus întreaga echipă de poliţişti pe o pistă greşită, în timp ce infractorii, având astfel timp berechet la dispoziţie, îşi râdeau în barbă, vorba lui Satori.
Mai târziu nu va putea Csupati să-şi explice de ce anume, datorită cărei raţiuni

sau cărui impuls, în faţa morii, îi scosese zgarda lui Kantor.
-Hai, Kantor. Căutarrrea!
Urmări cu privirea cum se apropia Kantor de ecluză şi-şi căută, nervos, pachetul de ţigări prin buzunare.
Kantor, adulmecând, traversă un podeţ, dincolo de care erau suliţele de pe plăcile mobile ale stăvilarului. Se opri în faţa unei uşi cu gratii de fier, tocmai când pe Csupati îl ajunse din urmă comandantul său.
-Uită-te la el! Îi şopti subofiţerul.
Satori se opri, urmărind atent mişcările câinelui.
-De fapt... Ce aşteptăm? se auzi din spate vocea lui Bokor.
-De neînţeles, dădu glas unui gând Satori, fără să fi reacţionat în vreun chip la întrebarea maiorului.
-Haideţi, mai departe! Rosti din nou Bokor şi păşi în faţă.
De pe celălalt mal al apei, din curtea morii, farurile maşinii poliţiei luminau acum puternic silueta neagră a morii.
-E "numărul patru" - constată Csupati.
Satori scoase precipitat radioemiţătorul.
-Mă auzi, Pescăruş?
-Recepţie.
-Trage în spate maşina, imediat! Pânăla marginea stăvilarului. Stinge farurile. Parchează în aşa fel ca, la nevoie, să poţi lumina bine curtea morii!
Csupati nu înţelese rostul acestor dispoziţii, dar tăcu.
Bokor şi doi poliţişti de la direcţia judeţeană erau de acum aproape de stăvilar. Prăpastia se căsca la câţiva metri de ei.
-Şefule, să vedem şi noi ce-i înăuntru, propuse Csupati.
-Da, şi asta înainte de a ajunge maiorulla stăvilar. Spune-i să stea pe loc. Roagă-l, raportează-i,... cum vrei. Du-te! Pe cei doi băieţi ia-i cu tine, să-ţi asigure acoperirea.
Csupati se grăbi după Bokor şi-l ajunse curând.
-Tovarăşe maior, gâfâi, aşteptaţi aici, merg eu înainte cu băieţii!
-Ce rost are circu' ăsta, Csupati? îi răspunse Bokor şi făcu semn celor doi poliţişti să-l urmeze.
Csupati aruncă o privire la stânga, spre prăpastie, şi se cutremură. Apa se prăbuşea vuind în hău, iar jos parcă exploda, prefăcându-se în ceva asemănător cu pulberea răscolită.
Kantor îşi întoarse capul către stăpân, parcă întrebându-l: "Ce mai stai, stăpâne? Ce mai aştepţi?!"s
Csupati începu să bată cu pumnii în uşa metalică, fără clanţă pe dinafară. Nu observă soneria din perete.
-Treci dincolo, pe partea cealaltă, şi supraveghează casa, de pe stăvilar! Spuse unuia dintre poliţişti care erau mai în spate.
Moara părea pustie, cuprinsă de o linişte ciudată. Numai zgomotul apei se auzea de jos.

Kantor scormonea uşa cu unghiile.
-În numele legii! Strigă Csupati, lovind de acum în uşă cu amândoi pumnii.
De pe malul stâng al râului, reflectoarele grănicerilor începură să lumineze zidul dinspre albie al morii. Dincoace de stăvilar, râul, devenit lac din cauza apelor umflate, legăna crengi şi trunchiuri de copaci.
Becul de pe perete se stinse brusc.
Csupati încercă să forţeze uşa, proptindu-şi umărul de ea.
Nu reuşi. Chemă în ajutor un poliţist, dar nu reuşiră nici aşa.
Bokor se apropie de ei.
-Nu-i bine, plutonier! Aşa nu veţi reuşi. Încercaţi să pătrundeţi prin uşa dinspre curte.
Csupati se năpusti cu umărul în uşă, furios, într-un ultim şi disperat efort şi... uşa se deschise, bubuind şi scârţâind. Kantor sări peste stăpânul căzut pe pardoseala de beton şi intră.
Bokor se aplecă îngrijorat asupra subofiţerului.
-Te-ai lovit rău?
Csupati îşi pipăi ceafa, gemând, dar înainte de a fi răspuns... se auzi o împuşcătură. De afară, din curte.
Bokor ţâşni pe uşă, cu pistolul în mână, pe podeţul de beton, deasupra hăului.
Lumina puternică a farurilor inundă curtea. Pe acoperişul clădirii aferente morii, o siluetă omenească îmbrăţişă coşul... apoi începu să alunece pe ţigle. O chitară se rostogoli şi căzu pe stăvilar.
-Szepiii! Se auzi un strigăt, de undeva din fundul morii.
Csupati sărise după maiorul Bokor, care, acum pe stăvilar, îl somă pe omul ce alunecă în jos, pe acoperiş:
-Predă-te!
Ca răspuns, de la o fereastră a etajului doi al morii răpăi o armă automată. Atât mai văzu Csupati că maiorul se prăbuşi în gol, cu mâna lipită de piept...
Jos, vâltorile înspumate ale apei se zbuciumau, vuiau.
-Kantor! Țipă Csupati şi, la adăpostul peretelui, se târî până la colţul clădirii.
Kantor se afla pe scara în spirală, aproape de etajul doi, când auzi chemarea stăpânului. Zgomotele, larma apei ce se prăbuşea, uruitul unui motor, plus sumedenia de mirosuri care îl împresurau, îl obligau la încordare maximă a atenţiei. Şi era întuneric beznă. Ezită doar o fărâmă de secundă, auzind apelullui Csupati, apoi făcu cale întoarsă, deşi instinctul de vânător îl chema spre prada pe care o simţea aproape. Alergă în jos, pe treptele în spirală, călăuzit de mirosul propriilor labe care călcaseră scara. Mai repede, mai repede! Stăpânul avea nevoie de ajutorul său.
Jos, auzi vocea lui Satori:
-Ce dracu' se întâmplă?
Şi vocea stăpânului:
-Şefule! L-au împuşcat pe Bokor!
Kantor, zbuciumat de zbuciumul stăpânilor săi care i se transmise instantaneu,

privi apa de jos spre care arăta mâna lui Csupati.
Acesta se aplecă spre câine, îi îmbrăţişă gâtul, iar cu lanterna lumină apa clocotindă de sub ei. Pata rotundă de lumină tremura nervoasă. La opt-zece metri de stăvilar, se sălta din apă şi se scufunda un trup omenesc.
-Acuşi îl apucă şuvoiul! Strigă Satori îngrozit.
-Acolo, acolo, cuţulache al meu... Ajută-l... Scoate-l, Kantor!
Era glasullui Csupati, sugrumat de emoţie. Mai strigă o dată:
-Adu-l, Kantor!
Câinele văzu trupul. Glasul disperat al stăpânului îl electriză, fu cuprins de un freamăt cum nu mai simţise de mult.
Sări. Pluti în aer agitându-şi picioarele nervos.
Trupul său atinse apa, plescăind puternic. Se scufundă, dar ieşi la suprafaţă numaidecât.
-Dacă l-ar ajunge, înainte de a se mai da la fund! Gemu Satori.
Iar se auziră împuşcături; acum din spatele clădirii. Pe podeţ se apropia de ei, târâş, caporalul grănicer.
-Asiguraţi intrarea la moară! Îi ordonă, dar în aceeaşi secundă se îngrozi: Dacă în întuneric, aceşti soldaţi şi poliţişti încep să tragă, din greşeală, unul asupra altuia?!
Kantor se apropiase de rănit, mai avea puţin până la el, când Bokor se scufundă din nou.
-Nuuu! Strigă Satori văzând asta. Csupati, fă ceva, te implor!
-Nu-i văd! Arată-i!
Brusc apăru capullui Kantor, în pata de lumină a lanternei.
-L-ai văzut?! Uite acolo... acolo!
-Îi văd! Kantooor!
Cum sunt clipele în stare să încărunţească un om!Satori, deşi trecuse prin atâtea peripeţii, urmăriri palpitante, lupte şi încăierări pe viaţă şi pe moarte, Satori nu cunoştea asemena clipe decât din romane. Acum simţea, aproape fizic simţea, cum neputinţa îi albea părul. Neputinţa de a-l ajuta pe Bokor. Ce noapte!
Kantor îl apucă pe Bokor întâi de braţul drept, aproape de umăr. Observă însă că braţul era inert şi imediat îi dădu drumul. Muşcă apa în locul unde omul se scufundase iar, muşcă din nou, scoţând un lătrat pentru a-şi da curaj, reuşind de astă dată să apuce, la ceafă, gulerul hainei. Sforăi, gemu... apoi trăgând după sine trupul omului, tăcu și simţi mirosul dulceag al sângelui plutind în apă.
-Kantor! Îl auzi iar pe Csupati, şi înotă eu eforturi uriaşe spre acest glas. Dar forţa apei se dovedi a fi mult mai puternică... Şuvoiul îl ducea aproape sigur spre stăvilar, de parcă ar fi fost legat de picioare cu frânghii groase. Vedea stăvilarul, ştia că acolo este pieirea... Şi ştia că trebuia să scape de şuvoi, de curenţi. Înotă spre dreapta.
Era unica şansă. Contra curentului nu se putea, deci se lăsă dus de el, dar apropiindu-se, pas cu pas, de marginile lui.
Îşi încordă toate puterile, picioarele îi zvâcneau ritmic, spatele când ieşea la

suprafaţa apei, când se scufunda. Încă puţin, încă puţin...

La numai doi metri de peretele stăvilarului - acolo unde pieirea ar fi fost aproape sigură - simţi brusc eliberarea de sub apăsarea curenţilor. Totul se uşură, povara, mişcarea picioarelor, chiar şi respiraţia. Vedea malul apropiindu-se şi apoi mâinile care se întindeau spre el.

-Apucă-l de braţ! Strigă Satori.

Kantor simţi mirosul cunoscut al mâinilor lui Csupati şi auzi glasul acestuia.

-Hai, dă-i drumul!

Trupullui Bokor se ridică din apă, prins de cei de pe mal. Din fericire, fusese apucat de braţul neatins de glonţ.

Kantor urmări din apă toată operaţiunea de salvare şi nu sări pe mal, decât după ce Bokor fu adus pe uscat.

-Repede! Auzi o voce şi văzu cum, apucându-l pe Bokor de picioare şi de subsuoară, Satori şi Csupati alergau spre maşină.

Motorul maşinii începu să duduie.

Încă de când Kantor se lupta cu apa pentru a-l salva pe Bokor, Satori ceruse întăriri de la pichetul cel mai apropiat de grăniceri şi de la postul de poliţie. Rugă spitalul judeţean să fie pregătit pentru o intervenţie chirurgicală, deoarece şeful secţiei de criminalistică, Bokor, fusese grav rănit de către infractori.

Tot ce se întâmpla, i se părea lui Satori absurd şi fantastic. Banditţii să-şi aleagă drept adăpost tocmai moara care era în drumul grănicerilor!

-Îl cunoşti pe morar? îl întrebă pe Csupati.

-Îl ştiu. Domotor picior-de-lemn.

-Stă singur aici?

-Trei puşti mai locuiesc aici. Băiatullui Domotor şi doi prieteni de-ai săi. Oameni cumsecade. Serile zdrăngănesc chitara, aici, pe stăvilar.

-Aşa îi ştim şi noi, adăugă caporalul de la pichet, nici la cârciumă nu umblă.

-Hm..., bombăni Satori, atunci cine dracu' trage cu pistolul? Ia luminează tu acoperişul, mai e tipul acolo?

Csupati îllumină.

-Păi ăsta-i Szepi, chitaristul! Strigă caporalul. Cum a ajuns acolo?

-A vrut să fugă, aşa..., îi explică Satori.

-Or fi fost încolţiţi de o bandă,... obligaţi să deschidă uşile... Iar Szepi o fi ieşit pe acoperiş să ne anunţe pe noi!

-Csupati, somează-i să se predea. Dar adăposteşte-te.

-Predaţi-vă! Sunteţi înconjuraţi!

La un geam de la etajul doi răpăi o armă automată.

-Sunteţi nebuni! Strigă Csupati.

Câţiva, poliţişti, din urma, începură să tragă asupra ferestrelor morii. Geamurile se spărgeau şi cădeau zornăind.

-Încetaţi focul! Ordonă Satori.

Dar din clădire nu ieşi nimeni să se predea.

-N-o să aşteptăm la infinit, hotărî căpitanul. Să pătrundem în clădire! Sau n-ar fi

bine? se întoarse către Csupati.
Nu, nu era fricos, dar detesta orice act necugetat care ar fi pus fără rost în primejdie viaţa oamenilor. Peste vreo jumătate de oră urmau să sosească şi întăririle. "Moara, dacă era nevoie, putea fi luată cu asalt, fără riscuri mari. Dar numai când vor fi aici cei din subunitatea de întărire, se gândi Satori. Unde mai pui că sunt băieţi tineri, soldaţi grăniceri... E drept să-i arunci în foc? E drept să le plasezi lor, acestor tineri fără cine ştie ce experienţă, asemenea răspunderi copleşitoare, tu, poliţist versat, trecut prin ciur şi dârmon?"
Se gândi la Bokor şi la tânărul cu chitara de pe acoperiş.
-Caporal, dumneata vii cu noi! Rosti. Dar fereşte-te şi... nu cumva să ne trimiţi vreun glonţ în fund, că eu, subofiţerul şi câinele o luăm înainte.
-Pornesc? întrebă Csupati.
-Porneşte!
-Kantor! Mirosssu... Căutarrrea...
Câinele porni plin de vigoare, de parcă nu cu puţin înainte ar fi dat o luptă pe viaţă şi pe moarte cu apele. Redescoperi repede mirosul pe care-l abandonase şi porni iar în sus, pe scările în formă de spirală.
În mijlocul unui culoar, se opri, aşteptându-şi stăpânul. Csupati descoperi un comutator în perete şi aprinse lumina.
Kantor ţâşni, dar iar se opri, de astă dată în faţa unei uşi.
-Hai, îi şopti Csupati lui Satori, câinele ne asigură...
-E cineva aici? întrebă Satori.
Niciun răspuns.
Ţinând în mână un pistol, se propti de rama uşii şi apăsă clanţa. Uşa se deschise, scârţâind. Kantorse strecură înăuntru numaidecât, urmat de Satori şi Csupati. Căpitanul pipăi peretele şi aprinse lumina.
Cercetară cu privirile încăperea. Mobile... o masă de lucru, masivă... un dulap... Kantorle mirosi, precipitat, rând pe rând, apoi ieşi pe uşă. Ieşi după el şi Csupati. Căpitanul începu să cotrobăiască prin dulap, scoţând haine de tot felul, uzate, mirosind a mucegai. A sărăcie.
Între timp Csupati, cu pistolul în mână, se opri în faţa unei uşi din lemn necioplit. Kantor aştepta nerăbdător ca stăpânul său s-o deschidă, dar acesta nu se grăbi, îşi lipi urechea de tăblia de lemn, ascultă, abia după aceea începu să tragă, încet, zăvorul.
Uşa se trânti de perete, cu zgomot puternic şi Kantor sări înainte, în odaia întunecată. Păşi înăuntru, circumspect, şi subofiţerul, dar... imediat detună o armă. "Judecind după ecoul împuşcăturii, sala este spaţioasă", se gândi Csupati şi se trânti la pământ. Glonţul nu-l nimerise, pătrunsese în rama uşii. Începu să judece ce avea de făcut. Încercă sentimentul că nimerise într-o capcană. Se târî ca şi Kantorpână la un stâlp gros de lemn, aşteptă, apoi se supără pe sine. Cât o să stea aşa? Se ridică încet. De jos se auzeau paşi, paşii unui om şchiop, cu picior de lemn.
-Lacko, se auzi un glas şoptit.

Csupati îşi întoarse pistolul spre acest glas. Degetul arătător vibra nervos pe trăgaci.
-Aruncă arma! Strigă.
Ca răspuns, iar porni o împuşcătură.
-Pe el, Kantor..., şopti Csupati şi peste câteva secunde urlete de groază aveau să umple încăperea.
-Lacko! Ajutooor!
Mârâitullui Kantor, prăbuşirea unor trupuri... gemete.
Nu mai avea încotro. Csupati îşi aprinse lanterna. Vru să pornească în direcţia de unde veneau sunetele încăierării, dar se opri la timp. În faţă se căsca un gol. În podea, un chepeng deschis, smuls din loc. Începu să meargă de-a lungul peretelui. Îl ţintui locului un strigăt de groază, venit din mijlocul sălii. Strigătul se pierdea, de pareă cineva s-ar fi prăbuşit în hău.
-Cine o fi Lacko? se gândi Csupati. Urmărea un adversar nevăzut. "Oare Lacko să fie cel ce se prăbuşise în hău, nu înainte de a trage cu pistolul asupra mea?" Palma în care îşi strângea pistolul, transpirase.
Simţi semnul convenţional, de atâtea ori folosit în întuneric, allui Kantor: îl atinse uşor cu botul. Da, trebuia să acţioneze, cu orice risc.
Aprinse din nou lanterna şi începu să se mişte prin sala de la etajul morii de parcă nu l-ar fi pândit nicio primejdie. Fie ce o fi! Mirosea a făină şi a şoareci. Într-un colţ, o uşă în podea. O deschise. Kantor începu să coboare pe scările putrezite, fără să mai aştepte vreun îndemn.
Ajunseră până jos, fără nicio peripeţie. Se aflau în încăperea unde odinioară se încărcau sacii. De undeva se auzea, limpede, vâjâitul apei. Descoperiră o uşă, dincolo de ea era curtea morii. Csupati o deschise şi strigă:
-Hai! Eu sunt, băieţi, poliţistul cu câinele! Veniţi!
Dar Kantor îl chemă, mârâind scurt: în mijlocul încăperii era trupul zdrobit al omului care se prăbuşise... Îşi îndreptă lanterna către tavan: da, pe acolo căzuse. Putea fi el, Csupati, în locul său... Probabil că necunoscutul nu cunoştea moara, altfel ar fi evitat chepengul. Începu să-lpercheziţioneze în buzunare. Un buletin de identitate, un portmoneu, gloanţe de pistol. "Pistolul automat" se gândi şi rosti:
-Aici nu mai avem ce căuta.
Dar iar se auziră, de undeva, paşii şchiopului, bocăniturile piciorului de lemn. De unde venea zgomotul? Csupati nu ştia.
Kantor îl chemă, insistent, în faţa unei deschizături din perete, care continua printr-un fel de galerie - burlan aproape vertical. Csupati lumină înăuntru cu lanterna. O chelie luci pentru o clipă.
-Hei! Stai pe loc! Strigă, dar omul se îndepărtă în burlan.
-Rămâi aici, îi porunci lui Kantor, păzeşte-mă! Şi intră în burlan, începând să coboare pe nişte scări metalice prinse de pereţii lui. Îşi dădu seama că galeria ducea la mecanismul stăvilarului, la ecluze. Pe când moara mai era în funcţiune, pe aici putea fi canalizată apa, la nevoie, pentru a pune în mişcare nişte palete de

rezervă.
Kantor se supuse poruncii, dar schelălăi îngrijorat, privindu-şi stăpânul cum cobora şi se îndepărta din ce în ce. Instinctul îi spunea că Csupati era pândit de un grav pericol. Începu să scâncească pe un ton subţire, jalnic.
Normal, auzind acest scâncet, Csupati ar fi trebuit să se întoarcă. Dar, nu ţinu seama de instinctele de o mie de ori verificate ale lui Kantor.
Cam vreo cinci metri adâncime avea galeria şi un diametru de un metru şi jumătate. Când ajunse jos, Csupati îşi dădu seama, nu fără să se sperie, cât de uşor ar fi putut să-l împuşte cineva, de jos, în timp ce el coborâse.
Galeria nu se termina aici. Începea un tunel, care ducea direct la turbine.
În faţa subofiţerului se grăbea, şontâc-şontâc, un bătrân cu umerii căzuţi.
-Stai! Strigă Csupati. Stai că trag!
-...Să nu faci una ca asta, Lackoo! Strigă bătrânul.
Vuietul apei, se auzea tot mai aproape, mai puternic,îi acoperea glasul.
-Lackoooo... fratele tău...
Năvăli spre Csupati, subit, un curent rece de aer. Mirosea a apă stătută şi a mucegai... Îl izbi în faţă. Atât mai văzu că trupul firav al bătrânului şchiop era luat pe sus de apele care pătrundeau în tunel vuind, clocotind.
Primul val ajunse la cizmele lui Csupati. Se întoarse fulgerător, cuprins de spaimă, şi începu să alerge cât putea, înapoi, să se caţere pe scările de metal. Mai sus, mai sus! Apa îi ajunse până la genunchi, apoi până la brâu. Se trăgea în sus, pe scară, cu mâinile, apa îl trăgea cu putere înapoi.
Vuietul se domoli pe neaşteptate, şi odată cu el vâltoarea care îl cuprinsese, gata să-l smulgă de pe scară, dar apa creştea cu repeziciune. Îi ajungea de-acum până la gât, rece, înspăimântătoare, paralizantă.
Se căţăra cu ultimele puteri, când auzi, de undeva, de sus, glasul pierdut allui Satori:
-Csupati!... Tibi! Tibişor...
-Kantor! Ar fi vrut să strige Csupati, dar numele câinelui ieşi ca un oftat din gura sa... Kantor...
Piciorul drept mai nimeri o treaptă, se mai ridică puţin aspirând aerul salvator, gândindu-se la apa care dacă mai creştea câţiva centimetri...
N-a mai crescut.
Plutonierul mai urcă o treaptă.
Mâini puternice îl apucară, scoţându-l pe gura burlanului.
-Hai, trage o duşcă! Auzi într-un târziu.
Clipea des, ochii încă îi lăcrimau.
-Unde sunt?
-Deocamdată nu eşti în iad! Auzi vocea lui Satori. Bea, ce mai aştepţi? Pe urmă am să-ţi povestesc cum ai nimerit în "rai".
Era culcat pe o canapea, iar lângă canapea... Kantor, lingându-i mâna ce atârna în jos.
Prima înghiţitură de rom nu voia să-i alunece pe gâtlej, în ruptul capului. A doua

- da, a treia şi mai şi.
-Ştiam că-i unicul medicament care te poate ajuta, spuse Satori. Cum te simţi?
-Mulţumesc... mai bine. Unde sunt?
-În camera de lucru a bătrânului Domotor, cel şchiop. Atmosferă din secolultrecut, mobile stil colonial, patina vremii... Şi aşa mai departe.
Kantor, auzind vocea stăpânului, începu să dea din coadă, măturând pardoseala.
-Hei, nu fă praf, domnule copoi! Îi strigă în glumă Satori.
Abia acum observă Csupati, acoperit fiind cu un pled, că era în chiloţi şi maiou. Începu să se dezvelească.
-Aşteaptă până îţi aduc băieţii echipamentul. E răcoare.
-Brrr! Făcu subofiţerul. Ce frig a fost acolo, jos...
-Dracu' te-a pus să cobori!
-După ploaie, chipineag... vorba aceea. Strănută zgomotos. Am avut în buzunar actele individului căzut.
-Sunt puse la uscat.
-De ce am coborât? Am vrut să-l ajung pe bătrânul Domotor... L-am strigat, l-am somat, degeaba. Striga şi el, dar nu se oprea.
-Ce striga?
-"Să nu faci una ca asta!..." sau aşa ceva. După aceea a început să năvălească apa în tunel. Pe moşu' l-a luat pe sus... Cu Bokor ce este?
-La ora asta îl operează, îi răspunse Satori.
Se auziră bătăi în uşă şi intră un plutonier de poliţie, aducând un pachet cu haine şi rufe, legat cu o centură.
-În sfârşit! Strigă Csupati, sărind de pe canapea. Dă-le încoace!
Se îmbrăcă repede. Cum se văzu din nou cu pantaloni, cu cizme, cu tunică, se simţi alt om, îi reveni siguranţa de sine, optimismul. Se privi în oglinda atârnată în perete.
-Îţi place imaginea, după câte observ.
-Vedea-te-aş în izmene, între zidurile scorojite ale unei mori! Îi răspunse Csupati.
-Asta e, băiete. Poliţistul încetează a mai fi poliţist când e în izmene. Pentru că n-are autoritate. Să-mi spună mie cineva că nu haina face pe om... Acum ştiu ce-am săfac atunci când vreau să te pedepsesc pentru obişnuitele tale derogări de la buna-cuviinţă. Am să-ţi ordon să te dezbraci la micul echipament. Fără pantaloni, neavând nicio personalitate, poate îţi pierzi şi tupeul... Iar dacă am să-mi scriu o dată, cine ştie, memoriile, am să te numesc în ele Csupati-Izmană. A fost odată un brav plutonier de poliţie, cu suflet candid, frământat de grave întrebări privind existenţa umană - deşi era departe de a fi intelectual - care, uneori era atât de copoi, încât nu mai ştiai care e poziţia sa normală, în două sau în patru picioare... Csupati zis Izmană.
-Hai, nu te mai... izmeni, şefule, că dacă îmi vine o idee trăsnită, scot un "pss" şi Kantor te scutură din pantaloni, cât ai zice peşte.
Locotenentul Kaldi intră în încăpere.

-Ce-ai găsit, Kaldi?
-Raportez că mai nimic. Cartuşe trase, un pistol automat, câteva încărcătoare şi multe amprente. Tehnicienii lucrează. Csiti este într-o stare în care poate fi interogat.
-Adu-l încoace.
Csupati îşi privea mirat şeful.
-Care Csiti?
-Csiti Laszlo, băiatul morarului. Lacko.
Csupati sari în picioare.
-El a inundat galeria!
-Exact. Noroc că am pus mâna pe el. A opus rezistenţă, aşa că...
-Păcat că nu l-a scuturat Kantor.
-Dragul meu, Kantor nu a putut fi deslipit de tine. Bine că m-a lăsat să mă apropii de stăpânul său adevărat!
Csiti apăru sprijinit de doi poliţişti.
-Ia loc.
-Ce doriţi, vă rog? Ce aveţi cu mine? întrebă tânărul înalt şi bine legat.
-Ce dorim? Câteva lămuriri. Atât, deocamdată.
-Eu nu cunosc nimic... Habar n-am ce s-a întâmplat aici în noaptea asta.
-Chiar aşa, domnule Kreutzer? Dar cunoaşteţi, probabil, motivele care v-au determinat să vă întoarceţi în ţară pe nişte căi... neobişnuite.
-Toate acestea sunt lămurite la poliţie. Şi să nu-mi spuneţi Kreutzer.
-Bine. În schimb povesteşte-ne de ce s-a produs răpăiala asta de arme.
-N-am idee. Dormeam. Or fi tras Boros şi Szepi. Împuşcăturile m-au trezit.
-Boros a murit, Szepi este grav rănit. Vrei să-i bagi la apă, ca să scapi, deşi autorul moral eşti dumneata, nimeni altul.
-Nu ştiu ce-au făcut, nu cunosc nimic. Locuiau aici, însă nu mă informau despre faptele lor.
-Bine, să zicem că te cred. Dar de ce te-ai ascuns în beci?
-M-am speriat.
-Dar înainte de a te vârî în beci, speriat, ai inundat cu apă galeria. Asta de ce-ai făcut-o?
Csiti privea înainte, tăcut.
-Ai dat drumul apei, deşi tatăl dumitale se afla şi el în galerie. A încercat să te oprească...
Răspunsul a fost din nou tăcerea.
-Tovarăşul plutonier a auzit cum striga bătrânul morar: "Lacko, să nu faci asta!..." Dumneata nu l-ai auzit?! N-ai ştiut că, inundând galeria, tatăl dumitale, infirm, nu va putea scăpa? L-ai ucis! De ce? Pentru cele două milioane şi jumătate de forinţi pe care i-ai furat din tren?
Csiti îşi ridică privirea şi rosti încet, cu ură:
-Poate da, poate nu... Nu puteţi dovedi că eu am furat banii... Doar dumneavoastră o spuneţi, băieţii nu vor putea mărturisi.

-Am o dovadă: banii, răspunse căpitanul.
Csiti se strâmbă într-un zâmbet ce se voia sarcastic.
-Luaţi-l de aici, se adresă Satorilui Kaldi. După ce au rămas singuri, îi spuse lui Csupati: Probabil că au reuşit să ascundă foarte bine banii. E convins că nu-i vom găsi.
-Ce tip odios! Exclamă Csupati. Nu va fi uşor să cercetăm şi să răscolim toate ungherele morii. Are două sute de ani şi poate tot atâtea ascunzători.
-S-a căutat deja peste tot. Nimic.
Intră Kaldi:
-Raportez că morarul... adică trupul său este scufundat în apă, nu-l putem scoate decât evacuând apa din canal.
-Evacuaţi-o! Vin şi eu.

Apa putea fi evacuată din galerie prin două modalităţi. Dacă se ridica ecluza de jos, masa de apă se scurgea imediat în râu. Celălalt procedeu cerea timp, ore întregi, pentru că apa era lăsată să se scurgă încet, printr-un sistem de conducte. Satori a ales acest al doilea procedeu. Din două motive. Pe de o parte, evacuându-se tumultuos, apa ar fi dus cu ea în râu şi cadavrul morarului. Pe de altă parte... zâmbetul sarcastic allui Csiti îl punea pe gânduri pe căpitan. Acest zâmbet parcă spunea: nu veţi găsi niciodată banii furaţi, domnilor poliţişti! Înseamnă că sacii cu bani se aflau într-un loc unde nu putea pătrunde privirea omenească şi nici mirosul câinelui poliţist.

Într-adevăr, evacuarea apei a durat ore în şir. Poliţiştii şi grănicerii ar fi plecat, scârbiţi de atâta aşteptare, dar nu puteau să ceară permisiunea pentru aşa ceva, cu atât mai mult cu cât căpitanul îşi lega mari speranţe de galerie şi aştepta cu încordare terminarea operaţiunii.
Cadavrul morarului a fost găsit şi luat de acolo. În galerie nu mai era apă acum, decât un firicel subţire, care se grăbea spre râu.
-Coborâm, Csupati, bineînţeles cu Kantor.
-Coborâm, dacă vrei, dar să nu-ţi închipui că vom găsi ceva urme.
-Nu caut urme, ci sacii cu bani, plutonier! Veni replica.
-Dacă-s aici, ai încredere în Kantor.
N-a durat mult căutarea. În pereţii galeriei se aflau, din loc în loc spărturi, nişe de tot felul. Dintr-una din acestea scoaseră sacii cu bani.
-Cu ăştia nu mai joci la loto şi nici la loz în plic! Observă Csupati. S-au murat bine de tot.
-Îi vor usca... în orice caz, pentru a-l obliga la mărturisire pe domnul Csiti, sunt foarte buni.
Csiti Laszlo, alias Ludwig Kreutzer, împreună cu doi părtaşi, jefuiseră aşadar trenul de pe linia secundară. Avuseseră şi un al treilea complice, Csiti Aladar, funcţionarul căilor ferate, cu rolul de a-i înştiinţa despre ora sosirii trenului cu bani. Moara era binecunoscută de grăniceri, se afla sub supravegherea lor, şi tocmai pe asta se bazau bandiţii, ascunzând banii în incinta ei. Se va crede, îşi

ziceau, că făptaşii au reuşit să treacă frontiera, cu bani cu tot. Dar a venit Kantor...
Csiti Laszlo n-avea de gând să plece în Austria. Fusese crescut acolo de mama sa care, în timpul celui de-al doilea război mondial, fugise cu un militar al Wehrmachtului, luându-l şi pe el. Cum l-a crescut?... Un singur răspuns se putea da la această întrebare: pe Csiti îl căuta de mult poliţia austriacă pentru furturi, spargeri şi escrocherii.
Cu un an în urmă se întorsese în Ungaria. Bătrânul morar era fericit să-şi recapete fiul... Lacko îl convinsese că a venit din dorinţa de a trăi alături de tatăl său, din dragoste de patrie.
De fapt, un infractor, un hoţ îşi schimbase domiciliul pentru a scăpa de urmărirea poliţiei. Atât.

La două zile după intervenţia chirurgicală la care fusese supus, maiorul Bokor avea să primească la spital vizita lui Satori, Csupati şi Kantor. Încă nu putea vorbi, îşi înclina capul, încet, semnalând că înţelege tot ce-i raportează - pe scurt - Satori, despre cazul de la moara veche. Din când în când arunca o privire către Kantor. Îi era recunoscător. Fără Kantor...
Trei gloanţe îi fuseseră scoase din umăr; noroc că plămânii n-au fost atinşi.
Kantor nu se simţea acum în apele lui. Mirosurile spitalului îi creau o anume stare de spirit, agitată, şi dacă totuşi şedea smirnă lângă patul rănitului, era pentru că stăpânul îi poruncise să fie foarte cuviincios.
De fapt, nici Csupati nu se simţea bine, aici, în salonul de spital. Nu-şi găsea locul. Respiră uşurat şi salută strict regulamentar când Satori hotărî să încheie vizita.
Kantor se ridică şi el, porni spre uşă, dar se întoarse la patul bolnavului.
-Fii atent la el, şefule, şopti Csupati.
Kantor îşi aşeză o labă pe pat, îşi întinse gâtul şi linse urechea maiorului Bokor.
Era un sărut prietenesc.